

Lục Phúc Nhàn Rỗi

Contents

Lục Phúc Nhàn Rỗi	2
1. Chương 1: Tiểu Bạch Ngan	2
2. Chương 2: Biển Thành “con Rể ”	5
3. Chương 3: Cuộc Sống Trong Núi.	8
4. Chương 4: Ra Ngoài	12
5. Chương 5: Nhìn Cảnh Không Nên Nhìn	15
6. Chương 6: Nửa Đêm Vay Tiền	19
7. Chương 7: Tình Cờ Gặp Thương Đội	21
8. Chương 8: Bất Ngờ	24
9. Chương 9: Không Thoát Khỏi Phiền Phức	27
10. Chương 10: Làm Khách Nhà Bạt	31
11. Chương 11: Ấu Đả Chưa Kết Thúc.	35
12. Chương 12: Thảo Nguyên Nhà Ta Thật Tươi Đẹp	38
13. Chương 13: Nước Luộc “thịt Người ”	42
14. Chương 14: Trở Về Kinh Thành	44
15. Chương 15: Lại Gặp Đại Thúc Qua Đường.	48
16. Chương 16: Ngõ Bát Đại	51
17. Chương 17: Ở Nhờ Nhà Tứ Gia.	54
18. Chương 18: Thần Tiên Hạ Phàm	56
19. Chương 19: Ngũ Ca Xuất Hiện	59
20. Chương 20: Muốn “lấy Thân Báo Đáp ”	62
21. Chương 21: Đi Thẳng Về Phía Bắc.	66
22. Chương 22: Lại Đánh Nhau	68
23. Chương 23: Có Duyên Gặp Người Họ Mộ Dung	70
24. Chương 24: Vấn Đề Uy Tín Của Kim Lục Phúc.	73
25. Chương 25: A Y Nỗ Nhĩ Lại Xuất Hiện	75
26. Chương 26: Vương Mặc	78
27. Chương 27: Mộ Dung Mỹ Nhân	81
28. Chương 28: Cuộc Sống Giam Cầm Nhàn Nhã	83
29. Chương 29: Trong Đời Thiếu Gì Nơi Để Gặp Lại Nhau.	85
30. Chương 30: Thông Gia Gặp Mặt Hết Sức...	88
31. Chương 31: Thành Thân	91
32. Chương 32: Hành Trình Đi Hàng Châu.	94
33. Chương 33: Hành Cung	97
34. Chương 34: Lao Ngục Tại Ương	100
35. Chương 35: “tự Chui Đầu Vào Lưới ”	104
36. Chương 36: Kết Thúc.	109
37. Chương 37: Đoạn Kết.	113

Lục Phúc Nhân Rồi

Giới thiệu

Trên núi Côn Lôn có cao thủ, đánh bại được cao thủ đó, từ nay về sau không cần phải lo cái ăn cái n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luc-phuc-nhan-roi>

1. Chương 1: Tiểu Bạch Ngan

Thoạt nhìn núi Ngọc Hư trên dãy núi Côn Lôn trông giống như một sơn trang lạnh lẽo, trên thực tế, nơi này cực kỳ giá buốt, nơi nơi đều một màu tuyết trắng ngà, cho dù đang là mùa xuân cũng không làm cho người ta cảm thấy chút ấm áp nào. Phóng tầm mắt ra xa, nhìn xung quanh, cái nơi giống sơn trang lạnh lẽo này hiện giờ là nơi chẳng mấy ai lui tới.

Một tiểu cô nương mặc bạch y lửng lờ bay trên tuyết, không phát ra một tiếng động nhỏ nào, nói nàng bay cũng không sai, nhìn chiếc quần trắng dài che kín chân của nàng lướt trên tuyết, dưới tình huống như vậy, chỉ có thể đoán rằng cô nương này xuất hiện từ một không gian bí mật nào đó, giống như cái địa phương trước mắt được xưng là Âm phủ.

Không biết có cái gì đông tây kéo vấy nàng, cản trở việc bay của nàng.

“Chết tiệt!” Tiểu cô nương mở miệng, nhíu nhíu mày, dùng sức kéo vấy, sau đó từ đai lưng rút...ra một thanh nhuyễn kiếm.

”Xoẹt xoẹt

~” thanh âm tiếng vải rách vang lên, tiếng động vừa ngưng lại liền có một mảnh quần trắng muốt theo gió bay xuống mặt tuyết.

“Tiểu Bạch Ngan, cô có thể ... không đi theo ta được không? Có thể ... để cho ta yên tĩnh một chút không?” Từ trong chỗ khuất, rốt cuộc cũng có một pho tượng trắng toát mở miệng ra nói. Tiệp tay phải sạch tuyết trên người, nhìn lại dáng vẻ hắc... cũng mặc một bộ trường bào bạch y, phía sau đầu, tóc tai dài thướt rối tung. Hình dáng bên ngoài giống như tạo hình nhân vật ‘Lục Tiểu Phụng’, nhìn ra trên khuôn mặt có chút lưu manh, nhưng giờ phút này khí chất lại biến đổi, có chút kiêu ngạo.

“Tiểu Lục, người theo ta lên núi chơi có được không?” Tiểu Bạch Ngan —— quên mất chưa giới thiệu, Tiểu Bạch Ngan họ Quý, khuê danh là Bạch Trì, tự là Bạch Ngạc, cũng không có cách nào khác, lão cha nàng lúc đó chỉ lo nghĩ tới ý nghĩ nghệ thuật của cái tên, đã quên là cái từ này còn có từ đồng âm, nên nàng thường bị người khác gọi là Tiểu Bạch Ngan, cũng chẳng làm gì được.

“Không rảnh.” Pho tượng nam tên Tiểu Lục phần nộ đáp. Lên núi

hắn muốn hủy dãy Côn Lôn này đi, nếu không phải hắn bị lừa tới cái dãy núi quái quỷ này thì làm sao có thể rơi vào hoàn cảnh như ngày hôm nay, thật là hối hận mà... sớm biết chỗ này lạnh như vậy, hắn đã quay về Giang Nam, tùy tiện chọn một ngọn núi bất kỳ nào đó. Hiện tại hắn hoài nghi bản thân có phải bị lão

nướng lửa hay không, cái gì mà trên núi Côn Lôn có tuyệt thế cao thủ, đánh bại kẻ đó thì cả đời không lo cái ăn cái mặc

nhất định là đã lừa hấn rồi.

“Ngày hôm qua người cũng nói không rảnh.” Tiểu Bạch Ngạc lên án.

“Những lời này là lời cửa miệng của ta.” Kim Tiểu Lục đi lướt qua người nàng, trong lòng thầm tính toán,... tìm một nơi nào an tĩnh bỏ lại cái người... Tiểu Bạch Ngạc này.

“Tiểu Lục, tại sao người lại không thích cùng ta lên núi? Người ghét ta hay là ghét lên núi?” Quý Bạch Ngạc hỏi.

“Không ghét.” Kim Tiểu Lục vừa cười vừa nói, lộ ra hàm răng trắng bóng.

“Vậy tại sao người không cùng đi với ta?” Quý Bạch Ngạc hỏi tiếp. Từ xưa tới nay, chưa có ai dám không theo nàng đi chơi đâu, cái người nhàn rồi này chẳng những dám, còn trốn nàng, làm hại kỹ năng khinh công của nàng mấy tháng qua tăng vượt bậc... vì không muốn cái người nhàn rồi họ Kim này phát hiện ra.

“Không ghét cũng không có nghĩa là thích, Tiểu Bạch Ngạc ngốc nghếch.” Kim Tiểu Lục lắc đầu nói, lại nhớ tới muội muội bé nhỏ của mình... trình độ ngu ngốc nhiệt tình của muội ấy so với trình độ thông minh của hấn ngang ngửa nhau. Nhưng mà, muội muội hấn so với đám ngan trắng ở nơi này thuần khiết giống nhau. Còn Tiểu Bạch Ngạc trước mắt thì vẫn còn có một số yếu tố không thuần khiết.

“Kim Tử rảnh rồi, người đừng có khinh người quá đáng.” Quý Bạch Ngạc thở hổn hển, phồng má lên.

“Khinh người? Ta khinh cô bao giờ?” Kim Tiểu Lục liếc mắt nhìn, khoe miệng nhếch lên, bộ dáng cợt nhả.

“Người, người không chịu chơi với ta.” Quý Bạch Ngạc nói. Hình như trừ... cái này ra, hấn cũng không làm gì hết, mỗi ngày hấn trốn nàng còn không kịp.

Bỗng nhiên, có một khuôn mặt phóng đại hiện ra trước mắt nàng, trắng đen rõ ràng, chấm nhỏ trong mắt lóe lên, nháy nháy mắt với nàng, nháy mắt liên tục tới mức nàng cũng nháy mắt theo với tần suất tương tự.

“Tiểu Bạch Ngạc, cô có biết nam nhân và nữ nhân ở chung một chỗ với nhau sẽ chơi thế nào không?” Kim Tiểu Lục nhẹ nhàng nói, giống như đang thôi miên.

”Không, không, không

~” Năng lực phán đoán của Quý Bạch Ngạc bỗng nhiên bị giảm một cách thảm hại.

“Không biết?” Kim Tử cười hỏi. Thanh âm mang theo tà khí.

“Không, không phải.” Quý Bạch Ngạc - đỏ mặt, đột nhiên mất hạnh trọn tròn, hai tay chống nạnh: ”Còn có thể chơi như thế nào chứ? Không phải là cùng nhau luyện kiếm, lên núi, ăn cơm

chẳng hạn -

”

Kim Tiểu Lục lắc đầu, thở dài nói: “Quả nhiên vẫn là tiểu hài tử (trẻ con), không hiểu được phong tình a!”

”Chẳng phải người cũng vậy sao, người chỉ hơn ta ba tuổi mà thôi, có cái gì là người lớn chứ

” Quý Bạch Ngạc nói. Mặt hạnh tràn đầy khiêu khích mang vẻ không phục.

“Ta cho cô biết có được không?” Kim Tiểu Lục lại nháy mắt.

Quý Bạch Ngạc ngẩng đầu, gật gật: “Được, người nói cho ta biết a! Để xem người nói ra cái chuyện ma quỷ, ba hoa chích chòe gì.”

Kim Tiểu Lục lắc đầu, lại thở dài nói: “Không phải không phải, ba hoa chích chòe chính là dùng để khen ngợi Phật tổ giảng kinh quá thần diệu, làm sao có thể cùng chuyện ma quỷ chung một chỗ, Bạch Ngạc nhà cô, hóa ra chỉ là một con ngan tầm thường mà thôi.”

“Bớt nói nhảm, nhanh nói đi.” Quý Bạch Ngạc trợn mắt nhìn hấn

“Khổng phu tử có câu, ‘biết thì nói là biết, không biết thì nói là không biết. Đó mới là biết’ con ngan tâm thường như cô cũng thế, cũng không biết khiêm tốn, gỗ mục không thể đục, ngan trắng cũng không thể dạy dỗ được.” Kim Tiểu Lục nói, khẩu khí kia giống như phổ độ chúng sinh vậy.

”Lại nữa

~ Kim Tiểu Lục, người có thể nói chuyện đứng đắn... không nói những lời vô ích có được không?” Hai chiếc răng khểnh của Quý Bạch Ngạc lúc ẩn lúc hiện, giống như có thể gia tăng lực uy hiếp.

“Ý của cô là không thích nghe ta nói lời không đứng đắn?” Kim Tiểu Lục lại ghé sát vào nàng, giọng nói có ý thêm chút lỗ mãng, nhưng ngay cả như vậy, hần vẫn duy trì khoảng cách thích hợp với nàng.

“Ta chưa nói là không thích, chính là ~” Quý Bạch Ngạc nói nhưng lại bị cắt ngang.

“Không ngờ một cô nương suốt ngày rong chơi ở nhà như cô lại thích nam nhân nói những lời không đứng đắn, *thở dài* ~ đáng tiếc!” Kim Tiểu Lục lại lắc đầu.

Quý Bạch Ngạc sững sốt, sau đó lộ cặp răng khểnh giống như nanh hổ giận dữ nói: “Kim Tiểu Lục, người lại cố ý vòng vo đào hố lừa ta nhảy vào, ta bảo người nói những lời không đứng đắn lúc nào chứ? Bỏ ngay cái kiểu ấy đi.”

“Oa! Bị phát hiện rồi.” Tiểu Lục lắc đầu, “Nhắm mắt lại.”

“Làm gì?” Quý Bạch Ngạc bĩu môi nhìn Kim Lục Phúc.

“Không phải cô muốn biết nam nhân và nữ nhân chơi như thế nào sao?” Kim Lục Phúc cố ý giả vờ cười sáng lạn, tiếc thay, từ nhỏ Quý Bạch Ngạc không xuống núi, mà hai ca ca của nàng cũng không cười như vậy với nàng, cho nên cũng không hiểu lắm, chỉ cảm giác được nụ cười đó khiến nàng có chút không thoải mái.

“Có cần thiết phải như vậy không? Ta không muốn nhắm mắt.” Quý Bạch Ngạc chớp chớp mắt thương lượng.

Kim Lục Phúc có chút ngạc nhiên, sau đó lại càng cười xấu xa, chậm rãi chậm rãi sát lại gần Quý Bạch Ngạc, bởi vì mục tiêu tới gần, theo phản xạ có điều kiện Quý Bạch Ngạc trợn tròn hai mắt nhìn khuôn mặt Kim Lục Phúc càng ngày càng gần ~ càng ngày càng gần...

Kim Lục Phúc nhìn thẳng vào khuôn mặt Quý Bạch Ngạc càng ngày càng cũng không tự giác dừng lại hít thở, khuôn mặt hai người bọn họ chỉ cách nhau 1 tấc, cặp mắt đẹp của Quý Bạch Ngạc cũng không có...chút nào thẹn thùng, chỉ có tò mò, làn da trắng mịn cũng không có vẻ là đồ ửng, trong lòng cảm thấy Tiểu Bạch Ngan này không phải là nữ nhân.

Quý Bạch Ngạc không có biểu hiện xấu hổ, khiến Kim Lục Phúc có chút nhớ đôi mắt hạnh lúc nào cũng trợn tròn, nếu đã tiến lên rồi thì phải hôn thôi, nếu không, sẽ bị Tiểu Bạch Ngan cười mất, vẫn còn do dự. Quý Bạch Ngạc nói: “Rốt cuộc là làm cái gì? Nhanh lên một chút có được không?” Thở ra khí như bay tới trên mặt Kim Lục Phúc, lướt qua mũi, phổi có thể cảm nhận rõ ràng

Kim Lục Phúc nhất thời sững sờ, hỏi lại: “Hi hi, tại sao?”

“Bởi vì không khí đều bị người hút đi, ta sắp chết vì ngột thở rồi.” Quý Bạch Ngạc nói.

Kim Lục Phúc lại lần đến gần một chút, cười xấu xa nói: “Biết chơi cái gì sao?”

“Biết rồi, chán phèo.” Quý Bạch Ngạc lui về phía sau hai bước: “Chuyện chán phèo như vậy có gì hay chứ, nếu muốn luyện nín thở còn không bằng tới đầm băng trên đỉnh núi luyện còn tốt hơn.” Sau đó xoay người đập tuyết lướt đi, bỏ lại Kim Lục Phúc há hốc mồm nhìn lên trời. Nín thở? Tiểu Bạch Ngan đầu óc gia cầm này không ngờ lại nói ra sáng kiến như vậy.

Lại lắc đầu lần nữa, Kim Lục Phúc thở dài, tại sao mọi người ở Quý gia đều kì quái như vậy?

2. Chương 2: Biến Thành “con Rể”

Nhớ lại năm đó, hắn đang nhìn bao quát cả rừng thông, chẳng hiểu thế nào lại bò lên trên núi Côn Lôn, cứ đi, đi mãi, tới lúc cảm thấy khó thở, cuối cùng không thể chịu được nữa, choáng váng mà ngã đi. Không biết đã hôn mê bao lâu, đến khi tỉnh lại, nhìn thấy một sinh vật giống con người, toàn thân bao phủ một lớp tuyết trắng, ngồi chồm hổm nhìn hắn, thấy hắn tỉnh lại, bắt đầu lăm bằm lăm bằm thì thầm nói chuyện, Kim Lục Phúc đối tới mức váng đầu hoa mắt, không nghe được hắn nói gì, chỉ đến khi nghe thấy hắn nói hai chữ “Ăn không”, Kim Lục Phúc ra sức gật đầu, hắn thích nhất là ăn không phải trả tiền, mà trước mắt... chính là yêu cầu duy nhất của hắn.

Sau đó cái người đang ngồi chồm hổm kia đứng dậy phủi phủi toàn bộ tuyết trên người xuống, kéo Kim Lục Phúc cấp ngang nách, rồi thi triển khinh công bay đi, Kim Lục Phúc bị màu tuyết trắng xóa xung quanh làm cho choáng váng, lại hôn mê, một lần nữa đi vào giấc ngủ.

Lần thứ hai tỉnh lại, không phải tỉnh do đói, mà là bị nhìn chăm chăm mà tỉnh dậy. Vây quanh giường có năm người, ba nam hai nữ, nhìn thấy hắn mở mắt, cả đám người giống như cây nến được châm lửa, sáng bừng lên. Sau đó, bắt đầu bình phẩm từ đầu đến chân.

“Bộ dáng tiểu tử này không tệ, sống mũi cao thẳng, mắt sáng như sao, ấn đường đầy đặn, tai dày tròn rất có phúc, các đường nét khác đều tốt cả.” Một nam nhân trẻ tuổi nào đó nói

Kim Lục Phúc nghĩ thầm, nói thật hay, giống như không phải đang nói tới hắn. Nghe như là đang miêu tả Bồ Tát vậy.

“Ánh mắt tiểu tử này rất được, nhìn thấy Thái Sơn sụp ngay trước mắt mà mặt không đổi sắc, bình tĩnh, tốt tốt tốt, chính là cần khí phách như vậy.” Một lão nhân nói, tiện tay vuốt vuốt chòm râu trắng toát.

Nhìn Thái Sơn sụp, mặt không đổi sắc? Hắn còn chưa nhìn thấy núi Thái Sơn, nếu thấy chắc chắn sẽ biến sắc.

“Càng nhìn càng thuận mắt, chỉ mong tiểu tử chưa thành thân.” Một phụ nhân trung niên nói

“Nương, hắn còn không phải là con rể của người sao?” Một nam nhân trẻ tuổi khác nói, “Tiểu tử này có gì tốt? Không ngờ chỉ vì đói mà hôn mê, thân thể yếu ớt như vậy, nếu hắn chết sớm, Tiểu Ngạc phải thủ tiết rồi.”

Đây là thưởng hôn (cướp về thành thân) sao? Lão nương từng nói, mấy ngàn năm trước đều là thưởng hôn, nhưng mà bây giờ đều là đứng đắn cầu hôn cơ mà, sao lại như thế này

~ hiểu rồi, mấy lão nhân ở chốn núi sâu chưa kịp tiến hóa.

“Ta tên là Quý Bạch Trì, ngươi tên gì?” Một tiểu nha đầu chừng mười bốn, mười lăm tuổi, ngồi ở bên cạnh giường hắn mở miệng hỏi.

“Cô tên gì thì có liên quan gì tới ta?” Kim Lục Phúc muốn ngồi dậy, lại phát hiện toàn thân không thể cử động... trừ đầu óc ra. Nói như vậy, có nghĩa là lời nói ra cũng không có khí thế.

“Ôi, đứa nhỏ này sao lại có thể nói như vậy chứ, đương nhiên là có liên quan, sau này các ngươi sẽ là một đôi tiểu phu thê sống cùng nhau cả đời, sao có thể không biết đối phương tên họ là gì?” Phụ nhân trung niên nói. Dáng vẻ giống như nhạc mẫu tương lai.

Kim Lục Phúc cảm thấy kinh sợ, hắn cùng nàng? Tiểu phu thê? Khi nào chứ?

“Các ngươi hạ được khiến ta mê man, ép ta đồng ý sao?” Ánh mắt Kim Lục Phúc lạnh lẽo, dám tính kế với Kim tiểu gia hắn à....

“Ai ai, xú tiểu tử, chính ngươi ra sức gật đầu đồng ý đấy chứ, vốn ta còn không muốn mang ngươi trở về, nhưng nhìn lúc ngươi gật đầu chịu khó như vậy nên đành chấp nhận thôi.” Cái người xách hắn trở về - nam nhân trẻ tuổi nói.

Gật đầu? Còn ra sức gật đầu? Tròn mắt Kim Lục Phúc đảo đảo, bắt đầu nhớ lại mọi chi tiết, sau đó phát hiện

“Ta đồng ý khi nào chứ?” Ngàn vạn lần đừng là cái tình huống... mà hẳn nghĩ tới.

“Ta hỏi người, nhà ta có một tiểu muội năm nay vừa mới mười lăm, tên là Bạch Ngọc, hỏi người có muốn... cưới nàng hay không, người gặt đầu, còn gặt gao kéo tay áo ta không buông.” Nam nhân kia nói tiếp.

Quả nhiên

~~ Kim Lục Phúc muốn chém đầu mình thành quả dưa hấu... không có hạt dưa, sao lại phát sinh ra chuyện như vậy cơ chứ? Một mắt nhìn về phía nam nhân trẻ tuổi kia, yếu ớt nói: “Ta nghĩ ý của người muốn nói là ở đây có thể ăn không mất tiền!”

Mọi người trầm mặc...

“Đều là lão đầu tử (ông già) nhà ông không có văn hóa, đặt tên cho nữ nhi (con gái) là gì không biết! Ông nhìn lại mình xem, ngay cả người ngoài cũng hiểu được nữ nhi của ông giống như món đồ không phải trả tiền.” Phụ nhân túm lấy râu mép của nam nhân trung niên kia.

“Ăn không phải trả tiền nghĩa là có người nuôi, rất tốt rất tốt.” Ông cười híp mắt nhìn về phía Kim Lục Phúc: “Tiểu tử này có khuôn mặt phúc hậu, hẳn là nuôi được lão bà (vợ).”

Kim Lục Phúc cười hắc hắc, lộ ra hàm răng trắng bóng: “Đại thúc râu mép, ta nuôi lão bà không thành vấn đề, nhưng mà, lệnh ái (con gái rợu) của ngài để ta nuôi là không đạo lý. Lệnh công tử ăn nói mơ hồ hại ta hiểu lầm, không thể coi như ta là đồng ý.”

“Không đồng ý?” Phụ nhân dừng lại động tác hành hạ lão công – khổ thân đám râu mép, quay đầu lại nhìn Kim Lục Phúc: “Không đồng ý? Con gái của ta xinh đẹp như vậy, tại sao người còn không đồng ý?”

“A di mỹ nhân (dì xinh đẹp), ta nói thật, lệnh ái rất đẹp, nhưng mà tại hạ chỉ là một thảo dân bé nhỏ, đáng vẻ bình thường, gia thế bình thường, võ công bình thường, thật sự không dám với cao.” Kim Lục Phúc vừa cười vừa nói. Quả nhiên nữ nhân trung niên kích động túm lấy cổ áo hắn: “Con gọi ta là a di mỹ nhân sao? Con rởn rêu, ánh mắt con không tề nha, a di mỹ nhân muốn gả khuê nữ cho con, yên tâm, con mà không nuôi được lão bà, sẽ ở lại trên núi, ta sẽ nuôi các con, gia thế bình thường cũng không sao, võ công bình thường nương cũng có thể dạy con, nhằm, nương không có võ công, để nhạc phụ con dạy cho con.”

Kim Lục Phúc lắc lắc đầu, từ trước đến nay, chỉ có bác gái này so với lão nương nhà hắn là mạnh mẽ hơn.

“Con rởn rêu, con lắc đầu gì chứ? Không thoải mái sao?” A di mỹ nhân sờ sờ đầu hắn: “Không nóng, không có việc gì, con rởn rêu.”

“A di mỹ nhân, mẫu thân của ta nói chưa đủ hai mươi ba tuổi mà dám thành thân thì người sẽ băm nát ta làm thịt xiên nướng.” Kim Lục Phúc đưa ra ý chỉ của lão nương. Lời của lão nương hắn chính là đại diện cho lão cha hắn, mà lão cha hắn là hoàng đế.

A di mỹ nhân mở to mắt, nhìn nhìn, nhìn lão công nàng cùng với mấy hài tử, sau đó nói: “Mẫu thân con là người Lương Sơn sao?” (Lương Sơn ở đây chính là Lương Sơn Bạc.)

“Ha hử, đã từng, hiện giờ đã rửa tay gác kiếm.” Kim Lục Phúc đem lão nương hắn hóa thân thành Tôn nhị nương, còn lão cha biến thành Trương Thanh. (Tôn nhị nương và Trương Thanh là 2 trong số 108 anh hùng Lương Sơn Bạc trong tác phẩm “Thủy Hử”)

“Nói như vậy thì——” A di mỹ nhân đau đớn hạ quyết tâm: “Ta đã quyết định chọn con làm con rể rồi, như vậy có thể làm quen với mẫu thân con. Đây chính là tâm nguyện của ta từ trước tới nay, con rởn rêu, mẫu thân con đang ở đâu?”

Kim Lục Phúc cảm giác được bản thân hoàn toàn bị đánh bại, trình độ điên cuồng của a di mỹ nhân này tuyệt đối lợi hại hơn ngạch nương hắn.

“Mẫu thân của ta kéo cha ta vân du tứ hải, không biết hiện giờ đang ở đâu nữa.” Kim Lục Phúc tiếp tục nói dối.

“Việc...này ——” A di mỹ nhân xoa xoa cằm, rơi vào trạng thái trầm tư. Kim Lục Phúc trở mắt nhìn “ánh mắt sáng như sao” kia, trong lòng nhớ tới các vị Bồ Tát, hy vọng bác gái này... đừng có tiếp tục điên nữa, giống như đang chơi đùa với lang sói vậy.

“Việc...này, con rởn gợn, hai mươi ba có phải không? Không sao, con ở lại nơi này đến khi hai mươi ba, sau đó chúng ta tới nhà con cầu hôn, như vậy, mẫu thân con chắc chắn sẽ rất ngạc nhiên” Lời của a di mỹ nhân khiến cho Kim Lục Phúc muốn cắn lưỡi tự sát.

“Hi hi, a di mỹ nhân, thật ra, mẫu thân ta đã cho ta đính ước với tiểu nương tử rồi.” Kim Lục Phúc bịa ra “tiểu nương tử”.

“Tiểu nương tử? Vậy thì sao chứ? Không cưới là được.” A di mỹ nhân nói.

Kim Lục Phúc đen mặt, trước kia cảm giác lão nương hằn dăm bắt nạt lão cha đã là rất dũng mãnh rồi, xem ra công lực ấy chỉ bằng một nửa bác gái này. Đương nhiên, mọi việc còn dứt khoát hơn cả lão cha hằn.

“A di mỹ nhân, từ nhỏ mẫu thân đã dạy ta, đầu có thể đứt, máu có thể chảy, nhưng không thể không giữ đúng lời hứa.” Kim Lục Phúc tỏ vẻ khó khăn.

“A? Như vậy —— mẫu thân con nói không sai. Nếu như vậy ——” nhìn nhìn Kim Lục Phúc, lại một lần nữa đau đớn hạ quyết tâm: “Tiểu nương tử kia chưa trưởng thành đã chết hoặc là từ hôn, lập gia đình thì sẽ không có vấn đề gì nữa.”

Lần này, trước mắt Kim Lục Phúc tối sầm, sớm biết rằng này núi Côn Lôn là bến Lương Sơn thứ hai, tại sao hằn còn leo cao như vậy, ở dưới chân núi có phải tốt hơn không.

“Quý Hàn Võ, con đi cầu dẫn (quyển rũ, dụ dỗ) tiểu nương tử của hằn đi.” A di xinh đẹp nói, nhi tử (con trai) của bà lắc đầu. “Híc, con biết đi đâu bây giờ, người còn không biết tiểu nương tử đó tên là gì, nhà ở nơi nào?”

“A di mỹ nhân, nếu như ta kiên quyết không cưới lệnh ái thì sao?” Kim Lục Phúc không biết phải làm sao, cuộc sống tốt đẹp của hằn vừa mới bắt đầu, tại sao lại bị cướp đi làm con rởn? Thối đời

“Không thể nào, chờ đến khi con cưới nàng mới thôi. Dù sao con cũng không thể ra khỏi nơi này.” A di mỹ nhân cười híp mắt lại, quay đầu chỉ huy lão công: “Lão đầu tử, mau giúp hằn giải khai huyết đạo, vất vả lắm mới tìm được con rởn gợn như vậy, đừng để huyết mạch không thông mà tàn phế.”

Đã được tự do, Kim Lục Phúc cử động gân cốt, nhảy người một cái giống như cá chép vượt vũ môn: “A di mỹ nhân, xin lỗi, cáo từ.” Người đã bay ra ngoài cửa sổ.

Mấy người còn lại nhìn cửa sổ, lắc đầu, vội vàng rời đi.

Đến lúc ăn cơm tối, vẫn không có tin tức của Kim Lục Phúc. Người nhà Quý gia có chút căng thẳng, Quý phu nhân ra lệnh hai nhi tử đi tìm con rởn gợn cho bà. Không có kết quả.

Ngày thứ hai tới giờ cơm tối, Kim Lục Phúc vẫn chưa có tin tức gì. Quý phu nhân buộc nhi tử và lão công đi tìm, vẫn không có kết quả.

Buổi sáng ngày thứ ba, Quý phu nhân tự thân xuất mã, chỉ huy nhi tử khiêng Kim Lục Phúc- hôn mê trở về.

Kim Lục Phúc tỉnh lại- nhìn thấy bà, cười hi hi lên tiếng chào hỏi: “Buổi sáng tốt lành, a di mỹ nhân, thật không đúng lúc, chúng ta lại gặp mặt.”

“Đúng lúc đúng lúc, con rởn gợn.” A di mỹ nhân lấy khăn tay che miệng: “Con rởn gợn, đừng có chống cự vô ích, xung quanh thôn trang này đều là kỳ môn độn giáp thuật, không có ta nói cho con biết thì con không thể nào ra được đâu. Như vậy đi, ta xem tiểu tử con cũng là kẻ có cốt khí, đánh cược đi, trước khi con hai mươi ba tuổi có thể ra khỏi thôn trang này, ta sẽ không ép con cưới Ngạc nhi, nếu không thì tới khi con hai mươi ba tuổi sẽ phải cùng Ngạc nhi thành thân.”

“Sao không nói sớm, a di xinh đẹp, nếu nói sớm ta cũng không cần chạy, trời lạnh chết được, suốt nữa ta đã chết rét. Được, quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy, một lời đã định.” Kim Lục Phúc nhẹ nhàng ném trái tim vào trong bụng, nếu mà chịu thêm một buổi tối rét buốt nữa, hằn chết chắc.

“Được, một lời đã định. Bây giờ con nói cho a di mỹ nhân ta biết, con tên là gì? Nhà ở đâu?” Mỹ nhân hỏi.

“Tại hạ họ Kim tên là Lục Phúc, người Giang Nam.” Kim Lục Phúc cười híp mắt nói, rốt cục cũng có nơi có thể ăn không ngồi rồi. Chờ hần ăn no sẽ tìm cách chạy trốn là được.

3. Chương 3: Cuộc Sống Trong Núi.

Nghĩ tới hai ngày trốn trong đồng tuyết, có kinh nghiệm “đồng lạnh nhanh chóng”, Kim Lục Phúc lắc đầu thở dài, sau đó oán giận lão cha hần, rảnh rỗi không có việc gì làm lại gỡ kinh thư, sao lại không chịu nghiên cứu một chút về kỳ môn độn giáp thuật cơ chứ, như thế thì hần cũng không đến mức bị vây khốn ở nơi này. Chẳng lẽ thật sự phải chờ hần và Tiểu Bạch Ngan trở thành phu thê mới có thể trở về gặp lão nương hần sao?

Còn có một năm —— tuy rằng phần lớn thời gian trong năm, nơi này tươi đẹp giống như tiên cảnh, nhưng mà liệu có ai tốt bụng đem gió lạnh hây hây ở đây đổi thành gió phong ấm áp được không? Còn nữa, hần đang tuổi xuân phơi phới mà phải lãng phí ở nơi này, thật là có lỗi với bản thân. Chính là, không biết Đỗ mỹ nhân đã đem giấu những quyển sách kia ở nơi nào?

Nghĩ tới nghĩ lui, lại muốn ngủ gật, một con báo tuyết dùng mũi cọ cọ vào hần, Kim Lục Phúc mở mắt, vỗ vỗ đầu báo tuyết: “Người là nữ nhân nhà người ta, cũng biết đọc sách thánh hiền đi cùng công danh, tuyết rơi nhiều như vậy, đi ngủ là hợp lý nhất. Người ồn cái gì mà ồn? Tiểu nương tử, bao giờ ăn cơm thì gọi ta.”

Mũi báo tuyết phả hơi nóng hằm hập lên mặt hần, Kim Lục Phúc xoa người ôm lấy báo tuyết, dùng sức xoa nắn lông nó: “Tiểu nương tử, có phải người rất rảnh rỗi phải không? Đi tìm Tiểu Bạch Ngan hoặc là Đỗ mỹ nhân hoặc là Quý lão đầu hoặc là Quý lão đại, Quý lão nhị đi.”

Nhìn thấy báo tuyết vẫn không chịu quay đầu bước đi như ý muốn, Kim Lục Phúc không thể làm gì khác hơn là đứng dậy đi ra ngoài, vừa đi vừa than thở: “Chưa từng thấy đại miêu nhà ai khó nuôi như vậy, làm cho người ta cùng luyện khinh công, Tiểu nương tử, người hãy bớt thương cảm chính là tại hạ ta đi ~” ra cửa, Kim Lục Phúc tăng nhanh tốc độ, báo tuyết cũng theo sát phía sau.

Xa xa bên cửa sổ của một tòa tiểu lâu ba tầng, một đôi vợ chồng trung niên tặc tặc lưỡi cười: “Cũng là ông trời tác hợp cho a, báo tuyết này trù...Ngạc nhiên ra không hề để ý tới người khác. Ngay cả đại mỹ nhân như ta đây cũng không để vào mắt.”

“Phu nhân có bao giờ tính sai, nói là hần thì nhất định chính là hần, không phải cũng là phải.” Lão đầu tử lập tức nói.

“Chỉ một năm nữa thôi là chúng ta có con rể rồi.” Đỗ mỹ nhân nói.

“Nhưng mà phu nhân ~” Dường như Quý lão đầu có nghi vấn, Đỗ mỹ nhân trừng mắt nhìn lão: “Nhưng mà cái gì? Ta chọn con rể, ông có ý kiến gì sao?”

“Không có, phu nhân anh minh như thế, lão đầu tử ta làm sao dám có ý kiến gì? Chẳng qua, có con rể là chuyện tốt, nhưng mà phu nhân, đến khi nào chúng ta mới có con dâu chứ? Tuy nói có con rể cũng sẽ có Tôn nhi để ôm, nhưng dù sao vẫn còn có cái “ngoại tự”, song thân của Lục Phúc sao có thể đồng ý để cốt nhục của Kim gia ở lại nơi này a?” Lão đầu tử nói.

Ngón tay thon nhỏ của Đỗ mỹ nhân gõ gõ vài cái vào trán lão đầu tử: “Vấn đề nghiêm trọng như vậy sao không nói sớm? Hai năm nay ta chỉ lo lắng cho con rể đừng chạy, đã quên mất chuyện con dâu. Ai nha, làm sao bây giờ?” Tay chống cằm nghĩ ngợi, sau đó vừa cười vừa nói: “Lão đầu tử, có thể bắt con rể đến đây cũng có thể bắt được hai con dâu tới, chúng ta lại...đi ôm cây đợi thỏ là được.”

Quý lão đầu cười ha hả, trong lòng thầm nghĩ, làm gì có nhiều con thỏ ngu như vậy đi tới cái nơi cao như thế này? Nhưng mà gia quy có dặn lời của phu nhân là nhất, đợi thì cứ đợi thôi! Biết đâu lại có hai con thỏ dồi dào sinh lực chạy tới nơi này.

Tối cơm tối, Kim Lục Phúc chậm rãi ngồi xuống bên cạnh Quý lão đầu và Đỗ mỹ nhân, thấy hai người bọn họ đang cười rất tươi.

“Đỗ mỹ nhân, Quý lão đầu, có chuyện gì lại vui vẻ đến thế?” Kim Lục Phúc mở miệng thăm dò. Không phải dự định hạ được hắn, ép hắn động phòng hoa chúc đấy chứ? Hắn cũng phải cẩn thận một chút, nếu không tới lúc về nhà bị lão nương chém cho vài nhát cũng không vui vẻ gì.

“Con rể a, đợi qua thời gian cực với con, sẽ tìm tức phụ (con dâu), sau đó các con cùng một ngày đều thành thân là được, như vậy, chúng ta có thể đồng thời ôm cả tôn tử và ngoại tôn (cháu nội & cháu ngoại).” Đỗ mỹ nhân nói.

“Nương, bây giờ con không muốn thành thân.” Người vừa nói chuyện chính là Quý Bạch Ngọc.

“Tại sao?” Đỗ mỹ nhân lập tức cau mày, vất vả lắm mới tìm được con rể về cho nàng, vì sao nữ nhi lại không chịu thành thân?

“Bởi vì hắn có Tiểu nương tử.” Quý Bạch Ngọc nắm tay quơ quơ về phía con báo tuyết, đại miêu chết tiệt, tiểu gia hỏa, có mới nới cũ.

“Ngạc nhi, con có bị ám đầu hay không? Báo tuyết cũng không phải nữ nhân, con ghen cái gì chứ?” Đỗ mỹ nhân nói.

“Nương, hắn toàn gọi báo tuyết là ‘Tiểu nương tử’, không biết sau này hắn sẽ lấy bao nhiêu Tiểu nương tử nữa, con không cần một nam nhân vừa gặp đã yêu như vậy.” Quý Bạch Ngọc thông thả ăn cơm, liếc mắt nhìn Kim Lục Phúc.

“Con... nha đầu này, nói linh tinh gì vậy, chỉ là một cái tên tùy tiện gọi không phải sao? Nếu con không vui, nương bảo cha con bắt thêm một con nữa về, gọi ‘Tiểu tướng công’ là được.” Đỗ mỹ nhân nói.

Kim Lục Phúc chỉ cảm thấy đầu đầy hắc tuyến.

Tiểu tướng công? Sao nghe như đang ăn cơm mềm vậy. (ăn bám vợ)

“Ừm, ừm.” Quý Bạch Ngọc gật đầu, trong miệng vẫn còn chưa nhai xong cơm.

Kim Lục Phúc quay đầu nhìn Quý Bạch Ngọc, lại nhìn báo tuyết: “Tiểu nương tử, ngươi muốn thành hôn, sau này phải tuân thủ nghiêm ngặt nữ tắc (chuẩn mực của nữ nhân).”

Đỗ mỹ nhân hoan hỉ, ngậy ngất nở nụ cười.

Lại qua mấy ngày, có chút nắng sớm, Kim Lục Phúc đang ngủ say sưa, bỗng nhiên, cửa bị đẩy “rầm” một cái; ngay sau đó, một trận gió lạnh thổi vào, đang ngủ say như chết, đột nhiên Kim Lục Phúc ôm chân lẫn hai vòng, che kín toàn bộ cơ thể, chỉ lộ mặt ra ngủ tiếp.

“Kim Lục Phúc, rời giường ăn cơm!” Thanh âm yêu kiều đượm vẻ không vừa lòng: “Bánh nướng, tới giờ ăn cơm.”

“Không ăn, giữa trưa mới ăn.” Giọng nói của Kim Lục Phúc đượm vẻ ngái ngủ.

“À.” Quý Bạch Ngọc à một tiếng, sau đó tặc lưỡi cười, tay ngọc vừa nhỏ vừa dài di chuyển về phía “bánh nướng” nọ, ai ngờ bánh nướng sống chết nhất định không động đây: “Đại miêu, lại đây, ăn bánh nướng.”

“Nữ nhân a nữ nhân, tại sao lại phiền phức như thế.” Bánh nướng mở ra, người trên giường hé ra đôi mắt mơ hồ: “Tiểu Bạch Ngan, lúc nam nhân rời giường, cô không biết đường tránh đi chỗ khác sao?”

Quý Bạch Ngọc lườm hắn làm mặt quỷ: “Được, tránh thì tránh.”

Sau đó xoay người, cúi xuống nô đùa với báo tuyết.

Kim Lục Phúc lắc đầu: “Tiểu Bạch Ngan, cô biết tránh là có ý gì không?”

“Không nhìn thấy gì chính là tránh rồi.” Quý Bạch Ngọc nói.

“Ta nhìn thấy cô.” Kim Lục Phúc nói.

“Hắc hắc, chính là ta không nhìn người a, ta chỉ nhìn thấy đại miêu.” Quý Bạch Ngạc nói xong, suy nghĩ một chút: “Nhanh lên một chút, đừng có hại ta không có điểm tâm.”

Kim Lục Phúc ôm chần gục ở mép giường, nhìn Quý Bạch Ngạc nô đùa với báo tuyết: “Tiểu nương tử a Tiểu nương tử, người đúng là không biết lễ tiết, uống công ta đối với người tình nghĩa sâu đậm, tại sao trước mặt ta lại hồng hạnh vượt tường? Quả nhiên, lòng dạ nữ nhân giống như mò kim dưới đáy biển a.”

Tùy ý cởi y phục, Kim Lục Phúc kéo lê giày loẹt xoẹt đi ra ngoài, kéo cửa phòng đi ra ngoài, bốc một nắm tuyết áp vào mặt, Quý Bạch Ngạc và báo tuyết nhìn hẩn, Quý Bạch Ngạc đảo đảo mắt, còn báo tuyết thì chun mũi thở khỉ, giống như xem thường.

“Kim Lục Phúc, người không biết cái gì gọi là ‘y phục chỉnh tề’ sao?” Quý Bạch Ngạc nói. Kim Lục Phúc quá lười thôi, không, là càng ngày càng lười thôi.

Kim Lục Phúc lắc lắc đầu, ngũ quan lộ ra, có lẽ đã hoàn toàn tỉnh táo. Ánh mắt giống như tuyết sáng lóng lánh. Quý Bạch Ngạc chớp chớp mắt, ghé sát vào mặt hẩn: “Kim Lục Phúc, ta phát hiện, chỉ có buổi sáng là lúc mà mắt người hoàn toàn mở to, vì sao bình thường không mở to như vậy?”

Kim Lục Phúc cũng ghé sát mặt lại: “Nhìn có được không? Có sáng giống như sao không?”

Quý Bạch Ngạc bĩu môi cười: “Giống.”

Kim Lục Phúc cười vang, vuốt tóc một cái: “Đi, đi ăn cơm.”

Tới khi xuất hiện ở phòng ăn - Kim Lục Phúc mặc trường bào, mái tóc phóng khoáng buộc tùy tiện ở phía sau, nhìn giống như một ẩn sĩ thời Ngụy Tấn, Đỗ đại mỹ nhân nhìn thấy hẩn, che miệng cười: “Con rể nha, y phục hôm nay thật đẹp mắt.”

“Ánh mắt của Đỗ đại mỹ nhân ngài thật không tệ!” Lão đảo ngồi xuống. Nhấp một ngụm trà súc miệng. Y phục của mọi người trong Quý gia đều dựa theo quan điểm của Đỗ đại mỹ nhân, nam nhân đều giống phong cách thời Ngụy Tấn, nữ nhân chính là những bộ váy áo thời Đường, váy dài bốn thước, cùng với mép quần lướt đi trên tuyết, nhìn rất đẹp mắt, nhưng đó cũng chính là nguyên nhân mà Quý Bạch Ngạc thường xuyên tự giẫm lên mép váy chính mình.

“Con đói bụng.” Quý Bạch Ngạc vừa nói vừa chạm tay vào đồ ăn, bị Đỗ đại mỹ nhân ngăn cản.

“Ai nha, Ngạc nhi, không phải nương đã nói cho con biết rồi sao, con sắp thành thân, ăn phải có tướng ăn, ngồi phải có tướng ngồi, nếu không đến lúc đó cha nương Lục Phúc nhìn thấy con mà không thuận mắt thì làm thế nào a?”

Kim Lục Phúc nhìn Quý Bạch Ngạc, nha đầu kia đang cúi đầu chuyên chú ăn cơm, hoàn toàn không để mắt tới Đỗ đại mỹ nhân đang ân cần dạy bảo. Cầm lấy dưa, ngấm lại lão nương hẩn rảnh rỗi không có việc gì lại nướng ngô với khoai lang ăn, nha đầu này vẫn còn yên tĩnh hơn lão nương hẩn nhiều.

“À, đúng rồi, Ngạc nhi a, hôm nay cha và nương có việc phải ra ngoài, Ngô thẩm lại bị bệnh, hôm nay con và Hiếu Tuyết tự nấu cơm nhé.” Đỗ đại mỹ nhân nói.

Quý Bạch Ngạc ngẩng đầu nhìn nương: “Nhưng mà, con không biết nấu a.”

”Không biết thì phải học, nữ nhân không chỉ ra khỏi đại sảnh, mà còn phải bước vào phòng bếp, con quên hôm trước nương dạy con thế nào rồi sao:

“Tam nhật nhập trù hạ

Tẩy thủ tác canh thang

Vị am cô thực tính

Tiêu khiển tiểu cô thường.”

() [1]

không chỉ muốn mẹ chồng vừa lòng, còn phải vượt qua được bài kiểm tra của tiểu cô (em gái chồng) nữa mới được.” Đổ đại mỹ nhân nói xong nhìn Kim Lục Phúc: “Lục Phúc a, ta quên mất chưa hỏi, con có muối muối không?”

Kim Lục Phúc gật đầu: “Có. Nhưng, yêu cầu của muối muối ta không cao.” Đồ ăn muối muối hần làm mặc dù không tệ lắm, nhưng mà cuối cùng thì người ăn cơm nàng nấu cũng không phải hần, nghĩ tới năm đó ăn thử, trải qua quãng thời gian đó thật là gian nan a, không biết đã ăn bao nhiêu muối và đường.

“Yêu cầu không cao? Chẳng lẽ rất cao a?” Đổ đại mỹ nhân hỏi.

“Kém ngự trù một chút.” Kim Lục Phúc nói. Hần chưa từng ném thử đồ ăn phòng bếp của lão cha, đúng là phí hoài thân phận hần, nhưng mà , cũng tốt, bây giờ... cái phòng bếp này là của Tứ ca hần, có thời gian, hần phải tới kinh thành ăn thử mới được.

“Ngự trù?” Quý lão đầu nói tiếp, mặt nhần lại, ánh mắt chuyển từ Quý Bạch Ngạc đến lão bà đại nhân ngồi cạnh: “Cái tiêu chuẩn này... đâu phải dễ xử lý a, phu nhân, ta biết đi chỗ nào bắt cá ngự trù trở về dạy Ngạc nhi a?”

“Ngự trù, đương nhiên là phòng bếp hoàng gia rồi. Nhưng mà cũng quá xa. Không thì, chúng ta lên vào Trác phủ, phủ Tướng quân, Vương gia tóm một đầu bếp về được không?” Đổ đại mỹ nhân nói.

“Có lý, qua mấy ngày nữa đi bắt về.” Quý lão đầu nói. Hai người bắt đầu nghiên cứu xem lên vào nhà ai trộm đầu bếp. Kim Lục Phúc cảm giác bất lực, mặc dù đã gần ba năm, mỗi lần hai lão nhân này hành động hay nói chuyện đều làm hần dở khóc dở cười. Những người lớn tuổi như vậy không phải nên giống lão cha âm trầm của hần sao? Giống như nương hần từng nói qua... lão ngoan đồng.

Chờ bọn họ nghiên cứu xong, Kim Lục Phúc vừa thương tiếc thay cho đầu bếp Trác gia nào đó, vừa âm thầm chờ mong được thay đổi khẩu vị, chỉ hy vọng khi đầu bếp tới đây không bị giá lạnh làm cho choáng váng.

[1] Bài thơ trên là bài “ ” – Tân giá nương (cô dâu mới) của Vương Kiến. Ở trên mình đã post bản gốc và Hán Việt, nên sẽ post thêm bản dịch nghĩa và dịch thơ ở đây cho đầy đủ.

Dịch nghĩa:

Cô dâu mới

Ba ngày xuống bếp làm cơm

Rửa tay, nấu bát canh

Chưa rõ khẩu vị mẹ,

Bảo cô em chồng ném trước

Dịch thơ: (bản dịch thơ của Trần Trọng Kim)

Nàng dâu mới

Ba ngày xuống bếp nấu cơm,

Rửa tay, nấu bát canh thơm đã rồi.

Chưa hay tính mẹ thường xoi,

Nhờ em ném trước, xem mùi được không.

4. Chương 4: Ra Ngoài

Ăn cơm xong, vị ẩn sĩ phong cách Ngụy Tấn - Kim Lục Phúc vốn dự định phe phẩy chạy về ngủ tiếp giấc nữa, nhưng lại nghĩ Đỗ mỹ nhân và Quý lão đầu muốn xuất môn, hơn hai năm nay, đây chính là lần đầu tiên a, lão đầu không có ở nhà, hẳn có thể do thám xem cửa ra ở nơi nào. Hạ quyết tâm, vừa ngáp vừa nhìn về phía phòng ngủ, lại nhìn về phía cặp đôi kia rồi đi. Hẳn chẳng cần nữa, Đỗ mỹ nhân chính là một người cực kỳ gian xảo.

Đắc ý ngủ thẳng một giấc tới giữa trưa, tỉnh dậy không nhìn thấy báo tuyết đâu, hẳn đẩy cửa phòng ra. Đứng trước gương, thuận tiện nhìn thoáng qua, đẹp trai sáng lạn thế sao? Đẹp là như thế này à? Vì sao nường hẳn chẳng bao giờ khen hẳn một câu?

Ra khỏi cửa, không thấy báo tuyết. Nhìn khắp mọi nơi, cũng không thấy báo tuyết đâu, ngay cả Quý Bạch Ngạc cũng không thấy. Bỗng nhiên nhớ ra, Đỗ đại mỹ nhân sai Tiểu Bạch Ngan nấu cơm, chẳng lẽ nha đầu kia thực sự xuống bếp sao? Nhẹ nhàng bước lại gần, dường như ngửi thấy một mùi là lạ, hít sâu một hơi, chính xác... là lạ, giống như đang hầm xương, trong nước hầm dường như bỏ thêm cả nước tương.

Mùi hương từ nhà bếp đi ra, chỉ thấy những làn khói đang từ khe hở ở cửa sổ nhà bếp nổi đuôi nhau xông ra. Vui vẻ cười hi hi, chẳng lẽ Tiểu Bạch Ngan chơi trò Lửa thiêu nhà bếp, làm kiểu Lâm Xung nửa đêm chạy trốn sao?

Giơ tay lên đẩy, cửa sổ mở ra, một đám khói mù mịt xông thẳng vào mặt, mặc dù Kim Lục Phúc nhanh chóng lùi lại phía sau, nhưng mùi gay mũi nọ vẫn chui một ít vào mũi. Sau đó hẳn nhìn thấy hai bóng dáng xám xịt từ trong đám khói chạy ra, vẫn còn đang ra sức ho khan.

Khoanh tay, Kim Lục Phúc lắc đầu, ngan ngu ngốc, nếu hẳn không mở cửa sổ ra, có lẽ nàng ta định biến mình thành ngan trắng hun khói luôn mất.

“Tiểu thư... cơm ~ để em nấu đi, người đừng nhúng tay vào nữa.” Hiểu Tuyết nói, tiện tay day day mắt. Bị sặc chết rồi.

“Không, ta và em cùng nhau làm.” Quý Bạch Ngạc kiên trì nói.

“Được a, tiểu thư, một lát nữa, người phụ trách đóng chén đĩa kia giúp em là được rồi.” Hiểu Tuyết nói.

“A? Đơn giản như vậy sao?” Quý Bạch Ngạc kinh ngạc hỏi.

“Tiểu Bạch Ngan, cô nhúng tay vào thêm phiền, ta cũng không muốn ăn ngan trắng hun khói đâu.” Kim Lục Phúc nói. Suy nghĩ cho cái bụng mình, hẳn kiên quyết không để cho Tiểu Bạch Ngan đốt nhà bếp.

Đang nói chuyện, một làn gió thổi ngược đến, Kim Lục Phúc theo bản năng lui về phía sau, đằng sau có một thân ảnh xám xịt đuổi theo. Rời xa khỏi nhà bếp, Kim Lục Phúc dừng chân lại, khoanh tay cười nhìn khuôn mặt nhọ nhem của Quý Bạch Ngạc.

“Kim Lục Phúc, ngươi trốn cái gì?”

“Cô đuổi theo ta, đương nhiên ta phải chạy rồi.”

“Tại sao ta phải đuổi theo ngươi?”

“Tại sao cô đuổi theo ta à?” Kim Lục Phúc làm ra vẻ tự hỏi, rồi tự mình hiểu ra. “Bởi vì ta tương đối ngọc thụ lâm phong.”

“Kim Lục Phúc, người như ngươi mà cũng được coi là ngọc thụ lâm phong thì đại miêu nhất định là phong hoa tuyết nguyệt, nếu mà so sánh chắc Phan An phải tự sát mất.” Quý Bạch Ngạc nói, lại lộ ra cặp răng khểnh ra oai.

“Đó! Đây là một vấn đề.” Kim Lục Phúc giơ ngón trỏ gõ gõ lên trán, giả bộ đức hạnh. “Nếu đại miêu trong mắt cô là trên trời khó tìm, dưới đất không có, cô còn đuổi theo ta làm gì?”

“Ta, ta đuổi theo ngươi lúc nào?”

“Cô không đuổi theo ta sao? Vậy sao cô lại ở đây?”

“Ta lại đuổi theo người.”

“Tại sao đuổi theo ta?”

“Bởi vì người chạy.”

“Cô đuổi theo ta, đương nhiên ta phải chạy.”

~~(không biết Nhan Tử La (mẹ của KLP) nghe đoạn nói chuyện này có tức giận tới mức thổ huyết không nữa?)

Trầm mặc hồi lâu, Quý Bạch Ngạc trừng mắt nhìn Kim Lục Phúc. “Ta đuổi theo người vì người nói ta là ngan trắng hun khói. Chê ta dần dần.”

Kim Lục Phúc cười ha hả: “Ngan trắng hun khói cũng không sai a, đi về soi gương xem, nhìn bộ dạng của cô, còn không phải là ngan trắng hun khói khó coi sao?” Nói xong bay đi.

Quý Bạch Ngạc sờ sờ mặt, cũng mắt hứng thú đuổi theo Kim Lục Phúc, nghĩ muốn nhìn gương một chút, liền chạy về phòng. Còn chưa tới nơi, đã thấy hai ca ca đi tới, nhìn thấy nàng, đều sững sờ.

“Ngạc nhi, muội đốt núi à?” Quý Hàn Võ hỏi.

“Đi rửa mặt đi Ngạc nhi, nhìn rất khó coi.” Quý Chí Lưu nói. Thấy nàng gật đầu tiếp tục chạy về phía trước, Quý Chí Lưu hỏi: “Ngạc nhi, giữa trưa có cơm ăn không?”

Quý Bạch Ngạc quay đầu lại, lại nghe rằng hồ: “Ca, huynh nhìn ngan trắng hun khói thấy thế nào?” đó quay đầu bay đi, nhân tiện rút..nhuyễn kiếm từ trong đai lưng ra rạch một đường trên tuyết.

“Lại bị Tiểu Lục bắt nạt.” Quý Hàn Võ vừa cười vừa nói.

“Muội muội nhà chúng ta có phải rất đáng thương không?” Quý Chí Lưu nói.

“Tiểu Lục cũng rất đáng thương, gốc ghéech chờ đợi ba năm.” Quý Hàn Võ vắn lưng một cái. “Tiểu Lục ơi Tiểu Lục, tốt nhất nên từ bỏ ý định đi thôi.”

Quý Chí Lưu ngẫm nghĩ chốc lát rồi gật đầu. “Hắn từ bỏ cũng không thiệt thòi gì. Đúng rồi, Hàn Võ, đại mỹ nhân và lão đầu lên lút ra ngoài làm gì nhỉ?”

“Bắt thỏ.” Quý Hàn Võ nói.

“Thỏ? Đã bắt được một con rồi chẳng lẽ còn muốn nữa? Chẳng lẽ Đại mỹ nhân và lão đầu quyết định sinh thêm sao? Trời ạ!” Quý Chí Lưu nói.

“Hai con thỏ sắp bị bắt tới, sự yên tĩnh của ta sắp kết thúc rồi sao?” Bỗng nhiên Quý Hàn Võ thì thầm.

“Gi? Quý Hàn Võ, huynh nói hai lão ngoan đồng kia đi bắt hai con thỏ cái sao?” Quý Chí Lưu hỏi.

Quý Hàn Võ gật đầu, sau đó hai người liếc nhau.

“Huynh nói xem, nếu bắt được thỏ cái, có phải đại mỹ nhân sẽ xử lý luôn cả con thỏ đực kia?”

“Chắc chắn.”

“Tiểu thỏ đó sẽ thích thú sao?”

“Hắn là không thích rồi.”

“Vậy làm sao bây giờ?” Trong giọng nói có chút chờ mong.

“Hừm, đã lâu không tìm Tiểu Lục luyện khinh công, tối nay khoa chân múa tay một chút.”

“Ừ, được.”

Đến bữa cơm tối, Đỗ mỹ nhân và Quý lão đầu từ trong đêm tuyết phi thân “Vèo” một phát vào trong cửa, trên mặt lộ rõ vẻ thất vọng. “Con rể ngoan, tại sao năm đó con lại chạy tới núi Côn Lôn a?” Đỗ mỹ nhân hỏi.

“Nghe nói trên núi Ngọc Hư này có một vị tiên nữ, nên tìm đến nhìn xem.” Kim Lục Phúc nói. Hắn có thể nói là hắn đến tìm cao thủ so chiêu sao? Không thể, rất mất mặt, cao nhân còn chưa tìm được, bản thân mình đã bị cướp mất.

“Ồ.” Đỗ Mỹ Nhân gật đầu, lại rì rầm với Quý lão đầu một lát, rồi vui vẻ ăn cơm.

Kim Lục Phúc và huynh đệ nhà Quý gia nhanh chóng trao đổi ánh mắt. Một đêm không nói chuyện, bên trong sơn trang yên tĩnh chỉ còn nghe thấy tiếng tuyết rơi.

Lại thêm vài ngày, thời gian Đỗ Mỹ Nhân và Quý lão đầu xuất môn càng ngày càng sớm, trở về càng ngày càng muộn, có hai lần bọn họ trở về đi tìm Kim Lục Phúc, thấy hắn đã ngủ cuộn tròn như cái bánh nướng, lại yên tâm.

Hôm nay ăn xong cơm tối, hai vị “thợ săn” kia vẫn chưa về, bốn người đều tự ai về phòng nấy. Bởi vì Đỗ đại mỹ nhân ra sức sắp xếp, cho nên phòng ngủ của Kim Lục Phúc và Quý Bạch Ngạc chỉ cách nhau một bức tường. Nhớ lại năm đó, Đỗ Mỹ Nhân không ngừng nhắc mãi bài thơ:

Đài nguyệt tây sương hạ.

Nghe phong hộ bán khai.

Phát tường hoa ảnh động.

Nghi thị ngọc nhân lai.”

Tạm dịch:

“Dưới thềm đợi trăng mọc

Hé cửa chờ gió Tây.

Thoảng cảnh hoa, liễu động

Nghi người ngọc tới đây.”

Lúc ấy Kim Lục Phúc cười khan vài tiếng, tường hai bên không có hoa có cỏ gì hết, cho nên khẳng định là không phải đọc ình nghe. Nhưng mấu chốt chính là, Tiểu Bạch Ngạc lại được coi như “ngọc”, không có cách nào suy nghĩ., lão nương hắn có mấy bức tượng sư tử được tạc từ hoàng ngọc còn đẹp hơn tiểu ngọc ngan kia.

“Tiểu Bạch Ngạc, vừa rồi ngươi làm gì?” Kim Lục Phúc hỏi.

“Tắm rửa cho đại miêu,... gia hỏa này đã vài ngày không tắm.” Quý Bạch Ngạc vuốt ve báo tuyết đi bên cạnh nàng. Có lẽ báo tuyết bị chà đạp, đuối lý nên cúi đầu.

“Tiểu nương tử, cúi đầu giả bộ đà điểu là không đúng, cần phải thay đổi.” Kim Lục Phúc vuốt ve tấm lưng mềm mướt của báo tuyết.

Quý Bạch Ngạc liếc xéo Kim Lục Phúc: “Chớ chê mèo lắm lông, đại miêu chính là bị ngươi làm hư.”

Kim Lục Phúc chớp mắt. “Tiểu Bạch Nga, cô bôi nhọ ta, ngày nào ta cũng tắm rửa hết.”

“Sao ta không biết?” Quý Bạch Ngạc nói.

“Cô muốn nhìn sao?” Kim Lục Phúc quay sang nháy mắt với nàng. “Vậy hôm nay cô tới xem, ta lập tức đi tắm.”

Quý Bạch Ngạc đỏ mặt, lôi báo tuyết bước nhanh về phòng. Kim Lục Phúc hắc hắc cười khan vài tiếng, cũng trở về phòng. Qua một khắc sau, đột nhiên trong sơn trang truyền tới tiếng sói tru, trước cửa phòng Kim Lục Phúc lặng lẽ mở cửa ra, một bạch y nhân xuất hiện, đang muốn nhảy lên mái nhà, lại thay đổi chủ ý, cẩn thận đi tới tường phòng bên kia, chỉ nghe thấy bên trong có tiếng đùa giỡn.

“Đại miêu, ta đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, cái gã Kim Lục Phúc kia là kẻ lười nhát nhất trên đời này, ngươi vẫn còn muốn học theo hắn, nhìn cái bộ dáng bần bần này của ngươi coi, lần sau ra đường đừng nói mình là báo tuyết, ngươi là báo bần rồi.” Quý Bạch Ngạc nói.

Kim Lục Phúc lắc đầu, Tiểu Bạch Ngan ưa thích sạch sẽ, mùa đông ở Côn Lôn, muốn tìm thấy đất đen hoặc tảng đá mọc rêu cũng khó khăn, bảo tuyết có muốn tự làm bẩn lông cũng phải vất vả tìm địa điểm. Bữa cười, Kim Lục Phúc xoay người bay đi, đuổi theo nơi phát ra tiếng sỏi.

Trên núi Côn Lôn, tuyết vẫn rơi...

Dưới chân núi Côn Lôn, ba nam tử mặc bạch y, kiểu tóc và quần áo không hài hòa với nhau, nhìn nhau không nói gì.

“Tiểu Lục, ngươi muốn đi đâu?” Quý Hàn Vô hỏi.

Muốn về nhà. Nhưng nếu lão nương biết hần chạy tới đây một chuyến mà bị giam hơn hai năm, nhất định sẽ cười chết hần, cho nên

“Tùy tiện đi vài nơi, ở lâu trên đỉnh núi như vậy, cũng nên xuống núi thư giãn gân cốt.” Tiệp thể nhớ vài cái phong tục nhân tình để lúc về còn khoe khoang với lão nương, ứng phó với cặp mắt... âm trầm của lão cha.

“Tốt, muội phu (em rể), ngươi cứ tiếp tục ngao du, ta và Chí Lưu muốn đi Trung Nguyên một chút, chúng ta, gặp ở kinh thành.” Quý Hàn Vô nói.

Muội phu ~? Kim Lục Phúc cười cười nhìn huynh đệ Quý gia.

“Lời này không nên nói lung tung, làm hỏng khuê danh của Tiểu Bạch Ngan.” Kim Lục Phúc nói.

Quý Chí Lưu vỗ vỗ vai hần. “Tiểu Lục, ngươi may mắn trốn được lần này... nhưng mà không chạy thoát được đâu. Đỗ mỹ nhân đã quyết chuyện này, cho dù là ông trời cũng không có cách nào giúp người thay đổi ý định.”

Kim Lục Phúc nháy mắt mấy cái: “Nói thế sai rồi, Đỗ mỹ nhân đã nói nếu ta có thể tự chạy thoát ra khỏi sơn trang sẽ để cho ta tự do.”

Huynh đệ Quý gia liếc nhau, đồng thời lắc đầu: “Ngươi cảm thấy có thể tin được sao?”

Kim Lục Phúc xoa xoa đầu: “Vây đợi tới lúc đó hãy nói, được rồi, hai vị, gặp lại ở ngự thiện phòng Thành Bắc Kinh.”

Vừa nói xong đã phi thân đi thật xa, tay áo rộng phất phơ trong gió tuyết, rất có khí thế đập gió mà đi.

“Muội phu, nhân lúc còn tự do, cố gắng chơi vui vẻ nha.” Quý Chí Lưu nhìn bóng dáng chỉ còn lại chấm đen xa xa. Ngỡ khí nghiêm túc.

5. Chương 5: Nhìn Cảnh Không Nên Nhìn

Rời khỏi núi Côn Lôn, Kim Lục Phúc đi thẳng một mạch, mục đích chỉ có một, đi tới nơi có người sống. Nhưng trời quá lạnh, hơn nữa hần một thân trang phục và đồ dùng kỳ quái, cho dù có người trông thấy hần chắc cũng chạy mất dép, không có cách nào khác, áo choàng phủ đầy tuyết trắng cộng thêm mái tóc dài rồi bù nhìn giống như tuyết yêu từ trên núi chạy xuống.

Kim Lục Phúc cũng tự biết hình ảnh bản thân quái dị, nhưng nơi này hoang tàn vắng vẻ, hần biết đến chỗ nào mua y phục mới đây? Hơn nữa, thực ra hần khá thích bộ y phục này, rộng thùng thình thoải mái. Bảo hần vứt đi, hần còn không nỡ a. Căn cứ vào tâm lý như thế, nên qua vài trấn nhỏ, Kim Lục Phúc tự làm ình tầm mắt hạn hẹp không phát hiện ra mấy cửa hàng bán y phục.

Thật lâu sau, mùa đông cũng đã trôi qua. Cả một vùng Tây Bắc mơ hồ sinh trưởng. Mặc dù hần vẫn chưa bỏ bộ y phục đi, nhưng cũng không thể nào cứ mặc mãi y phục hôi rình như thế được. Chẳng khác gì đồng bunn a. Bỗng nhiên nhớ tới đại miêu, không biết lại bị Tiểu Bạch Ngan hành hạ thành cái dạng gì rồi.

Thay đổi y phục, Kim Lục Phúc bắt đầu nhàn nhã đi dạo trên đất Tây Bắc, thời gian lượn lờ cũng thoải mái, chỉ thỉnh thoảng lo lắng Đỗ mỹ nhân cùng Quý lão đầu từ trên trời giáng xuống.

Thăng tới cuối tháng tháng ba, nhìn thấy một rừng hoa đào nở rộ. Kim Lục Phúc cao hứng đi xuyên qua rừng đào, lẩm bẩm: “Ai ya, không ngờ gặp được một rừng hoa đào, rộng mấy trăm bước. Tiểu gia ta tìm thử xem, biết đâu lại thấy chốn bông lai tiên cảnh của Ngụy Tấn.” Nghĩ lại, không được, mới được phóng thích khỏi trạng thái ẩn cư, chẳng may chốn đào nguyên tiên cảnh này cũng là một cái lồng cá thì toi

~~Hoa đào vừa mới nở rộ, dưới đất cũng không có nhiều hoa rơi, trong rừng cũng không có đường mòn, chắc là có ít người địa phương qua lại. Kim Lục Phúc chậm rãi đi vào sâu trong rừng, cánh hoa đào bay xuống đảo quanh hắn, ngẫu nhiên có vài cánh hoa tinh nghịch rơi xuống đầu và bả vai.

Trời trong nắng ấm rất thích hợp để ngủ. Kim Lục Phúc vừa mới nghĩ tới, lại bị ánh nắng ấm áp làm cho buồn ngủ. Mắt liếc trái liếc phải, chọn được một cây đào đại thụ cành lá tươi tốt, liền xông lên, cứ thế dựa vào thân cây đi vào giấc ngủ, mái tóc dài đã lâu không cắt, được túm gọn lại thành một bó cứ thế từng đợt gió thổi qua bay phất phơ trong gió, từ xa nhìn lại, giống như mỹ nam đang ngủ. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là không nghe thấy mấy lời lẩm bẩm linh tinh vô nghĩa của hắn~~ “Quả đào, quá ngon~”.....

Ngủ a ngủ a, đến tận lúc mặt trời đã đi về phía tây, hắn mới tỉnh dậy, nhìn những cánh đào phấn hồng bị ánh sáng vàng nhạt của mặt trời chiếu tới nhuộm thành màu đỏ. “Cứ tưởng là quả bưởi, hóa ra là mặt trời.” Hắn xoa xoa bụng: “Đừng kêu nữa, thiếu một bữa cũng không được. Ăn thôi, ăn thôi.”

Bay xuống đất, đi về phía bờ sông, tiết trời xuân, không biết đàn cá ngủ đông đã tỉnh hay chưa. Nếu chưa tỉnh, hắn cũng không thể làm gì khác hơn là đi bắt mấy con ếch ngủ đông về ăn.

Ở nơi này không có người bản địa nào, tiếng nước sông chảy róc rách nghe thật vui tai, trên mặt sông phản chiếu hình ảnh hồng hồng của mặt trời, có cả những đám mây, mặt nước cũng thật sống động. Kim Lục Phúc đứng trên bờ sông nhìn xuống, không có cá ư? Nước sông ấm áp như vậy, thế mà lại không có cá.

Có chút thất vọng, hắn cũng biết là phải bắt đầu tìm cách bí mật bắt ếch, chặt vài nhánh cây làm bẫy, bởi vì quen tay làm nhanh, chẳng mấy chốc hắn đã bắt được và chú ếch còn đang hôn mê “không kịp chống cự”. Dự định đem tới bờ sông rửa sạch, đi chưa được mấy bước lại thấy trên cành cây có thứ gì đó màu đỏ, tính tò mò lại nổi lên, hắn nhẹ nhàng nhảy lên, lấy được món đồ đó trong tay, đúng là một khối khăn lụa đỏ, không khối mở miệng to thành ‘O’, lụa đỏ... đầu óc lại nhớ tới sự tích nữ quỷ, Niếp Tiểu Thiển cũng là một loại nữ quỷ. Theo lý thường mà nói, ở nơi hoang dã này có người đã là chuyện kỳ lạ, nếu còn là nữ nhân thì...

Suy nghĩ một chút, nữ quỷ cũng chả liên quan gì tới hắn, hắn lại đành hoàng đi rửa sạch mấy con ếch chuẩn bị làm bữa tối, lại nhìn khối lụa đỏ, không tệ, có thể dùng để đựng ếch.

Đi tới bờ sông, hắn ngẩn người, ánh mắt tròn tròn, mày cũng nhíu lại, sau đó lập tức quay lưng lại. Tiếng nước róc rách lớn dần, còn vang lại một khúc hát.

Nếu như nước sông biết ca hát, không phải thủy quái hiện hình thì cũng là người làm chuyện ma quái. Lúc này thì nên làm gì nhỉ?

Tiếng gát vắn vang lên, càng ngày càng vui vẻ.

“Khụ khụ!” Kim Lục Phúc nhận không được hắng giọng.

Tốt rồi, tiếng hát đã ngừng, đổi thành một tiếng hét chói tai, mấy đàn chim ngày đêm sống yên ổn trong núi nghe thấy mà đồng loạt bay toán loạn, nếu là người nhát gan, chắc chắn sẽ lao thẳng xuống vực rồi.

Có tiếng nước động lại gần, cảm thấy rõ ràng ở phía sau lưng có một cặp mắt đang phun lửa nhìn trừng trừng vào hắn, nói bô lô ba la gì đó, một từ hắn nghe cũng không hiểu, nhưng theo lẽ thường mà suy đoán, chắc chắn không phải lời tình cảm du dương, đại loại chắc là mắng hắn là đấng đồ tử, hạ lưu linh tinh gì đó...

Nhún nhún vai buông thong tay: “Cô nương, nàng có biết nói tiếng Trung Nguyên không? Nếu không đừng có lãng phí khí lực mắng ta, ta nghe không hiểu đâu.”

“Người... người là đồ hạ lưu, đàng đồ tử, háo sắc, dám nhìn lên bốn tiểu thư tắm rửa.” Một giọng nữ phun hỏa hét lên, thanh âm Hán ngữ cứng nhắc.

“Ha ha ha” Kim Lục Phúc cười: “Sai rồi.”

Nghe phía sau có tiếng rắc rắc lại xoạt xoạt, Kim Lục Phúc biết nàng kia đang mặc quần áo. Rồi lại một hồi gió lạnh lại gần, Kim Lục Phúc nhẹ nhàng xoay người lại, dễ dàng nắm lấy cổ tay nàng. Nhìn gần, giống như nữ tử tộc Duy Ngô Nhĩ, mắt to, mũi cao, nàng mặc hồng y, rất đẹp.

“Hóa ra đúng là mỹ nhân ngư.” Kim Lục Phúc bày ra vẻ mặt háo sắc lại gần nàng kia, chỉ thấy lông mi nàng dựng đứng, đôi mắt tròn tròn, đôi môi đỏ mím chặt lại.

“Hỗn đản, người mau buông, hạ lưu.” Nữ tử kêu to, Kim Lục Phúc rất có tư thế của một Giáo Kim.

“Mỹ nhân, ta biết nữ nhân đều nói ta phong lưu, sao nàng lại nói ta là hạ lưu chứ?” Hắn kéo cổ tay nàng lại gần hơn, nhìn sâu vào mắt nàng. “Nhìn thấy rõ chứ, ánh mắt ta rất vô tư trong sáng, cho nên nếu đã nhìn thì sẽ nhìn thẳng, không bao giờ ta nhìn lên. Vì vậy...” dài giọng nói tiếp. “Vì trừng phạt nàng dám buộc tội ta lung tung, ta đành phải hạ lưu một lần trừng phạt nàng, sao nào?”

“Người Trung Nguyên chết tiệt, Tac- ta, mau buông ra, nếu không ta sẽ khiến người đoạn tử tuyệt tôn.” Thanh âm chói lọi khiến hắn muốn ù tai.

Chớp chớp mắt, cười gian. “Ta cũng sẽ không cưới nàng, có hài tử hay không thì liên quan gì tới nàng, sao có thể đoạn tử tuyệt tôn được chứ?”

Thiếu nữ tức giận tới đỏ mặt, không khác nào mặt trời đỏ phía tây đằng kia.

“Oa, mỹ nhân, lúc nàng tức giận thật xinh đẹp a, đẹp thì đẹp, nhưng tính tình nóng nảy như vậy, ta cũng không có hứng thú.” Tùy tiện buông tay nàng ra, hắn nhẹ nhàng nhảy lên trên ngọn cây. “Nhân lúc ta còn chưa đổi ý, nàng mau chạy trốn chết đi thôi.” Ra vẻ hạ thủ lưu tình.

Đột nhiên thiếu nữ lẳng không bay lên, đoán kiểm trong tay phóng về phía Kim Lục Phúc, lại bị hắn tóm được. “Ồ, y phục của nàng không chỉnh tề.”

Thiếu nữ rơi xuống, nhanh chóng kiểm tra y phục, sau đó giận dữ ngẩng đầu nhìn Kim Lục Phúc cả lơ phất phơ. “Nam nhân thối tha, người chờ đó cho ta, nhất định ta sẽ khiến người đoạn tử tuyệt tôn.”

“Đừng dong dài nữa, so với nương tử nhà ta còn lảm nhảm hơn, đi đi, cẩn thận lạc đường, ta ở đây nương ếch chờ nàng.” Kim Lục Phúc ngắt một đóa hoa đào, lâu bầu. “Hoa đỏ ếch xanh, đẹp mắt vui tai.” Lại phi thân xuống đất đi về phía bờ sông nơi mấy con ếch xanh đang nằm trong khối lụa đỏ... rút khối lụa ra đưa cho nàng kia, “Cái này, nàng vất đi hả?”

“Trả lại cho ta.” Thiếu nữ quát. Tay túm chặt cổ áo, thở hổn hển xông tới.

“Ta cũng không có nói là không trả, ha ha, vẫn lợi cho nàng, còn mang theo chút hương thịt.” Kim Lục Phúc nhàn nhã ngồi xuống rửa ếch. “Cô nương, đừng tưởng ta sẽ chia thịt ếch cho nàng, bản thân ta còn ăn chưa đủ. Nhìn nàng cũng là con nhà quyền quý, mau về nhà ăn cơm đi.”

“Hừ, người chờ đấy, có giỏi thì đừng chạy.” Nàng giận dữ giậm chân, rồi thi triển khinh công bay đi.

Kim Lục Phúc xâu mấy con ếch thành một túm, tự nhủ: “Có gan cũng đã không ở lại nơi này, không chạy ư? Ta cũng có phải núi Côn Lôn từng sừng bất động đâu...”

Vui vẻ nhặt vài cành cây khô châm lửa đốt, dần dần mùi thịt nướng ngào ngạt bốc lên, hắn lấy từ trong túi ra một ít muối rắc lên.

Cuối cùng cũng ăn no, hắn thỏa mãn vỗ vỗ bụng, ợ một cái rõ to: “Sống thế này mới là sống chứ, còn cần gì hơn a!” Vô cùng cảm động.

Trời tối dần, phía chân trời chỉ còn lưu lại một mảnh ửng hồng. Bỗng nhiên Kim Lục Phúc có chút nhớ những ngày ở núi Côn Lôn, nhớ nhà. Không biết lúc này lão cha, lão nương đang làm gì? Ăn cơm? Tắm bộ? Đánh cờ? Lắc đầu, không đúng không đúng, chắc chắn nương không chơi cờ, đánh cờ là yếu điểm của nương hắn, lần nào đánh cờ với Trần gia cũng thua. Lại nhớ tới lão cha, vẫn trầm ngâm như vậy ư? Tóm

lại chắc giờ này không phải phê tấu chương. Có lẽ đang ngồi đọc kinh thư. Nương hấn từng nói, cha hấn từng có ý muốn xuất gia (đi tu), nhưng vì toàn bộ già trẻ lớn bé trong nhà mới không xuất gia. Sau đó hấn hỏi cha, vì sao lại không xuất gia? Cha hấn nghiêm túc nói: “Con cho rằng nương con có thể nuôi các con sao?” Sau đó hấn hiểu, nương hấn là người... không thể tự lực cánh sinh.

“Từ mẫu thủ trung tuyến

Du tử thân thượng y

Lâm hành mật mật phùng

Ý khùng trì trì qui

Thuyền ngôn thốn thảo tâm

Báo đắc tam xuân huy.”

() [2]

Kim Lục Phúc miên man nhớ lại, cầm một cành cây làm gậy đi lại trong rừng, vừa đi vừa suy nghĩ một vấn đề nghiêm trọng: có gốc cây nào thoải mái không nhỉ?

Đêm khuya.

Xa xa từ trong núi ngẫu nhiên truyền đến vài tiếng sói tru, Kim Lục Phúc gối đầu lên cánh tay ngắm nhìn những ngôi sao trên bầu trời, tiếng sói tru làm hấn nhớ tới đại miêu, ban đêm lạnh như vậy mà được ôm đại miêu sưởi ấm thì tốt, còn gì thoải mái hơn. Không biết lúc này Đỗ mỹ nhân và Quý lão đầu đi bắt người đã về chưa.

Những ngôi sao cứ sáng lấp lánh trên trời, lặng lẽ yên bình.

[2] Bài thơ trên là bài “ ” – Du tử ngâm của Mạnh Giao. Bên trên mình đã post bản Hán Việt và bản gốc nên ở đây sẽ post bản dịch nghĩa và dịch thơ cho đầy đủ.

Dịch nghĩa:

Khúc ngâm đưa tiễn người đi xa

Cuộn chỉ ở trong tay người mẹ hiền

Lo cho đứa con đi xa không có áo mặc.

Lúc sắp đi mẹ chăm lo thật kỹ,

Ý mẹ sợ lâu lâu con mới được về.

Ai bảo tâm sức của người con yếu ớt như đám cỏ

Sẽ báo đáp nổi ánh mặt trời mùa xuân.

Dịch thơ: (bản dịch của Ngô Văn Phú)

Khúc ngâm tiễn con đi xa

Mẹ từ sợi chỉ trong tay,

Trên mình du tử áo may vội vàng.

Sắp đi mũi chỉ kĩ càng,

Sợ con đi đó nhờ nhàn chờ lâu.

Chút lòng tắc cổ dễ đâu,

Bóng ba xuân đáp ơn sâu cho vừa.

6. Chương 6: Nửa Đêm Vay Tiền

Sáng sớm, mùi thơm của hoa và tiếng chim chóc ríu rít khiến cho hần tỉnh lại, Kim Lục Phúc thầm nghĩ sẽ vào thành đi dạo một chút. Đến bên bờ suối, vỗ vỗ nước lên mặt cho tỉnh táo, lại vỗ vỗ bụng nói: “Hôm nay sẽ khao cho người một bữa no nê.”

Lúc vào thành đã là buổi trưa, dưới ánh mặt trời chói chang, những bộ y phục rực rỡ đủ sắc màu làm hần hoa cả mắt, nường hần từng nói, y phục người Mãn rất lòe loẹt, mỗi lần người nhìn thẳng đều thấy quá mắt. Bây giờ hần nhìn ra, so sánh với y phục của nữ tử Tân Cương thì y phục của nường hần thật sự rất mộc mạc.

Tuy nói mặc y phục nam tử người Hồi – một bộ áo dài không cổ màu trắng, nhưng diện mạo của hần không thuộc dân tộc Duy Ngô Nhĩ nên cũng kéo theo không ít ánh mắt hiếu kỳ. Tù tiện đi dạo mỗi nơi một chút, Kim Lục Phúc vất vả khoa chân múa tay để diễn tả ý muốn mua một ít rượu và lương thực, nếm thử cũng giống rượu nếp, hơi chua chua không có mùi rượu mấy, hần đoán loại rượu này hần có uống mười vò cũng không say, cứ thế ừng ực uống hết, túi rượu lại trống trơn, Kim Lục Phúc đi mua ít rượu bồ đào (nho) tỉnh khiết. Tuy nơi này có không ít cửa hàng, nhưng đồ ăn hợp khẩu vị hần không nhiều lắm, mua một ít “Sa mộc tất”, “Khách ngồi phủ”, “Lô bính” lấp đầy bụng, Kim Lục Phúc lại vô cùng nhớ nhung những món ăn chính thơm ngon đậm sắc Trung Nguyên.

Rượu cơm no nê, Kim Lục Phúc lảo đảo ra khỏi thành, nhưng đúng là oan gia ngõ hẹp, nhìn thấy người không muốn nhìn thấy nhất. Lúc này, đứng trước mặt hần chính là nữ tử lần trước, vẫn mặc bộ hồng y đó, trợn mắt nhìn hần.

“Làm phiền nhường đường một chút.” Hần nói. Đang ở địa bàn của người ta, hần cũng muốn yên ổn một chút.

Nữ tử tức giận trừng trừng nhìn hần một lúc rồi quay đầu đi, hần cười ha hả. Quyết định nhanh chóng rời khỏi chỗ thị phi này, hần dự cảm có điềm xấu.

Ra khỏi thành, nhìn đã mất xuân sắc, hần quyết định rời khỏi nơi này, định đi về phía quan ngoại tìm Sách Lăng cô phu (chồng của cô – dượng) và Thành Cổn Trát Bồ ca ca. Còn chưa đi được bao xa, nghe thấy từ phía sau tiếng vó ngựa rầm rập vang một vùng. Một giọng nam tử thô lỗ ba la nói cái gì đó, Kim Lục Phúc nghe không hiểu, tiếp tục đi về phía trước. Tiếng vó ngựa phía sau càng ngày càng gần, một người một ngựa nhanh chóng phóng lên trước, chặn ngang trước mặt hần.

Ánh mặt trời gay gắt khiến hần phải nheo mắt lại, nhìn xung quanh một vòng, ai ya, có không ít người nha, đây có được tính là truy đuổi chặn đường không nhỉ?

“Các vị có gì chỉ giáo?” Kim Lục Phúc hỏi.

Lại là bô bô một đồng thứ, hần không hiểu ra sao, bất đồng ngôn ngữ cũng là một chuyện phiền toái.

“Không dám chỉ giáo gì cả, tiểu thư nhà ta muốn gặp người thôi.” May mắn có người nói được ngôn ngữ Trung Nguyên.

“Không muốn gặp.” Kim Lục Phúc nói, xoay người muốn chạy. Càng nhiều người càng bất lợi.

“Không cho phép người từ chối.” Nam tử vừa nói xong, roi trong tay đã phóng tới định trói Kim Lục Phúc lại.

Kim Lục Phúc nhẹ nhàng nhảy về phía sau tránh, cau mày nói: “Trước khi ra tay cũng không biết kêu lên một tiếng, cũng may là động tác của ta nhanh, nếu không bộ mặt này đã bị người hủy.”

Còn đang than thở thì đám người cưỡi ngựa đó đã vây quanh lại đây, quát ầm ỉ, giỏi lắm, hơn chục ngọn roi, thì nhau vung về phía hần, nếu như bị trúng chắc chắn rất khó coi. Hần linh hoạt vừa tránh né vừa suy nghĩ làm cách nào để thoát thân, cứ đánh tiếp như vậy tuy không làm bị thương hần, nhưng buổi trưa hần ăn uống linh tinh như vậy sẽ nhanh chóng bị tiêu hóa, hần sẽ phải chịu đói mất.

Thoát thân thế nào nhỉ... đương nhiên trong ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách, chỉ có kẻ ngu mới lằng phí thể lực ở nơi này để tránh roi.

“ A Y Nỗ Nhĩ, cô đến thật đúng lúc, có thể chứng minh ta không khi dễ cô.” Kim Lục Phúc vừa tránh vừa hét về phía sau lưng bọn họ, sau đó nhân cơ hội bọn họ quay đầu lại nhìn, động tác quát roi chậm lại, ngay lúc đấy lộn một vòng, nhảy ra khỏi vòng vây, cảm giác trời đất bao la dưới chân thật tuyệt. “Ha ha, thật ngại quá, ta vừa ăn cơm xong, còn chưa kịp ngủ, có chút mệt mỏi, ta đi trước một bước nha.”

Mặc dù mười mấy người phía sau đều cười lương mã, nhưng sau hai năm ở núi Côn Lôn thì kỹ thuật khinh công của Kim Lục Phúc đã tiến bộ vượt bậc, cắt đuôi bọn họ là quá dễ dàng, trong lúc bọn người đó rống to giận dữ thì bóng dáng hắn chỉ còn lại một chấm nhỏ phía xa xa

Trở lại rừng đào tuyệt đẹp kia, Kim Lục Phúc gác chân nằm dài trên thân cây, ngắm nhìn trời xanh xuyên qua những cánh hoa.

“Định ngắm nhìn hết cả một mùa hoa đào, nhưng xem ra không có duyên a, thôi kệ, hoa đào ở đâu chẳng có, sang năm tới nhìn lần nữa cũng được. A Y Nỗ Nhĩ ơi là A Y Nỗ Nhĩ, cô cũng không phải không mua nổi bốn tấm, mà đi chỗ nào tấm không đi, bao nhiêu con sông dòng suối như vậy, sao người cứ phải đến nơi này tắm cơ chứ...” Kim Lục Phúc oán thán, xem ra nhà A Y Nỗ Nhĩ rất có thể lực nha. Bỏ đi, cường long không thêm đề răn độc, có lẽ hắn nên quay về địa bàn Trung Nguyên của hắn đi thôi.

Ngủ thẳng tới nửa đêm mới tỉnh dậy, Kim Lục Phúc nhẹ nhàng nhảy xuống đất, không bạch, đành phải cướp của người giàu chia cho kẻ nghèo là hắn thôi. Ban ngày hắn đã nhìn qua, Trác phủ phía đông thành canh phòng rất lỏng lẻo, có lẽ do người dân nơi này thành thật chất phác.

Đêm tối trong veo, mặc dù... không lạnh lắm, nhưng gió trên núi thổi xuống cũng có chút buốt buốt, lướt qua những cành lá khiến lá cây rung xào xạc, Kim Lục Phúc đi nhanh tới ngoài thành, động tác nhanh nhẹn, lẹ lẹ vượt qua tường thành chạy thẳng tới Trác phủ. Còn vàng bạc, châu báu để chỗ nào trong phủ thì hắn không biết, nhưng sản nghiệp lớn như vậy, chút bạc vụn có lẽ cũng dễ kiếm thôi.

Dè dặt tránh né thị vệ tìm kiếm thư phòng, mấy gia đình quan lại giàu có thường giấu mấy thứ bảo bối trong thư phòng, sau đó còn tưởng rằng người khác không biết... cha hắn cũng như vậy.

Phủ đệ của quý tộc Duy Ngô Nhĩ có điểm khác biệt, nhưng mấy năm trước ở kinh thành, hắn từng thấy qua phòng ốc của người Hồi, cho nên cũng không cảm thấy ngạc nhiên. Tìm mấy gian phòng mới nhớ ra một vấn đề, loại nhà này cũng có cái gọi là “thư phòng” sao?

Cẩn thận đi tới, chợt thấy phía trước có một nam tử cao lớn đến gần, mặc dù bên cạnh không có người đi cùng, nhưng nhìn dáng dấp điềm đạm ôn tồn bước đi thế kia, lai lịch chắc không nhỏ, nhưng... tại sao hắn cứ đi vài bước lại cứ liên tục nhìn đồng hồ tay? Chẳng lẽ hắn cũng đến vay tiền? Chẳng lẽ trong thành này chỉ có Trác phủ có tiền? Sao tất cả mọi người đều tới mượn tiền vậy? Nhưng dù sao có người đồng đạo như hắn thì cũng không cần phí sức lực, chờ đi theo vị huynh đài này mượn một ít cũng tốt.

Nam tử cẩn thận bước đi, Kim Lục Phúc lẹ lẹ bám theo sau, mãi tới khi dừng trước một tòa bạch ốc, không ngờ ở cửa lại không có thị vệ, nam tử nhẹ nhàng nghiêng mình đi vào. Kim Lục Phúc nấp sau cây cột chờ đợi.

Bỗng nhiên nghe được một tiếng hô hoảng hốt của nữ tử, sau đó lại một đồng ngôn ngữ bô lô ba la, mặc dù không hiểu, nhưng giọng nói lại rất quen thuộc, nhất định chính là người mắng hắn là hạ lưu – A Y Nỗ Nhĩ. Mặc dù không rõ quan hệ hai người này thế nào, nhưng nghe giọng A Y Nỗ Nhĩ thì khẳng định là không vui về gì, thậm chí còn tức giận; lại nghĩ tới hành vi lén lút của nam tử kia, Kim Lục Phúc khẳng định chắc chắn một điều: nam tử không mời mà đến này là đại hạ lưu. Nhưng, nhìn biểu hiện hôm qua của A Y Nỗ Nhĩ, duỗi tay cũng có thể bề được vai gã này hoặc là khiến gã “đoạn tử tuyệt tôn” chứ?

Thanh âm của A Y Nỗ Nhĩ trở nên buồn bã, còn nam tử kia này giờ im lặng nay cũng mở miệng, trong giọng nói đượm vẻ dè dặt. Kim Lục Phúc không phải là người thích xen vào chuyện kẻ khác, nhưng đối với A Y Nỗ Nhĩ vẫn cảm thấy áy náy, mặc dù không phải hắn cố tình nhìn nàng tắm rửa, nhưng... xét cho cùng A Y Nỗ Nhĩ vẫn là người chịu thiệt thòi. Căn cứ vào điều đó, hắn sẽ giúp nàng thoát khỏi nguy hiểm lần này, thứ nhất coi như là bồi thường cho nàng, thứ hai cũng là để chứng minh bản thân hắn không phải là đấng đồ tử.

Nhìn lướt xung quanh, không có hung khí gì, tiện tay nhấc một viên ngói trên nóc nhà, vận chút lực ném từ cửa sổ vào, một tiếng ‘bốp’ thanh thúy vang lên, bên trong nháy mắt yên tĩnh, rồi nam tử kia nhanh

chóng từ trong bước ra, quần áo rõ ràng không chỉnh tề, tay trái ôm tay phải, ngón tay giữ chặt miệng vết thương, xem ra còn cách “đoạn tử tuyệt tôn” rất xa.

Nam nhân gầm lên giữa không trung hai tiếng phô trương thanh thế, sau đó cất bước rời đi. Kim Lục Phúc nấp ở nóc nhà lắt đầu, làm trễ nải chuyện hẩn vay tiền rồi. Cần thận chuẩn bị tiếp tục đi tìm thư phòng, lại nghe phía dưới có một tiếng quát: “Đứng lại.”

Tiếng Trung Nguyên không chuẩn lắm phát ra từ miệng một nữ tử. Kim Lục Phúc lười quay đầu, hẩn là người không thích nổi tiếng, làm chuyện tốt cũng vậy. Nhưng xem ra ở nơi này không mượn tiền được rồi, có lẽ phải sang nhà khác. Rất nhanh nhảy lên nóc nhà buồng bên cạnh, thân ảnh Kim Lục Phúc biến mất trong bóng tối.

Nhưng hình như không đơn giản như vậy, nữ nhân kia vẫn tiếp tục đuổi theo, không ngừng hô lên: “Người đứng lại đó cho ta...”; tinh thần là “đuổi không kịp thì không bỏ qua.” Cho dù có báo ân cũng không cần cố chấp như vậy chứ...cố chấp tới mức đánh động đám thị vệ cũng đồng loạt hỗ trợ truy bắt hẩn

A Y Nỗ Nhĩ a, nha đầu này, khẳng định đầu óc không minh mẫn, có lẽ bị sợ hãi quá độ còn chưa kịp hoạt động trở lại.

7. Chương 7: Tình Cờ Gặp Thương Đội

Chạy ra khỏi Trác phủ, nhìn thấy không có truy binh đuổi theo, Kim Lục Phúc tiếp tục đi sang nhà khác vay tiền, mặc kệ trong thành đã bắt đầu gà bay chó sủa. Nhưng cũng tốt, có cảm giác kích thích, hẩn cũng thuận lợi đạt được ước muốn, mượn được vài khối bạc vụn, cảm thấy thỏa mãn bước tiếp chặng đường.

Vùng đất phía tây bắc không phồn hoa sầm uất bằng Trung Nguyên, từ mật độ dân số dày đặc hay không là có thể nhìn ra được, Kim Lục Phúc cứ thế mà đi liên một mạch, tùy thích ăn ngủ, vì trời càng ngày càng ấm dần, cho nên rất vui vẻ, nhưng ở tây bắc có bão cát lớn, Kim Lục Phúc sống ở Giang Nam đã quen, lại thêm vài năm sống ở Côn Lôn đóng giả làm thần tiên, không bao lâu sau đã bị bão cát làm cho thay hình đổi dạng, khuôn mặt trắng nõn nay đã đổi sang màu cát, nếu hẩn đứng giữa sa mạc chỉ lộ mỗi mặt ra, những thương đội vắng lai đi qua sẽ cho rằng đây là một kỳ quan thiên nhiên —— gió thổi cát vào mặt người này, nói dài dòng thế!

Đối với con đường Tây bắc trải đầy cát vàng và con đường tơ lụa, Kim Lục Phúc luôn luôn tràn đầy nhiệt huyết, thường ước mơ được một lần đi trên con đường tơ lụa, nhưng vì rời nhà lâu ngày, lại thấy nhớ nhà tha thiết; Kim Lục Phúc quyết định đi dọc theo con đường tơ lụa mà trở về nhà, mặc dù con đường tơ lụa ngày nay không còn phồn vinh náo nhiệt bằng hai ngàn năm trước, nhưng thỉnh thoảng vẫn có thương đội đi ngang qua. Một ngày nọ, Kim Lục Phúc nhìn thấy một ốc đảo (Thỉnh thoảng trên sa mạc có những chỗ có nước, tức là có sự sống. Người ta gọi đó là ốc đảo) nho nhỏ ở giữa sa mạc, nhìn kỹ xem, lần này ở ốc đảo không có tiếng hát của nữ nhân đang tắm, hẩn yêm tâm nhảy vào tắm táp thoải mái, tiện thể giặt luôn bộ y phục đã lấm lem bùn đất, sau đó nằm lên trên bờ cát ấm áp hong khô y phục; tới lúc hoàng hôn, ánh mặt trời nóng bỏng đã trở nên nhu hòa, hẩn thoải mái ngồi vắt chéo chân, chờ nhìn khung cảnh huy hoàng “Đại mạc cô yên thẳng, trường hà lạc nhật viên” [3], nường hẩn nói đó là một cảnh đẹp mà bất kì kẻ nào nhìn thấy đều có cảm giác vui vẻ thoải mái.

Lấy tư cách là người đứng xem, trích dẫn câu nói củ Hương Lăng trong Hồng Lâu Mộng: “đại mạc cô yên thẳng, trường hà lạc nhật viên”. Sao khó có thể bay thẳng được nhỉ? Mặt trời vốn đã tròn vo rồi cơ mà. “Thẳng” thì giống như vô lý, mà nói “tròn vo” thì có vẻ hơi tục. Gấp sách lại tưởng tượng, muốn tìm hai từ khác đổi cho hai từ này, nhưng lại không tìm ra. Đây là cảnh “đại mạc cô yên trường hà lạc nhật viên” đẹp nhất mà Kim Lục Phúc từng nhìn thấy, mặt trời chìm dần xuống, lại bỗng bành mở ảo nơi chân trời, rồi tan dần ra, cảnh sắc ánh vàng rực rỡ, lôi cuốn người xem.

Cảnh đẹp như vậy đúng là làm cho tinh thần con người ta thoải mái, tâm tình buông lỏng, dễ dàng đi vào giấc ngủ... huống chi Kim Lục Phúc là kiểu người nếu không có việc gì liền ngủ say như chết, khí trời tốt

như vậy, không ngủ đúng là phụ lòng ông trời a, vì thế hẳn hoàn toàn giống như trước đây mà ngủ thiếp đi. Đến lúc làn gió đêm lướt qua trên bầu trời tối đen, hẳn biết rõ, nhưng do mấy ngày nay đều đói bụng, lại nằm phơi nắng nên rất buồn ngủ, bởi vậy... khi những hạt cát quay cuồng lướt qua người hẳn theo làn gió, hẳn lại còn tưởng có người tốt bụng đắp chăn cho hẳn.

Một thương đội đi ngang qua, mặc y phục truyền thống của dân tộc Duy Ngô Nhĩ, cho dù trời tối đen vẫn rất rực rỡ, thấy nơi này có ốc đảo liền dừng lại nghỉ chân. Vị trí của Kim Lục Phúc dễ dàng có người phát hiện, vì thế một nam tử trẻ tuổi ngồi xuống bên cạnh hẳn, nghiêng người nhìn hẳn. Bởi vì tò mò nên ghé sát vào nhìn. Sau đó bô bô nói một đồng. Nói xong lại có người tiến tới, đó là một lão giả tóc bạc râu quai nón, lắc đầu nói bô lô ba la gì đó.

Phủi phủi mấy hạt cát trên mặt, lay lay người đang ngủ.

“Tiểu tử, mau tỉnh dậy.” Lão giả nói.

Kim Lục Phúc mơ mơ màng màng mở mắt, đập vào mắt hẳn là chòm râu trắng muốt.

“Tiểu tử?” Lão giả nhìn hẳn dần mặt ra, lại gọi tiếp

“Thần tiên râu bạc~~ xong đời, ta đã thăng thiên.” Nói xong lại lăn ra ngủ.

Nam tử trẻ cùng lão giả bô lô ba la một hồi, rồi kéo Kim Lục Phúc từ trong đồng cát ra.

“Già Ngả Sơn, hẳn làm sao vậy?” Một nam tử trung niên đi tới, nhìn giống như đầu lĩnh (người đứng đầu) của thương đội, nói tiếng Bắc Kinh lưu loát.

“Gã tiểu tử này đang bị sốt, xem ra không khỏe lắm. Tạ Mộc Tạ Nhĩ, có lẽ chúng ta nên giúp hẳn.” Lão giả Ngả Sơn nói.

“Việc này... được rồi, già Ngả Sơn, vậy già hãy chiếu cố hẳn. Cầu thánh Ala phù hộ cho hẳn.” Tạ Mộc Tạ Nhĩ nói, đứng dậy chỉ huy mọi người chuẩn bị hạ trại.

Kim Lục Phúc vì bị lắc lư nghiêng ngả mà tỉnh dậy, mặc dù không có chuyện bất ổn gì xảy ra, nhưng trong lòng cũng run nhẹ. Ai lại đãi ngộ tốt với hẳn như vậy?

Đột nhiên, một khuôn mặt xuất hiện ngay trước mắt hẳn, làm hẳn bỗng nhiên hiểu ra hàm ý của câu: “Năm tháng vô tình, dao găm lướt qua lưu lại tang thương.”

“Tiểu tử, người tỉnh rồi sao?” Lão giả Ngả Sơn hỏi.

“Cảm ơn ân cứu mạng của tiền bối.” Kim Lục Phúc ngẩng đầu lên nói chuyện với lão, lạc đà vẫn tiếp tục tiến về phía trước, còn hẳn trong lúc đó thật giống như cái bướu trên lưng lạc đà.

“Cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp.” Lão giả vừa nói vừa cởi túi nước đưa cho hẳn uống. “Phía trước có một ốc đảo nhỏ, tới nơi sẽ nghỉ chân lại một ngày, thánh Ala sẽ phù hộ người mau chóng khỏe lại.”

Kim Lục Phúc nhìn lão cười cười, mặc kệ ai phù hộ, giữ được mạng sống là tốt rồi.

Đi mãi rồi cũng tới một ngôi làng sầm uất, nơi này có hồ nước xanh ngát, hoa nở um tùm, ở giữa làng có một cái hồ lớn, đứng ở ven hồ là những nữ tử Duy Ngô Nhĩ trong trang phục diêm lệ đang giặt quần áo, còn có những tiểu hài tử đang nô đùa vui vẻ, đối lập với những bãi cát sa mạc mênh mông bên ngoài, sắc xanh nơi này khiến lòng người say mê.

Người dân trong làng đối với những thương đoàn vắng lai đều đã quen thuộc, bọn họ vào làng cũng không gây chuyện gì lớn, chờ bọn họ sắp xếp được chỗ nghỉ chân trong quán trọ duy nhất trong làng thì có rất nhiều người dân tới mua đồ hoặc đổi đồ, Kim Lục Phúc nghe không hiểu, hơn nữa cơn sốt vẫn chưa hạ nên chỉ có thể ngồi một bên nhìn. Bỗng nhiên có cảm giác nơi này thật giống thôn Minh Nguyệt mà hẳn từng sống, chẳng qua nơi đó nói tiếng quê hương, còn giờ hẳn đang lang thang nơi đất khách quê người.

“Tiểu tử, trời mát hơn nhiều rồi, ra ngoài ngồi một chút đi.” Lão giả Ngả Sơn dù bận rộn cũng không quên quan tâm hẳn. Hẳn liền lão đảo đi ra khỏi quán trọ, ngồi dưới một gốc cây đại thụ nhìn bọn trẻ xung quanh vui đùa âm ỉ.

Từ xa dường như có một thương đội nữa đi vào trong làng, xem ra nơi này phát triển không tồi. Thương đội càng ngày càng tới gần, kỳ lạ là giữa đội ngũ có một người đeo khăn che mặt cười lạc đà, nhìn đáng người có lẽ là nữ tử, chẳng hiểu sao lại có một loại ảo giác rằng, đôi mắt nữ tử đó đang nhìn chăm chăm vào hắn. Đoàn người dừng lại trước quán trọ, lão bản đã sớm ra đón tiếp, tất cả lực tục kéo nhau vào trong nghỉ ngơi, khi nàng kia đi vào trong cũng không thèm liếc mắt nhìn Kim Lục Phúc một cái, cho nên sau đó hắn khẳng định chắc chắn là mình bị hoa mắt.

Lão giả Ngả Sơn đối xử với hắn rất tốt, chăm sóc tỉ mỉ chu đáo lại còn càng ngày càng yêu thương, buổi tối chăm sóc hắn kĩ quá, làm ý nghĩ nhớ nhà của hắn càng ngày càng mãnh liệt.

Thương đội nghỉ ngơi ở ốc đảo một ngày, sau lại có một đội cũng dừng lại một ngày, vì thế liền kết bạn đồng hành. Ngẫm cũng đúng, chẳng may đụng phải sơn tặc gì đó, có thêm nhiều người là điều tốt. Tuy nhiên nữ nhân duy nhất trong đoàn người kia cũng không tháo bỏ khăn che mặt dày cộm mà cũng không gần gũi với người khác, nhưng cũng nhìn ra được đoàn người đó đối với nàng rất tôn kính.

Nhờ có già Ngả Sơn quan tâm chăm sóc, Kim Lục Phúc lại bắt đầu vui vẻ. Mặc dù trong đoàn không tránh khỏi ăn uống thiếu thốn, mà hắn đi một mạch từ Giang Nam tới đây đã quen thói ăn uống no say, nên nhất thời chưa thay đổi được. Cũng may, hắn cũng không phải kẻ ăn không ngồi rồi, chỉ cần có cơ hội thì hắn có thể phát huy năng lực, ví dụ như... chẳng may giữa đường gặp cường đạo, sơn tặc.

Rời khỏi ốc đảo chừng năm sáu ngày sau, đoàn người vẫn đang chậm rãi bước đi, bỗng nhiên có người chỉ vào phía xa xa hoảng hốt nói gì đó, Kim Lục Phúc ngẩng đầu nhìn lên, từ phía xa, cát bụi mù mịt, trong đó mơ hồ nhìn thấy mấy bóng đen. Ta Mộc Tạ Nhĩ và đầu lĩnh của đội kia vô cùng căng thẳng, Kim Lục Phúc cũng cảm nhận được không có cát bụi nào đơn giản như vậy.

Quả nhiên, già Ngả Sơn kéo hắn, nhỏ giọng nói: “Thỏ phỉ tới đó, tiểu tử, lát nữa đừng hành động thiếu suy nghĩ, bọn họ giết người không chớp mắt.” Có lẽ lo sợ vóc dáng hắn bị người ta một đao chém chết.

Kim Lục Phúc cười gật đầu: “Già Ngả Sơn, ta đã biết.” Hắn sẽ không hành động thiếu suy nghĩ ... chỉ cần không có người bị chết và hàng hóa không bị mất là được.

Tạ Mộc Tạ Nhĩ dặn dò mọi thứ, tất cả mọi người đều rất căng thẳng.

[3]: Đây là hai câu thơ trong bài thơ “Sử chí tái thượng” của Thi Phật Vương Duy.

Bản gốc:

Hán-Việt:

Đan xa dục viễn biên,

Chúc quốc quá cư duyên.

Chinh bồng xuất Hán tái,

Quy nạp nhập Hồ thiên.

Đại mạc cô yên trực,

Trường hà lạc nhật viên.

Tiêu quan phùng hậu kỵ,
Đô hộ tại Yên Nhiên.
Dịch nghĩa:
Ngồi trên xe hỏi đường đi,
Thân làm quan ta đi tới biên thủy.
Ngọn cỏ bông bay ra khỏi ải Hán,
Nhận bay về vào trời Hồ.
Sa mạc mênh mông, ngọn khói bay thẳng lên trời,
Sông dài, mặt trời lặn tròn vo.
Ra tới ải Tiêu Quan, gặp lính cưỡi ngựa (đi trinh sát),
(Báo rằng) quan đô hộ đang ở Yên Nhiên.

8. Chương 8: Bất Ngờ

Cát bụi càng ngày càng gần, những bóng đen cũng dần dần phóng đại, hóa ra đúng là thổ phỉ đang cưỡi ngựa. Kim Lục Phúc nhìn cảnh này muốn cười, nhìn cứ như bọn thổ phỉ bị oanh tạc bằng thuốc nổ mà thoát ra vậy.

Hai thương đội tập trung một chỗ, hấn cảm giác có người ở rất gần mình, nghiêng đầu nhìn, là một cái đầu bịt kín như cái bánh chưng, chỉ lộ đôi mắt và một mùi thơm thoang thoang.

Chờ đội kỵ mã tới gần, hai thương đội đã bị vây quanh ở giữa, Kim Lục Phúc cảm giác đầu bánh chưng kia càng ngày càng sát lại gần mình, nếu không phải còn cách lớp y phục thì nhất định đã da thịt gần gũi. Cúi đầu nhìn, đầu bánh chưng lại cúi thấp đầu hơn không nhìn hấn, dường như trốn tránh gì đó.

Tạ Mộc Tạ Nhị nói bi bô gì đó với đầu lĩnh của đội kỵ mã, mặc dù Kim Lục Phúc nghe không hiểu, nhưng từ biểu hiện nét mặt và khoa chân múa tay kia cũng đoán được là đàm phán không thuận lợi. Ước chừng Tạ Mộc Tạ Nhị khiêng ra Bồ Tát cũng không đủ trấn trụ bọn côn đồ này.

“Cứu ta.” Đầu bánh chưng cúi đầu, nhỏ giọng nói, dùng sức túm tay áo hấn.

Đầu lĩnh đội kỵ mã quét đôi mắt hung hiểm nhìn hai đoàn người, rồi dừng lại trong chốc lát trên người đầu bánh chưng ở bên cạnh Kim Lục Phúc, giơ roi ngựa trong tay chỉ về phía nàng, nói cái gì đó, theo như lẽ thường mà phán đoán, Kim Lục Phúc cảm giác được nên để bánh chưng ngẩng đầu lên.

Lúc này Kim Lục Phúc đã hiểu ra, thổ phỉ này yêu mỹ nhân, không thích tài vật, nhưng mà, bánh chưng này từ lúc gặp tới giờ đều cúi thấp đầu, bịt kín chỉ lộ đôi mắt, sao hấn lại biết nàng là mỹ nhân nhỉ? Đầu bánh chưng lại túm tay áo hấn, không cần thận véo cả vào thịt hấn làm hấn đau kêu thành tiếng. Sau đó lại phát hiện roi ngựa kia đang chỉ về phía mình, đôi mắt kia lộ rõ vẻ ác độc.

Trời ạ, hấn đau mà ngoác miệng, chứ có cười đâu...

Già Ngả Sơn quay đầu nói gì đó với đầu lĩnh cường đạo, đáng tiếc gã đó nghe không lọt tai, roi ngựa hết chỉ vào Kim Lục Phúc lại chỉ sang đầu bánh chưng, ý bảo bọn họ “bước ra khỏi hàng”.

“Già Ngả Sơn, hấn bi bô tiếng điệu ngữ gì vậy?” Kim Lục Phúc hỏi. Không ngại học hỏi chính là thói quen đạo đức tốt.

“Hấn muốn người và Cổ Lệ đi theo hấn.” Già Ngả Sơn nói nhỏ, lo lắng nhìn hấn.

“Nhưng mà ta có quen hần đâu?” Kim Lục Phúc than thở. Hần cũng không phải người nổi tiếng, sao đi tới đâu cũng có người đi đường Giáp Ất Bính Đinh mời hần về làm khách thể nhĩ?

Đầu lĩnh thổ phỉ rống lên cái gì đó, Kim Lục Phúc nhún vai, bữu môi nói: “Già Ngả Sơn, già giúp ta hỏi hần, vì sao hần muốn ta về làm khách nhà hần đi?”

Già Ngả Sơn thiếu chút nữa đầu đầy hắc tuyến.

Mắt thấy hai gã thuộc hạ đã chạy tới muốn kéo hai người bọn họ, Kim Lục Phúc lại nói: “Già Ngả Sơn, già giúp ta nói với bọn chúng, ta không quen biết cô nương này, muốn bắt nàng ta đi thì cứ bắt.”

Già Ngả Sơn nhìn hần, dường như có chút thất vọng.

Bánh chưng không cúi đầu nữa, ngẩng phắt lên nói gì đó với đầu lĩnh cường đạo, sau đó cànng túm tay áo Kim Lục Phúc thật chặt, kẻ ngu cũng biết chắc chắn là nàng nói quan hệ giữa hai người bọn họ không rõ ràng.

Già Ngả Sơn mở to mắt nhìn: “Tiểu Lục, người và Cổ Lệ ~ các người ~”

“Chúng ta? Chúng ta là người đi đường thôi.” Kim Lục Phúc nói, nhưng hần cũng biết, lần này không thể thờ ơ được rồi.

Hai gã thuộc hạ kia đã tới trước mặt bọn họ, không biết đầu lĩnh nói cái gì, bộ dạng hai gã kia liền cực kỳ hung dữ, đao trong tay vung lên, nếu như yên tĩnh thì đều có thể nghe thấy thanh âm xé gió, đao chưa chém tới, bỗng nhiên một gã ôm bụng lui về phía sau vài bước, có máu chảy ra từ kẽ tay hần.

Kim Lục Phúc nhìn đầu bánh chưng, trong tay nàng đang cầm một thanh chủ thủ. “Không muốn chết thì phải giúp ta.” Bánh chưng Cổ Lệ nói, ánh mắt nhìn chăm chú vào gã còn lại.

“Cô đúng là không coi trọng chính nghĩa, làm gì có kiểu cầu người khác giúp đỡ như vậy... này này này...” không đợi hần kịp dong dài, gã thuộc hạ còn lại đã đánh về phía sau gáy hần, Kim Lục Phúc dễ dàng nhảy tránh hai bước: “Ta nói người... tên thổ phỉ này, sao đánh lại không báo trước một tiếng hả? Sao không nói gì hả? Không biết trộm cũng có đạo lý sao? Mấy kẻ các người muốn làm thổ phỉ cũng phải tuân thủ quy củ chứ, sao lại...” lại một đao chém tới, Kim Lục Phúc lại tránh, sau đó cau mày nói: “Trẻ nhỏ không thể dạy, phí nước bọt của ta quá.”

“Lải nhải lắm lời.” Trong đôi mắt sau của Cổ Lệ tràn ngập sự khinh thường.

Có lẽ đầu lĩnh thổ phỉ không nghĩ tới Cổ Lệ cô nương giống như đóa hoa mang đầy gai trên mình lại đi thích cái gã người Trung Nguyên lăm mồm như vậy cho nên tính tình chợt hung bạo như sa mạc nổi bão cát, roi ngựa vung lên phía trước, chắc là dùng tới “tốc độ cao nhất” để vung, sau đó chúng nhân xung quanh liền nhìn thấy hai bên thực lực cách xa nhau giao chiến cát bụi mù mịt.

Trận chiến đang diễn ra, bỗng nhiên, xuất hiện hai bóng trắng gia nhập vào hỗn chiến, một thì bay trên không, một thì dùng bốn chân chạy dưới đất. Trong lúc hỗn loạn, Kim Lục Phúc đối mặt với một bóng trắng nói: “Tiểu nương tử, người đã đến rồi.” Cái bóng bốn chân kia cũng không để ý tới hần, vội vàng xông lên cản người kia.

Bởi vì có thêm quân tiếp viện, lại là hai kẻ lợi hại, cho nên trận chiến này cuối cùng lấy ít địch nhiều, nhiều năm sau này còn lưu truyền mãi vùng Tây Bắc, nổi tiếng là ví dụ cho cuộc chiến chính nghĩa, lấy ít địch nhiều.

Bọn thổ phỉ không chết đều chạy mất, nếu không chạy thì đối diện với mặt trời xin tha thứ, giống như cá nằm trên đất khô.

Rốt cuộc cũng yên tĩnh trở lại, yên tĩnh tới mức nghe được cả nhịp thở xung quanh.

“Rốt cuộc các người là ai?” Tạ Mộc Tạ Nhĩ hỏi, lại dùng tiếng Bắc Kinh hỏi.

“Ta là người Trung Nguyên, còn nàng ấy là người Côn Lôn, còn nó... ta cũng không biết.” Kim Lục Phúc vừa cười vừa nói, ngồi chồm hồm xoa đầu báo tuyết.

“Đại miêu, chúng ta đi .” Bạch y nữ hài tử nói, trên mặt cũng dùng một tấm sa mỏng che lại.

“Tiểu nương tử, không cần đi.” Kim Lục Phúc ôm bảo tuyết, bảo tuyết để mặc hắn xoa nắn, giương mắt nhìn bạch y nữ hài tử sau đó cúi đầu.

“Tiểu Lục, người? Nàng cũng là nương tử của người sao? Vậy còn Cổ Lệ ~” già Ngả Sơn hỏi.

“Già không nói, ta cũng quên mất, già Ngả Sơn, vừa rồi nàng mới nói gì vậy?” Kim Lục Phúc hỏi.

“Nàng nói... nàng là phu nhân của người.” Già Ngả Sơn nói.

Lúc này Kim Lục Phúc mới nhìn về phía Cổ Lệ, chỉ thoáng ngạc nhiên. Cổ Lệ lại nói gì đó, hắn nhìn về phía già Ngả Sơn, không đợi già Ngả Sơn mở miệng, bạch y nữ hài tử đã cười nói: “Kim Tiểu Lục, người ta nói người ta và đằng đồ tử nhà người không có quan hệ.”

“Này, Cổ Lệ, nói rõ ràng đi, không quan hệ là sự thật, nhưng cô cũng phá danh tiếng trong sạch của ta, ta là người luôn giữ mình trong sạch.” Hắn nói.

Cổ Lệ quay đầu đi, nhặt lên cái mũ bị rơi, rồi lại cuộn bản thân thành cái bánh chưng. Đoàn người lại tiếp tục hành trình, nhưng hai thương đội chia mỗi bên đi một ngã, bởi vì Tạ Mộc Tạ Nhĩ cảm giác được bọn thổ phỉ sẽ quay trở lại, không thể vì một nữ nhân và một người Trung Nguyên mà làm ảnh hưởng tới sinh mạng của toàn thương đội.

Ở một góc, mấy người trong đội bắt đầu nhìn Kim Lục Phúc bằng ánh mắt căm thù, nhưng đầu lĩnh khuyên can mãi, nói cho hắn lưu lại một đêm, tới Ngọc Môn Quan thì tách ra.

Kim Lục Phúc cười híp mắt, nói bản thân không vào thành, hắn muốn tới thảo nguyên, mọi người cũng bỏ qua chuyện cường đạo vừa rồi, hắn đi về phía Cổ Lệ,... Cổ Lệ này chính là A Y Nỗ Nhĩ, nàng từng xuất hiện trong Trác phủ, lại còn làm người trong Trác phủ bị thương, hôm nay hóa trang để trốn chạy, ai biết được là người nhà kẻ đã chết kia có truy bắt nàng về đền mạng hay không? Hắn xin lỗi coi như xong, cũng giải thích cho thỏa đáng, tín ngưỡng mỗi người khác nhau, cũng không cần xen vào quá nhiều.

Đầu lĩnh còn chưa nghĩ ra lý do gì thuyết phục hắn, A Y Nỗ Nhĩ đã nói: “Dù sao thì người ở đâu, ta sẽ theo đó.”

“Tại sao?” Kim Lục Phúc tỉnh bơ hỏi. Cũng biết bản thân rất được nữ nhân yêu thích, nhưng cũng chưa có ai “quần quýt không buông” thế này.

“Người phải có trách nhiệm với ta.” A Y Nỗ Nhĩ nói.

“Phụt...” Kim Lục Phúc đang uống nước liền phun hết ra, dùng tay áo chùi miệng, nói: “Cô nương, cô không nên nói bậy bạ như vậy.”

“Ta đâu có nói hươu nói vượn, người đã nhìn... thân thể ta, cho nên phải có trách nhiệm với ta.” A Y Nỗ Nhĩ cúi đầu nói, dường như xấu hổ.

“Kim Tiểu Lục, người đúng là đằng đồ tử.” Bạch y nữ hài tử vừa cười vừa nói.

“Ta ta cũng không phải cố ý..., ai bảo cô coi sông suối là bồn tắm của nhà cô chứ?” Kim Lục Phúc nói, hắn nhìn thấy cái quỷ gì chứ, hắn rất quân tử nha, lập tức xoay người mà.

“Ta thường đi tới đó tắm rửa, chưa từng bị ai nhìn lén, chỉ có người.” A Y Nỗ Nhĩ nói.

“Kim Tiểu Lục, người nhìn nửa thân trên hay nửa thân dưới, hay là toàn thân nàng?” Bạch y nữ hài tử chất vấn.

“Không biết, nhìn lướt qua liền xoay người.” Kim Lục Phúc nói, trong ấn tượng hình như chỉ có thấy được bờ vai — phía sau là nước sông hắn cũng xoay người.

“Vây đơn giản thôi, người tự thoát ý cho nàng nhìn, như vậy coi như nàng đã chiếm được tiện nghi của người, người cũng không cần có trách nhiệm với nàng, thế có phải tốt không?” Bạch y nữ hài tử nói.

“Tiểu Bạch Ngan, ta phát hiện suy nghĩ của cô rất méo mó nha -.” Kim Lục Phúc nói.

“Ta mặc kệ, dù sao ta cũng sẽ đi theo người.” A Y Nỗ Nhĩ nói.

“Không sai không sai, đi theo hần đến bao giờ hần có trách nhiệm với người thì thôi.” Bạch y nữ hài tử Quý Bạch Ngọc nói.

“Tiểu Bạch Ngan, rốt cuộc cô định đi đâu?” Kim Lục Phúc nhìn nàng, không ngờ lại học người dân nơi đây dùng sa mỏng che mặt, nhìn giống như tuyết thể mỹ nhân vậy.

“Xem nào nhiệt chứ sao. Ta cảm thấy ở dưới núi có rất nhiều điều thú vị, còn nào nhiệt hơn trên núi nhiều.” Quý Bạch Ngọc nói: “”Hơn nữa, ta muốn nhìn xem người định chịu trách nhiệm thế nào.” Rất nghiêm túc nói.

Đúng là đồ đầu óc gia cầm.

“Muốn có trách nhiệm, ta cũng phải... có trách nhiệm với cô sao? Dù sao trước kia chúng ta cũng đứng dưới bóng liễu ngắm trăng, nắm tay ngắm hoàng hôn a.”

“Không cần không cần, sau khi người bỏ chạy, cái ước định vô lý... của nương ta cũng không cần tuân thủ nữa.” Quý Bạch Ngọc nói.

“Sao cô lại tới đây?” Kim Lục Phúc hỏi, Quý lão đầu và Đỗ Đại mỹ nhân lại yên tâm để Tiểu Bạch Ngan ra ngoài rong chơi sao?

“Ở nhà không có ai cả, cha nương ta đi truy bắt người và đại ca, nhị ca, ta ở nhà một mình buồn chán nên muốn ra ngoài. Nhưng người cứ yên tâm, ta cũng sẽ không mất báo...”

“Cô đi theo ta, ta mới tin tưởng cô.” Hần nói. Dù sao cũng ở Côn Lôn một thời gian, hần cũng nên thay Đỗ đại mỹ nhân quan tâm hài tử một chút mới phải. “Ta tới thảo nguyên xong, sẽ về Giang Nam.”

“Nhưng mà bây giờ ta muốn đi Giang Nam.” Nàng nói.

“Đầu óc gia cầm như cô không sợ bị người ta lừa bán sao? Tin ta đi, một mình cô sẽ không thuận lợi tới Giang Nam đâu.” Mặc dù Tiểu Bạch Ngan đầu óc gia cầm, nhưng dung mạo cũng không tồi, vừa nhìn qua đã biết... chắc chắn sẽ dễ dàng bị mấy kẻ xấu lợi dụng...

“Không đi... thì ta về nhà là được.” Quý Bạch Ngọc đứng dậy, túm lấy báo tuyết đi cách xa hần một đoạn nói: “Đại miêu, mau ngủ đi, ngày mai chúng ta còn phải đi một quãng đường dài nữa.”

Nằm trên cát, Kim Lục Phúc nhìn ngắm những vì sao trên bầu trời, trông thấy những vì sao đó cứ chọt lóe, chọt lóe lên...

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Kêu ca cái gì, ta nói rõ một chút là được chứ gì...

Mặc dù, theo lý thuyết, nhi tử của Ung Chính phong lưu phóng khoáng, niên kinh hữu vi (tuổi trẻ đầy triển vọng), nhưng mà... cái này chỉ là hư cấu. Ta không muốn quá nghiêm khắc xây dựng cho hần một hình tượng sự nghiệp vĩ đại, chỉ muốn hần giống như một gã lưu manh tự lực sống sót...thoải mái là tốt rồi...

Cho nên, có muốn nhìn nhi tử của Ung Chính trong chính sử... có thể đi vòng đường khác... Cảm ơn.

9. Chương 9: Không Thoát Khỏi Phiền Phức

Sáng sớm, báo tuyết cọ cọ mũi vào mặt hần, lại bị hần ôm vào lòng: “Tiểu nương tử, tật xấu của người đúng là không sửa nổi nha.” Ngồi dậy, lại thấy A Y Nỗ Nhĩ ngoái đầu nhìn mình.

“Nàng ấy đi rồi.” A Y Nỗ Nhĩ nói.

Vội quay đầu lại nhìn, ngay cả bóng dáng cũng không thấy. Báo tuyết bắt chước hần quay đầu lại. “Tiểu nương tử, sao người không trông chừng Tiểu Bạch Ngan?” hần xoa xoa mặt nó. Báo tuyết dùng mũi hừ hừ hai tiếng, có lẽ bị xoa nắn yêu thương mạnh quá mà bất mãn.

“Sao người lại gọi nó là Tiểu nương tử? Nó rõ ràng là súc sinh mà.” A Y Nỗ Nhĩ hỏi.

Kim Lục Phúc suy nghĩ một chút: “Rốt cuộc cô có lai lịch thế nào? Sao bọn thổ phỉ lại chỉ đích danh muốn bắt cô?”

“Tại sao ta phải nói cho người biết?”

“Vì ta suýt nữa bị cô hại chết, lý do ấy đã đủ chưa?” Hắc lưỡn nàng một cái.

“Nếu ta cho người biết, người có đồng ý để ta đi theo không?”

“Không, đây là hai việc khác nhau.” Hắc cự tuyệt thẳng thừng, nữ nhân đều phiền phức như nhau.

“Vậy thì ta không thêm nói cho người biết.”

“Bỏ đi, dù sao ta cũng không... cảm thấy có hứng thú lắm.” Hắc đứng dậy, phỉ phỉ cát trên người. “Đừng có đi theo ta nữa, bên cạnh cũng có đường khác đó.”

“Được, người đi bên trái, ta đi bên phải.”

“Không, ta đi phía đông, cô đi phái tây.” Hắc híp mắt, cười nói.

Đôi mắt xinh đẹp của A Y Nỗ Nhĩ tròn tròn nhìn hắc một lát, không nói gì. Kim Lục Phúc chào từ biệt với đầu lĩnh, không thêm nhìn sự cầu khẩn tràn đầy trong mắt gã. Hắc phải đi trước tìm đầu ngan kia trở về.

Rời khỏi thương đội, Kim Lục Phúc vỗ vỗ báo tuyết: “Tiểu nương tử, chúng ta đi tìm Tiểu Bạch Ngan, mũi người thính như vậy, có tìm được người hay không phải nhờ người rồi.”

Báo tuyết liếc nhìn hắc, sau đó tỉ mỉ ngửi ngửi mặt đất, đi về hướng khác vài bước, sau đó quay đầu lại nhìn Kim Lục Phúc. “Người chắc chắn sao?” Hắc nghi ngờ, hướng bắc à? Không phải Tiểu Bạch Ngan muốn đi Giang Nam sao? Sao lại chạy về phía bắc?

Báo tuyết lại gần cẩn cẩn áo choàng của hắc, lôi kéo hắc chạy, mặc dù hắc nghi ngờ, nhưng báo tuyết theo Tiểu Bạch Ngan nhiều năm như vậy, chắc không sai đâu. Phía sau có tiếng cát bị nghiền, hắc cũng không thêm đếm xỉa.

Tiếng động càng ngày càng tới gần, hắc chán nản ngồi xuống đất thở lấy hơi.

“Kim công tử, ngài đi cùng với chúng ta đi.” Đầu lĩnh bước lên phía trước đưa túi nước cho hắc.

“Vị huynh đài này, chúng ta là người xa lạ, không quen biết, đi chung không tiện.” Kim Lục Phúc nói.

“Kim công tử, giúp tiểu thư nhà ta an toàn, ngài sẽ sớm thoát thân được thôi.” Đầu lĩnh nói tiếng Trung Nguyên không sỏi lắm.

“Đúng, đúng vậy, sớm nên thoát khỏi.” Kim Lục Phúc nói, “Cho nên, ngàn vạn lần đừng đi theo ta, ta còn có chuyện gấp gấp muốn làm.”

Sắc

~~“Người cứ đi đi, dù thế nào chúng ta cũng sẽ đuổi kịp người.” A Y Nỗ Nhĩ nói.

Hắc cười cười, nghỉ ngơi đủ rồi, vỗ vỗ báo tuyết: “Tiểu nương tử, theo giúp ta luyện công phu nào.” Vừa nói vừa tri triển khinh công bay đi, báo tuyết liền bám sát theo hắc.

Đầu lĩnh quay sang nhìn A Y Nỗ Nhĩ.

“Đuổi theo. Không phải người có chó săn hay sao? Sợ cái gì?” A Y Nỗ Nhĩ nói.

Một mạch đuổi theo như vậy, nhưng đến cả chéo áo của Tiểu Bạch Ngan cũng không nhìn thấy, Kim Lục Phúc nghi ngờ không biết báo tuyết có đi nhầm đường hay không, nhưng hai ngày nay báo tuyết có chút mệt mỏi, hắc liền giảm bớt tốc độ. Giảm tốc độ xong, nửa ngày sau lại nhìn thấy cái đuôi đi theo.

“Báo tuyết quen sống nơi hoang vu lạnh lẽo, người lại kéo nó chạy dưới ánh mặt trời chói chang như vậy, tất nhiên sẽ ngã bệnh.” A Y Nỗ Nhĩ nói.

Báo tuyết nhìn nàng phì phì mũi, lại cúi đầu, phờ phạc nhắm mắt.

“Ta biết, bây giờ đang là mùa hè, biết tìm nơi nào râm mát cho nó nghỉ ngơi đây?” Hấn nói, có chút thương xót báo tuyết, Tiểu Bạch Ngan đúng là đầu óc gia cầm không biết suy nghĩ, lại mang theo báo tuyết xuống núi.

“Nếu không tìm được nơi râm mát, cho nó uống nhiều nước cũng giảm bớt được một ít. Một mình người lại không mang theo bao nhiêu nước, người cũng không biết ở đâu có nhiều nước đúng không? Cho nên...” A Y Nỗ chỉ vào đoàn người. “Chúng ta mang theo rất nhiều nước, mà bọn họ lại biết nơi nào có nước.”

Chẳng lẽ muốn hấn vì báo tuyết mà thỏa hiệp?

Nhưng nhìn báo tuyết phờ phạc như vậy, hấn không nỡ để nó xảy ra chuyện. “Do Tiểu nương tử không khỏe mới để cô chiếm tiện nghi. Nhưng, ta nói trước, ta là đến thảo nguyên, nếu không thuận đường, xin mời cứ đi trước.” Hấn nói.

“Thảo nguyên thì thảo nguyên, tới thảo nguyên rồi chắc cũng sẽ tới kinh thành thôi.” A Y Nỗ Nhĩ nói.

“Cô muốn tới kinh thành sao?” Hấn làm như vô tình hỏi. Xem ra không phải chuyện đơn giản, chẳng lẽ nàng muốn đi kinh thành tìm Tứ ca hấn cáo trạng sao? Nhưng mà hiện giờ họ cũng không phải con dân Đại Thanh, Tứ ca hấn quản chuyện rộng được như vậy chắc?

A Y Nỗ Nhĩ cũng tự biết mình nói lỡ lời, cũng không nói thêm. Không biết có phải thể chất của Kim Lục Phúc và A Y Nỗ Nhĩ thu hút người khác đuổi giết hay không, mà vào một buổi tối nọ, bọn thổ phỉ lại lưu luyến nhiệt tình như lửa đuổi tới.

Đối mặt với bọn thổ phỉ nhiệt huyết sôi trào, mặc dù hấn rất muốn rời đi, nhưng lại nghĩ muốn giúp Tứ ca hấn sau này mở rộng thêm đất đai thì lôi kéo thêm vài huynh đệ cũng không có gì là không tốt, cũng coi như hấn không tới Tây Bắc công toi một chuyến, nghĩ như vậy, nên Kim Lục Phúc thường ngày sẽ chạy trốn liền gia nhập cuộc hỗn chiến.

Bọn thổ phỉ rõ ràng đã rút ra được kinh nghiệm từ lần thất bại trước, cho nên lần này mang theo rất nhiều nhân mã. Nghĩ mà xem, một bên thì nhân mã tăng gấp đôi, một bên giảm phân nửa, cuộc chiến này có thể đánh được sao? Mặc dù trong đội bọn họ, tất cả cũng có chút quyền cước công phu, nhưng bọn thổ phỉ có kinh nghiệm giết người không ghê tay, không cần mạng kẻ khác mà cũng không cần mạng chính bản thân, cho nên cứ nhìn người trong đội cứ dần dần chết dần, hai tay địch lại bốn người, hấn và A Y Nỗ Nhĩ dù có giỏi tới đâu cũng không thể giết sạch toàn bộ bọn thổ phỉ này. Cho nên đành phải nghĩ cách mới có thể sống.

“Ta sẽ ngăn chặn bọn chúng, cô cướp lấy một con ngựa, chạy mau đi.” Kim Lục Phúc nói.

“Ta không đi.” A Y Nỗ Nhĩ nói. Trên cánh tay có một vết dài đỏ sẫm.

“Cô có bị ám đầu không vậy? Không chạy thì cô có thể sống sót mà đến kinh thành sao?” Hấn trừng mắt nhìn nàng, ghét nhất kiểu người cản trở người khác mà không biết chính bản thân mình là gánh nặng.

“Nhưng, còn người thì sao?” A Y Nỗ Nhĩ hỏi.

“Để cho cô... ta khắc có cách, nói nhiều như vậy làm gì.” Hấn nói, lại nhìn báo tuyết. “Giúp ta chăm sóc báo tuyết.”

“Ta, ta...” A Y Nỗ Nhĩ không biết phải làm sao.

“Ta ta cái gì? Còn không mau chạy đi. Cô cứ lằng nhằng mãi, ta cũng không bảo vệ nổi cô đâu.” Hấn vừa nói vừa kéo đầu một tên thổ phỉ xuống ngựa, nhẹ nhàng đẩy con ngựa tới chỗ A Y Nỗ Nhĩ: “Chạy mau, đi theo báo tuyết.”

“Người phải cẩn thận nha.” A Y Nỗ Nhĩ dặn dò.

Kim Lục Phúc dùng sức đạp một cước vào mông ngựa, ngựa chạy như bay phóng ra ngoài, bọn thổ phỉ thấy nàng cướp ngựa chạy nên chia người đuổi theo, bởi vì phản ứng chậm một chút, lại thêm Kim Lục Phúc ở lại gây rối, cho nên đến khi bóng dáng A Y Nỗ Nhĩ chỉ còn một chấm nhỏ thì bên này mới có người đuổi theo.

Nhìn nàng chạy có lẽ đã thoát, hần liếc nhìn đầu lĩnh thổ phỉ, bỗng nhiên nhảy lên đỉnh đầu bọn chúng, trong tay phóng ra một đạo bạch quang bay về phía đầu lĩnh, trong miệng hô lớn: “Được lắm, chém trúng, chết chắc rồi.”

Thừa dịp bọn chúng chú ý khoảng cách với lão đại, Kim Lục Phúc đoạt lấy một cây đao trên mặt đất, quay cuồng chém đứt chân của vài con ngựa, nhìn bọn thổ phỉ đột nhiên đổ rầm rầm, hần bấu môi, ngồi càng cao té càng đau.

Trong lúc bọn thổ phỉ đang sôi gan, thì bất ngờ lão đại cười lớn, tay chỉ về phía Kim Lục Phúc: “Giết cho ta ~ ha ha ~ giết chết hần ~ ha ha ha ha ~ ”

“Đến đây đến đây, tới giết chết ta, giết chết ta thì ngươi cũng cười mà chờ chết đi.” Kim Lục Phúc nhún nhún vai: “Đã nửa đêm rồi mà các ngươi còn chơi nhảm chán như vậy, ta muốn tìm chỗ nghỉ ngơi, không chơi đùa với các ngươi nữa.”

Đục nước béo cò chính là dùng để vào lúc này, Kim Lục Phúc lợi dụng lúc chúng ngẩn người liền thi triển khinh công bay đi. Không biết A Y Nỗ Nhĩ hay cần nhân kia có xảy ra chuyện gì không nữa.

Chạy rất xa rồi mà hần cũng không nhìn thấy bóng dáng nàng, không khỏi có chút lo lắng, chẳng lẽ bị bọn thổ phỉ đuổi theo bắt được rồi sao? Đoán bọn thổ phỉ không thể ngóc đầu nhanh như vậy được, lúc này hần ở một nơi chờ là được, cũng may đại miêu đi theo nàng, nếu không chắc cũng không tìm được.

Ngồi xuống xếp bằng, hần lẳng lẳng chờ đợi, nhìn đi nhìn lại, sa mạc vẫn yên tĩnh như vậy, ngẫu nhiên đám cát bên cạnh có chút tiếng động.

Khoảng một canh giờ sau, bóng dáng mạnh mẽ của báo tuyết đã xuất hiện ở xa xa. “Đại miêu, sao ngươi lại một mình trở về? Nàng kia đâu? Có phải bị tóm rồi không?” Hần ôm lấy báo tuyết, nó cọ cọ mũi vào mặt hần, kéo hần cùng chạy.

Đi theo báo tuyết một mạch cũng tìm được A Y Nỗ Nhĩ. Nàng ngồi dưới đất, cách đó không xa gối ngang mấy thi thể cả người lẫn ngựa.

“Nha đầu, cô còn sống chứ?” Hần hỏi, nhưng đối phó với mấy thổ phỉ ác độc như thế, bản thân cũng không còn trẻ con nữa rồi.

“Cảm ơn ngươi, Kim Tiểu Lục.” A Y Nỗ Nhĩ nói, trong giọng nói còn có chút run rẩy.

“Đâu có đâu có, ...trước nhớ cho kỹ, sau này tặng cho ta ít vàng bạc là được.” Kim Lục Phúc nói, nhìn nàng: “Cô bị thương.”

“Ta biết, Kim Tiểu Lục, bọn họ đều chết hết rồi sao?” A Y Nỗ Nhĩ hỏi.

“Đại khái sống không nổi.” Kim Lục Phúc nói, đem khăn che mặt của nàng xé thành nhiều mảnh nhỏ, băng bó cho nàng: “Cũng may mặt không bị thương, nếu không sẽ bị thành người quái dị mất.”

“Người quái dị cũng không liên quan tới ngươi.” A Y Nỗ Nhĩ nói.

“Đương nhiên là không liên quan, nhưng ta tấm lòng từ thiện, sợ cô bị hủy dung không gả đi được, thành bà cô già ở vậy suốt đời.” Hần vừa cười vừa nói.

“Cái gì là bà cô già?”

“Bà cô già hử, bà cô già nhất định là một bà lão, vì lớn tuổi nên gọi là bà cô già.”

“Ồ.”

“Này, nha đầu, giờ cô định thế nào? Vẫn đi kinh thành sao?”

A Y Nỗ Nhĩ gật đầu: “Đi chứ. Kim Tiểu Lục, ngươi không hỏi vì sao ta đến kinh thành sao? Ta đi tìm hoàng đế Càn Long.”

Hần cười ha hả: “Sao, cô định gặp kiểu gì?”

“Không phải hần đang ở kinh thành sao? Ta đến kinh thành, không phải có thể gặp sao?”

“Cô cho là hoàng đế mở quán trọ, cô muốn gặp liền gặp sao?” Hấn vừa cười vừa hỏi.

“Dù sao cũng sẽ có cách.” Nàng thở dài.

“Ừ.” Kim Lục Phúc gật đầu.

“Sao người không hỏi vì sao ta muốn gặp Càn Long?”

“Không có hứng thú, cũng không phải chuyện của ta.”

A Y Nỗ Nhĩ nghiêng đầu nhìn hấn, sau đó cúi đầu nói: “Coi như không phải chuyện của người, hiện tại ta chỉ có thể dựa vào người, mà ta lại không tìm được kinh thành.”

“Nha đầu, ta sẽ được lợi gì?”

“Không phải người muốn bạc sao? Đến lúc đó ta sẽ cho người rất nhiều bạc.” A Y Nỗ Nhĩ nói: “Còn có, chuyện người nhìn lên... không cho phép được nói ra.”

“Yên tâm, kia là vết nhơ trong cuộc đời tiểu gia ta, sẽ không nói -.” Kim Lục Phúc ngửa mặt nằm xuống, gối đầu lên cánh tay: “Cần phải nhanh đến thảo nguyên, đây là thời điểm mà trâu và dê béo nhất.”

“Người đi thảo nguyên làm gì?”

“Ăn thịt.” Kim Lục Phúc nói. Xem hết một lượt để về nhà còn kể chuyện cho lão nương hấn.

“Nhà người ở đâu?”

Kim Lục Phúc liếc mắt nhìn nàng một cái: “Tại hạ là người Giang Nam ở Trung Nguyên, ở nhà có cha nương và vài tỷ muội huynh đệ, tại hạ năm này vừa mới hai mươi mốt, tạm thời chưa lập gia thất. Còn gì để hỏi nữa không?”

“Lập gia thất hay chưa có liên quan gì tới ta.” A Y Nỗ Nhĩ cúi đầu nói.

“Đương nhiên không liên quan, là ta tự giới thiệu, cô không nghe là được còn gì.” Hấn xoay người. “Ngủ đi, sáng mai còn phải đi sớm.”

Phía sau không có động tĩnh.

10. Chương 10: Làm Khách Nhà Bạt

Sáng sớm, dưới ánh nắng, hấn mới nhìn rõ trên mặt, trên y phục của A Y Nỗ Nhĩ đều có vết máu, ngay cả môi cũng rách. Đưa cho nàng túi nước để nhuận họng, hai người chặt vật lên đường, vừa đi vừa dè dặt đề phòng truy binh. Nhưng cũng may, khi nhìn thấy những bụi cây rậm rạp thấp bé ở phía xa cũng không thấy có truy binh đuổi theo, Kim Lục Phúc nghĩ bọn chúng cũng không phải quá ngu ngốc, nếu không nhất định đã đuổi tới.

“Kim Tiểu Lục, bên kia là thảo nguyên ư?” A Y Nỗ Nhĩ hỏi.

“Ừ, có lẽ vậy.” Hấn gật đầu, nghĩ thầm đàn gia súc trên thảo nguyên bạt ngàn, Lục gia tới đây.

Càng đi sâu vào trong thảo nguyên, cây cỏ càng tươi tốt, nhưng khi gió thổi lùa qua những bụi cây thì Kim Lục Phúc vẫn không thấy gì, dù chỉ là một con lông dê, nhưng dù không có dê béo mập, nhưng đầy những bụi cây sang hai bên sẽ nhìn thấy những vũng nước trong, trong nước mặc dù không có cá lớn, nhưng cũng còn có vài con tôm nhỏ. Ở trong sa mạc gian khổ vài ngày, cuối cùng cũng được bữa tươi, đương nhiên cũng bắt được không ít ếch béo mập, nhưng vừa mới đưa nó cho A Y Nỗ Nhĩ đã thấy nàng trợn mắt không chịu ăn, hấn cũng mặc kệ nàng, phải lo đầy bụng bản thân mới là quan trọng hơn.

Ăn no, Kim Lục Phúc thì bắt đầu suy nghĩ làm cách nào để tới chỗ bộ lạc Tái Âm Nặc Nhan của cô phu, còn A Y Nỗ Nhĩ dù sao cũng chỉ là nữ hài tử, trên thảo nguyên rộng lớn nở rộ nhiều hoa như vậy, nữ hài tử Tân Cương vui vẻ hái một ít cài lên tóc, còn cầm hai đóa trong tay chu môi thổi thổi.

“Nơi này có rất nhiều hoa nha.” A Y Nỗ Nhĩ rất vui vẻ, đã quên bản thân mình đang nhếch nhác, cứ thế vui vẻ đùa giỡn trên mảnh đất thảo nguyên.

“Chưa từng thấy sao? Đây là Đế quốc Đại Thanh của chúng ta, giàu có và đông đúc?” Hãn tiện thể thay tổ tông thổi phồng một chút.

“Kim Tiểu Lục, người muốn tới thảo nguyên tìm ai vậy?”

“Tìm một người có thể giúp cô đi gặp hoàng thượng.” Hãn nói, trong lòng thầm nghĩ ném nài cho cô phụ hoặc Trát Bố ca ca là được.

“Người quen người như thế sao?” A Y Nỗ Nhĩ giật mình hỏi lại.

“Cái...này à, nhìn không phải là sẽ quen sao? Đến lúc đó cô cứ đi theo bọn họ, nói cô muốn về kinh là được.”

“Rốt cuộc người là ai?”

“Người rảnh rỗi.” Kim Lục Phúc nói. Đúng là quá rảnh rỗi thật, hiện giờ hãn đang tự tìm phiền phức ỉn, một A Y Nỗ Nhĩ chưa đủ, còn thêm cả một Tiểu Bạch Ngan không biết đang ở đâu.

Không còn lo đói, tinh thần báo tuyết đã hăng hái lên nhiều, mỗi ngày đều đuổi theo mấy con gà, thả hoang gi đó trên thảo nguyên, Kim Lục Phúc và A Y Nỗ Nhĩ theo sau cũng được hưởng sái chút xa hoa của những món ăn dân dã.

Lại đi thêm mấy ngày, rốt cục từ xa nhìn lại có thể nhìn thấy màu trắng của nhà bạt, giống như một cái bánh bao trắng khổng lồ nằm rải rác trên thảo nguyên, xa xa có thể nhìn thấy loáng thoáng đội kỵ mã, có thể là nam nhân hoặc nữ nhân tộc Mông Cổ.

Người dân Mông Cổ trời sinh hiếu khách, nhìn thấy hai người lạ mặc y phục quái dị đều rất niềm nở đón tiếp, A Y Nỗ Nhĩ không hiểu tiếng Mông Cổ, đang cầm hoa nhìn, nghe Kim Lục Phúc nói nói cười cười gì đó với bọn họ, người dân địa phương còn nhiệt tình nói hẹn gặp lại.

“Các người nói gì thế?” A Y Nỗ Nhĩ hỏi.

“À, đem cô bán cho họ, đổi lấy một con dê.” Hãn vừa cười vừa nói.

“Ta chỉ đáng giá một con dê thôi sao?”

“Không tệ, giống như cô, ở Giang Nam quê ta cũng đổi được mấy ống gạo.” Hãn nói, vẻ mặt rất nghiêm túc.

“Người gạt ta.”

“Không tin thì tự đi hỏi xem sao, đi nào.” Kim Lục Phúc vừa nói, vừa đi tới khu nhà bạt phía xa xa.

“Nơi đó... phải đi vào trong đó sao? Ta không đi.”

Hãn lắc đầu: “Lừa cô thôi, lẽ ra ta nói muốn đổi lấy một con dê, nhưng người dân ở đây nói dê rất đáng giá, hơn nữa nhà họ đã có nữ nhân, không muốn nuôi thêm cô, ài... nhìn cô đã biết là nữ nhân không biết làm việc rồi.”

“Kim Tiểu Lục, người lại lừa ta...” A Y Nỗ Nhĩ đập hoa vào người hãn, những cánh hoa rụng lả tả rơi trên đất, rất là đẹp.

“Ừ, rảnh rỗi đúng là rảnh rỗi.” Hãn cười ha ha chạy về phía trước, để nài đuổi theo sau không rời.

Đến nhà bạt phía trước, nhìn thấy rất nhiều tiểu hài tử đang chơi đùa, chưa từng gặp qua người nào như A Y Nỗ Nhĩ nên chúng rất tò mò, chăm chú nhìn nài, A Y Nỗ Nhĩ bị nhìn một hồi, nháy mắt mấy cái, còn dùng tiếng Trung Nguyên hỏi Kim Lục Phúc: “Sao bọn chúng lại nhìn ta chăm chú vậy?”

“Bởi vì chưa từng gặp ai khó nhìn như cô.” Hãn nói, sau đó lại đổi sang nói tiếng Mông Cổ chào hỏi mọi người.

Chủ nhà nhiệt tình mời bọn họ đi vào bên trong lều, mặc dù A Y Nỗ Nhĩ không hiểu phong tục của bọn họ, nên cứ bắt chước theo Kim Lục Phúc, ngoan ngoãn không nói một lời. Còn Kim Lục Phúc lại nói gì đó với mấy người kia, nàng nghe mà chẳng hiểu gì. Nhân lúc vợ chồng chủ nhà đi ra ngoài, nàng vội hỏi hần.

“Chủ nhà nói, mặc dù hần không muốn đổi dê để lấy cô, nhưng mà tối nay lại có yến hội lửa trại, mọi người trong thôn quanh khu vực này mười dặm sẽ tới, cả những tiểu tử chưa lập gia đình cũng đến, có lẽ sẽ có người đồng ý đổi cô về nhà làm vợ.”

“Ta không tin.” A Y Nỗ Nhĩ nói, mặc dù cái gã Kim Tiểu Lục này miệng lưỡi trơn tru lại lắm lời, nhưng cũng coi như là người trượng nghĩa, sẽ không bỏ mặc người khác lúc nguy nan.

“Không tin thì cô cứ chờ xem.” Hần vừa cười vừa nói. Tốt lắm, buổi tối chắc là sẽ có thịt dê nướng ăn.

Bữa tiệc tối, có rất nhiều người tới, khi bầu trời bắt đầu tối đen, ở giữa một cái sân lớn vun thành một đồng lửa to, bên trên đặt trâu và dê, vô cùng náo nhiệt, tiệc tối bắt đầu rồi, người Mông Cổ giỏi ca múa, nam nữ mặc y phục sắc sỡ nhanh nhẹn nhảy múa, còn có tiếng đàn đầu ngựa [4] du dương làm nhạc đệm.

“Bọn họ cũng biết nhảy múa.” A Y Nỗ Nhĩ kinh ngạc ngẩng nhìn.

“Dân tộc cô biết thì đương nhiên bọn họ cũng biết, không phải cô biết nhảy sao? Đi nhảy đi.”

Đang nói, đã thấy hai thiếu nữ lại gần kéo bọn họ ra ngăn múa, A Y Nỗ Nhĩ hơi chống cự lại, Kim Lục Phúc lại rất an nhàn để bọn họ kéo vào vòng, trông bầu vẻ gáo (mô phỏng hình dáng bên ngoài mà làm theo) đi theo quay tới quay lui, khiến cho các thiếu nữ nũng nịu cười, dù sao A Y Nỗ Nhĩ cũng thuộc tộc người giỏi ca múa, hơn nữa bản tính nàng tự nhiên, cũng không xấu hổ, được mấy thiếu nữ kia chỉ cho vài chỗ đã nhanh chóng học được điệu nhảy.

Nhảy múa rất vui vẻ, A Y Nỗ Nhĩ vừa xoay người, phát hiện Kim Lục Phúc không còn ở đó, lập tức dừng lại nhìn xung quanh, lại thấy hần lặng lẽ rời khỏi đám người.

Đi xuyên qua đám người, nàng đuổi theo: “Kim tiểu lục, người đứng lại đó cho ta.”

Người phía trước dừng lại, quay đầu, ngạc nhiên nhìn nàng, những người xung quanh cũng dừng lại, cũng ngạc nhiên nhìn nàng.

Nàng mơ hồ hỏi: “Kim Tiểu Lục, người muốn đi đâu vậy?”

Không biết hần nói gì đó với đám người xung quanh, mọi người lại tiếp tục nhảy múa, hần đi tới trước mặt nàng, nhỏ giọng nói: “Kêu lớn cái gì chứ, mọi người đều biết ta muốn đi tưới hoa.” (ở đây anh nói muốn đi toilet nhưng chị lại hiểu nhầm sang nghĩa khác, “ ” là đi tiểu tiện = đi phương tiện, vì theo kiểu tiếng lóng, nên mình dùng là tưới hoa, giống với “hái hoa và đi vũ trụ” ấy... ^^)

“Tưới hoa? Ta và người đi cùng.”

Sắc

~~“Chuyện này chỉ có thể đi một mình.” Kim Lục Phúc nghiêm túc nói.

“Mặc kệ, dù sao ta cũng muốn đi cùng người, người đừng hòng bỏ ta lại.”

“Nha đầu, cô có biết cái gì gọi là tưới hoa không?”

A Y Nỗ Nhĩ gật đầu, đương nhiên nàng biết tưới hoa là gì. Hần nghe xong, khóe miệng giật giật, trợn mắt nói: ‘Quên đi, lát nữa nói sau.’ Nói xong lại muốn rời đi, bị A Y Nỗ Nhĩ kéo lại.

“Không cần đợi lát nữa, hiện giờ muốn đi, dù sao ta cũng muốn đi tưới hoa, chúng ta cùng nhau đi.”

Kim Lục Phúc lắc đầu, nhỏ giọng nói vài câu, A Y Nỗ Nhĩ nghe xong đỏ bừng mặt. “Kim Tiểu Lục, đại sắc lang.” A Y Nỗ Nhĩ mắng hần xong, sau đó chạy về sân, ngồi xuống ra sức uống sữa ngựa.

“Người này, không tự thấy bản thân kiến thức nông cạn, lại còn trách tiểu gia ta nữa.” Hần nhún vai, đi “tưới hoa”.

Toàn thân sáng khoái trở về, thấy A Y Nỗ Nhĩ đang bị mấy nữ tử lôi đi, hần về chỗ ngồi, xé miếng thịt ăn, thịt dê Mông Cổ thật sự quá ngon. Còn chưa ăn xong, A Y Nỗ Nhĩ mặc trang phục người Mông Cổ xuất

hiện, màu lam dịu mắt, đầu đầy bím tóc cùng đồ trang sức, chập vạt đi tới phía trước. Mà ở sân có nhiều nam tử trẻ tuổi, có lẽ chưa từng nhìn thấy nữ tử nào mắt sâu mũi cao như vậy, đều chăm chú nhìn nàng, chỉ có Kim Lục Phúc là mãi mê ngồi gặm thịt và uống rượu lúa mì Thanh Khoa mà thôi.

Có người kêu tên hắn, gọi hắn, hắn lưu luyến bỏ miếng thịt và rượu xuống đứng lên đi tới bên cạnh A Y Nỗ Nhĩ.

“Bọn họ muốn làm gì?” A Y Nỗ Nhĩ nhỏ giọng hỏi.

“Nhìn xem ai ra giá cao, cô thích ai thì bán cô cho người đó. Sợ cô nghe không hiểu, nên để ta tới giải thích cho cô.” Hắn cũng thì thào nói lại.

A Y Nỗ Nhĩ nghi ngờ nhìn hắn.

Mọi người không biết nói gì đó, tất cả mọi người bắt đầu hoan hô, Kim Lục Phúc cười tươi như hoa. Trên tay A Y Nỗ Nhĩ không biết từ lúc nào đã được mọi người đặt vào rất nhiều sợi tơ lụa, mỗi người mang tới một sợi, A Y Nỗ Nhĩ miễn cưỡng mỉm cười.

“Đây là cái gì?” A Y Nỗ Nhĩ nhỏ giọng hỏi.

“Cái...này à? Khăn ha-đa (dệt bằng tơ lụa của người Tạng và một số tộc người Mông Cổ, dùng để tặng nhau khi gặp mặt và chúc mừng, cũng dùng trong các buổi tế thần).” Kim Lục Phúc vừa cười vừa nói.

“Dùng để làm gì?”

A y nỗ người hỏi.

“Dùng để biểu quyết, căn cứ vào số lượng khăn ha-đa sẽ quyết định sẽ dùng bao nhiêu dê để đổi cô.” Hắn nghiêm trang nói.

A Y Nỗ Nhĩ cầm khăn ha- đa trên tay, đợi mọi người đi một vòng xung quanh rồi trở về vị trí, nàng làm một động tác khiến toàn thể mọi người ngạc nhiên.

Nàng hôn nhẹ lên má Kim Lục Phúc.

Lần này toàn bộ xung quanh lâm vào trạng thái tĩnh lặng. Rồi tất cả đồng loạt cười ồ lên.

“Nha đầu, cô hủy sự trong sạch của ta.” Hắn nhìn nàng, ngoài cười nhưng trong không cười.

A Y Nỗ Nhĩ cúi đầu, không biết dùng tiếng Duy Ngô Nhĩ than thở gì đó.

Đến đêm, chạy nhiều ngày như vậy, rốt cuộc cũng có giường để ngủ, Kim Lục Phúc ôm chần chieu mà suýt chút nữa vì vui mừng quá mà ứa nước mắt, chần a, đã lâu không được ôm chần.

Nhìn thấy ở góc nhà bạt, có một người ngồi ôm đầu gối, hắn lắc đầu: “Nha đầu, đừng có làm ra vẻ ta chiếm tiện nghi của cô nữa, người phải biết rằng, là cô chiếm tiện nghi của ta, xong đời, không biết bao nhiêu nữ tử vì hành động của cô mà vỡ mộng.”

“Ai bảo người gạt ta.” Nàng nói, rồi lại dùng tiếng bản địa than thở câu gì đó.

Hắn cuộn tròn trong chần, lật qua lật lại, cũng than thở gì đó bằng tiếng Mông Cổ.

“Người nói tiếng Mông Cổ, người là người Mông Cổ sao?”

“Không phải.” Cái này đều do lão cha lừa hắn, từ nhỏ đã lén lút sai người dạy tiếng Mãn và tiếng Mông Cổ cho hắn, không nói cho nương hắn biết, nói muốn là cho nương hắn bắt ngờ, chờ khi hắn học xong... tới trước mặt nương hắn khoe khoang, ánh mắt lão nương hắn trợn trừng, hắn cho rằng lúc ấy nương vui mừng quá độ, ai biết lúc sau... nương hắn dùng sức véo má hắn, nói hắn học mấy cái thứ linh tinh vớ vẩn không dùng tới, sau đó phạt hắn khiến hắn nhớ mãi không quên, mỗi ngày chỉ cần không phải lúc đang ăn cơm, hắn sẽ phải úp mặt vào tường ngâm nga thơ cổ, lão cha hắn tới, hắn đem mọi chuyện kể cho cha nghe, cha xoa xoa đầu hắn nói, không sao, phạt thì phạt, dù sao cũng học xong rồi... lúc ấy hắn mới biết mình mắc mưu lão cha, đuổi theo đòi bồi thường, cha nói chờ khi nào trưởng thành thì nói tiếp, chờ tới khi hắn biết cha mình là hoàng đế, lúc đó mới hiểu vì sao năm đó bị nương phạt, cũng may kịp cương ngựa trước bờ vực thẳm.

“Thật sự không phải?”

“Đồ xào, nấu, hầm hoàn toàn khác nhau.” Kim Lục Phúc nói, hẳn không phải người Mông Cổ, hẳn là người Mãn.

“Hả ? Cái gì?” Nàng không hiểu.

“Ngủ đi.” Kim Lục Phúc mơ mơ hồ hồ phun ra hai chữ đi ngủ.

Báo tuyết nằm xuống bên cạnh hắn, quay đầu nhìn về phía A Y Nỗ Nhĩ, nàng hung hăng trừng mắt với nó. Nó cụp mắt xuống, sau đó quay đầu đi.

“Giống y chang tính chủ người.”

Nhìn người núp phía sau báo tuyết, chỉ thấy hắn lộ ra đôi chân còn đi nguyên giày, nằm xuống, suy nghĩ một lát, mỉm cười.

Sáng hôm sau, nàng vừa mở mắt đã phát hiện không thấy Kim Lục Phúc và báo tuyết đâu, không khỏi luống cuống, vội vàng nhảy xuống giường xốc rèm đi ra ngoài, lại thấy cách đó không xa, hắn đang đứng nói chuyện với chủ nhà, trên mặt tràn đầy nụ cười, báo tuyết ngoan hiền ngồi chồm hổm bên cạnh hắn, mặt trời đỏ đang dần dần lên cao trên thảo nguyên, gió thổi lạnh lạnh, rất thoải mái.

Bà chủ đang chen chúc vội vã trở về, thấy nàng cũng đi tới, liền gật đầu nói gì đó, mặc dù nàng nghe không hiểu, nhưng đoán đó là câu chào hỏi, liền vội gật gật đầu, tỏ vẻ hữu hảo.

Bà chủ chỉ Kim Lục Phúc rồi lại nói gì đó, nhưng nàng nghe không hiểu, chỉ có thể mỉm cười gật đầu, bà chủ liền cười rồi đi chuẩn bị điểm tâm.

Đang định đi tới bên cạnh Kim Lục Phúc hỏi hắn khi nào rời đi, nhưng thấy hai người bọn họ đang trò chuyện vui vẻ nên nàng cũng không đi qua, đứng ở bên cửa nhìn bọn họ. Dưới ánh nắng ban mai, Kim Lục Phúc thoải mái cười, A Y Nỗ Nhĩ có chút tò mò, gã gia hỏa luôn khí định thần nhàn này cũng có lúc dịu dàng, rồi khi đánh nhau với bọn thổ phỉ, giờ đây ở trong nhà người lạ có một buổi tối mà khiến người ta quý mến như vậy, ai nhìn không biết, còn tưởng hắn là nhi tử của chủ nhà a.

Bỗng nhiên hai người kia đều nhìn về phía bên này, chủ nhà nhìn nàng rồi lại quay đầu nhìn Kim Lục Phúc, hẳn từ chối cho ý kiến, quay đầu đi.

Nàng rất tò mò, không hiểu chủ nhà nói cái gì.

Đến bữa điểm tâm, Kim Lục Phúc trò chuyện với cả nhà rất vui vẻ, hai tiểu hài tử của chủ nhà cũng cùng hắn tham gia rất náo nhiệt. Ăn xong, hắn lấy từ trong ngực ra một nén bạc, cung kính đưa hai tay cho chủ nhà, còn nói gì đó, chủ nhà cũng không chối từ, nhận lấy.

11. Chương 11: Ấu Đả Chưa Kết Thúc.

Chờ khi tan hết khí lạnh, Kim Lục Phúc và A Y Nỗ Nhĩ mới cưỡi ngựa rời khỏi bộ lạc này.

“Hóa ra người đưa tiền cho hắn là để mua ngựa sao?”

“Ừ.”

“Tiếp đến chúng ta đi đâu?”

“Đi tìm người mua cô để đổi bạc.” Hắn vẫn trả lời xấu xa như cũ.

“Không phải đổi dê sao?” Nàng liếc hắn.

“Đổi dê còn phải chạy đi bán lại, không bằng đổi lấy bạc có lợi ích thực tế hơn.” Hắn vừa cười vừa nói.

“Kim Tiểu Lục, người không thể nghiêm túc trả lời câu hỏi của ta được sao?” Nàng trợn mắt lườm hắn, cố gắng nói nhẹ nhàng.

“Được a, thưa tiểu thư A Y Nỗ Nhĩ, hiện giờ chúng ta đang trên đường tới bộ lạc Tái Âm Nặc Nhan, sau đó đem cô bán lấy tiền xong ta sẽ về nhà, từ nay về sau đường ai nấy đi, không liên quan tới nhau.”

“Hừ!” A Y Nỗ Nhĩ xoay đầu nhìn mặt trời: “Thảo nguyên thật đẹp, người dân ở đây cũng rất tốt.”

“Điều đó chứng tỏ rằng ta có một đôi mắt tinh tường nhìn rõ thế sự, không để cho cô bị kẻ xấu lợi dụng.”

“Hừ, người ngấm ngầm tính kế với ta, chỉ có ngươi là kẻ đầu tiên.”

Hắn cười hì hì nhìn về phương xa, không để ý nàng. Tới giữa trưa, mặt trời đứng bóng, Kim Lục Phúc lại dụ dỗ báo tuyết, nó lại mang trở về mấy con gà rừng, hắn nhanh nhẹn vặt lông rồi hòa lẫn bùn, định làm món gà ăn mỳ [5].

“Đây là cái gì?” A Y Nỗ Nhĩ tò mò hỏi, sao lại dùng bùn bắn nhĩ?

“Gọi là món gà ăn mỳ.” Hắn nói, nhặt cành cây và cỏ khô đốt lên thành đồng lửa rồi tiện tay vặt quả cầu bùn kia vào thiêu.

“Sao lại gọi như vậy?”

“Đây là món ăn nổi tiếng của những người ăn xin.” Hắn nói. “Chưa từng thấy sao?”

“Vậy sao ngươi lại biết làm?” A Y Nỗ Nhĩ tò mò hỏi

“Một mình ta hành tẩu trên giang hồ, không có tiền lại có lúc không mượn được, không thể làm gì khác hơn là đi xin cơm ăn?” Hắn cười híp mắt lại.

“Mượn? Là ăn trộm hả?” Nàng cau mày hỏi.

“Hi hi, sao ngươi biết, nhưng mà ta cũng không tới quý phủ mượn nha. Nha đầu không nên nói lung tung.” Hắn vừa cười vừa nói, còn chú ý quả cầu bùn trong đồng lửa.

“Ngươi từng tới Trác phủ ăn trộm...” Nàng vừa nói ra, lại cảm giác có gì đó không đúng, vội ngậm miệng lại.

Hắn làm bộ không nghe thấy, dùng que khuấy lật quả cầu bùn. Một lúc sau, bắt đầu có mùi thơm phiêu tán trong không khí, hai người nhìn chăm chăm vào quả cầu bùn đen thui kia nuốt nước miếng. Đập tắt lửa, Kim Lục Phúc đập nát cầu bùn ra, gạt bỏ hết bùn đất, tỏa ra mùi thịt nướng thơm phức, xé đùi gà đưa cho A Y Nỗ Nhĩ, lại bỏ một túi nước nhỏ ra, vừa mở nắp đã thấy mùi hương rượu ngào ngạt.

“Ngươi làm ăn mỳ mà sao mang đầy đủ mọi thứ vậy, Kim Tiểu Lục, không phải ngươi nói nhà ngươi ở Giang Nam sao? Sao ngươi không về nhà?” A Y Nỗ Nhĩ hỏi, theo trực giác, nàng nhận thấy một kẻ ăn mỳ không thể vui vẻ như hắn được.

“Giang Nam a, gặp tai họa, song thân đều chạy trốn hết rồi.” Kim Lục Phúc thỏa mãn vừa ăn thịt vừa uống rượu. Căn cứ theo tính cách nương hắn, nhất định sẽ kéo cha hắn đi khắp nơi trong nước tản bộ, coi như là chạy trốn a.

“Vậy bao lâu rồi ngươi chưa từng gặp cha nương ngươi?”

“Cũng không lâu, hôm qua mới nằm mơ thấy. Này, nha đầu, cô hỏi cái này làm gì? Ta nói cho cô biết nha, đừng có nghĩ muốn bắt nạt ta, nương ta rất lợi hại...” Hắn ra vẻ sợ hãi.

Nàng tập mãi cũng thành quen, nhìn hắn đùa giỡn, cũng không thêm để ý. Ăn xong lại tiếp tục rời đi, thỉnh thoảng Kim Lục Phúc quay đầu lại nhìn, nàng không hiểu, hỏi, hắn nói cảm giác phía sau có quỷ đi theo, bay giữa không trung, không có chân, cuối cùng úp mặt vào cổ hắn thổi khí lạnh... ông trời ơi, A Y Nỗ Nhĩ bị hắn dọa, cả người toát mồ hôi lạnh.

Hai người cười ngựa đi một mạch, thỉnh thoảng A Y Nỗ Nhĩ cũng quay đầu lại, nhưng cũng không phát hiện ra gì cả. Đi mãi tới tận chiều tối, nàng cho rằng Kim Lục Phúc có thể làm vài món đồ ăn mỳ gì đó, nhưng hắn lại rút ra từ cái túi trên lưng ngựa một cái bánh đưa cho nàng, nàng hỏi hắn ăn gì, hắn cẩn thận mở túi ra lấy một bọc nhỏ gói bằng giấy dầu, mở ra là một khối đùi dê lớn, nàng hỏi hắn vì sao chỉ cho nàng

ăn bánh, hần nghiêm trang nói, buổi tối nữ nhân ăn nhiều quá sẽ mập, nam nhân thì không, hần còn đang muốn mập lên. Nàng bắt mẫn, đưa tay muốn giành lấy, hần dễ dàng chớp qua, nhảy lên lưng ngựa, nhàn nhả vừa đi vừa mở ra ăn.

A Y Nỗ Nhĩ ngồi trên cỏ, báo tuyết đã ăn no, lúc này đang ngồi vuốt phẳng đám lông.

“Á, quý a...” Kim Lục Phúc kêu lên thăm thiết, nàng vội vàng chạy tới bên cạnh hần, ngồi dựa vào. Từ xa nhìn lại, dường như có mấy bóng đen từ từ phóng đại.

“Có người đuổi giết chúng ta sao?” A Y Nỗ Nhĩ hỏi.

“Không, cái...kia a, là bóng đen yêu quái đáng sợ nhất trên thảo nguyên, chỉ cần bị nó chạm vào, người còn sống liền hóa thành tro bụi, thật thê thảm, bộ xương khô của ta sẽ cống hiến phân bón cho thảo nguyên này a.” Hần cười hì hì, lại nuốt thêm một miếng thịt dê.

“Mặc kệ là cái gì, ta sẽ đánh hần toi tả.” A Y Nỗ Nhĩ rút ra chủy thủ giấu trong giày.

“Cô giỏi quá nhỉ, cô lợi hại như vậy mà bây giờ vẫn chật vật, còn để một tên ăn mày như ta hộ tống cô à?” Hần nhìn. “Lát nữa, ta đi trước, cô đi về phía bắc, đại miêu sẽ đi theo cô.”

Nàng nhìn hần: “Tại sao lại phải tách ra? Chúng ta ở cạnh nhau, không phải phần thắng sẽ lớn hơn sao?”

“Quên đi, cô chỉ biết làm liên lụy tới ta. Nhanh đi mau đi, chộc cho tiểu gia ta không vui, sẽ đem cô cho yêu quái bóng đen đó.” Hần nói, thấy A Y Nỗ Nhĩ sẽ lên ngựa, còn nói thêm: “À, quên chưa nói, cô và đại miêu đi tới mấy bụi rậm kia là được, sau đó tìm một chỗ mà trốn, nếu bị ăn thì ta cũng mặc kệ đó.”

Đạp vào mông ngựa một cái, Kim Lục Phúc và hai con ngựa chạy nhanh như gió rời đi. Quất cho hai con ngựa chạy thật xa rồi mới thả chậm tốc độ, nghe phía sau vang lên tiếng vó ngựa, hần cười cười, dặn dò hai con ngựa: “Đừng chạy quá xa nha.” Sau đó làm ra vẻ sức lực không chống đỡ nổi, lập tức rơi xuống, cả người rơi xuống một bụi cỏ cao.

Tiếng vó ngựa càng ngày càng gần, Kim Lục Phúc nhanh chóng lấy từ trong túi một cuộn tơ lụa, rồi phi thân nằm sấp trong bụi cỏ, cảm thấy mặt đất rung chuyển. Tiếng vó ngựa nhẹ dần, thỉnh thoảng đập đập vài cái, cẩn thận ngẩng đầu lên nhìn, có tám người, vẫn chưa đủ.

Mấy người kia thấp giọng nói gì đó với nhau vài câu, Kim Lục Phúc cau mày, vẫn bất động như trước, sau đó cảm giác có tiếng vó ngựa đi tới chỗ mình đang trốn, nghe thấy thanh âm tiếng roi ngựa vù vù vụt lên bãi cỏ, xem ra là muốn hần tự mình chui ra nha, mặc kệ roi người vung thế nào, ta giả chết là được, Kim Lục Phúc vẫn cẩn thận ẩn nấp như cũ.

Cái gọi là may mắn, chính là có thứ thay thế mình chết, cách đó không xa, lại nghe thấy vài tiếng động hấp dẫn sự chú ý của đám người, mang theo sát khí tiến tới, sau đó Kim Lục Phúc nghe thấy tiếng động vật kêu thăm thiết, khóe miệng hần giật giật, thật có lỗi với tiểu súc sinh, để ta giải quyết bọn họ xong sẽ chôn cất ày.

Lúc này, đám người kia đang đưa lưng về phía hần.

Đột nhiên, từ trong bụi cỏ thi triển khinh công bay về phía đám người, có lẽ bọn họ cũng cảm nhận được tiếng gió vù vù, vội quay đầu lại nhìn, đã thấy một thân ảnh lẳng không đánh tới, một gã nam tử cao lớn chưa kịp vung roi, chưa kịp rút đao ra khỏi vỏ, đã thấy trước mắt sao bay đầy đầu rồi mất đi ý thức.

“Người Mông Cổ sao? Hôm qua ta còn nói với người khác là người Mông Cổ nhiệt tình hiếu khách, sao chiều nay đã tới định cướp của giết người rồi?” Kim Lục Phúc nhảy xuống đất, thu hồi cuộn tơ. “Còn có kẻ nào đầu thừa óc muốn khoa chân múa tay với ta?”

Mấy người đối diện rống lên vài câu, sau đó chìa đao đồng loạt vây quanh, hần nhẹ nhàng lùi về sau mấy bước, cứ lùi mãi, vừa đi vừa nói: “Không cần lại đây, ta rất lợi hại nha, chỗ bạc kia ta còn để dành cưới vợ đây, không thể cho các người được đâu.”

Có lẽ đều thấy cái kẻ kia lăm mồm ồn ào quá mức, đám người không hện mà cùng vung roi tới, roi còn chưa tới da thịt, chỉ thấy gã gia hỏa trước mắt lùi về sau vài bước, rồi một con điêu hâu bay vút qua đầu bọn họ.

Mấy con ngựa quý ngã, mấy gã to lớn không kịp đề phòng liền ngã xuống, bởi vì ngựa chạy quá nhanh, cho nên tư thế lúc rơi xuống đất cũng không được đẹp lắm, nhưng có hai gã khá lợi hại, vẫn lảo đảo giờ đao đứng dậy, nhưng trước mắt lại thấy một ánh sáng lóe lên, rồi ngọt ngào tiến vào mộng đẹp đen tối.

“Vị huynh đài này, người cũng phối hợp đứng lên đi, người như vậy ta rất phí sức.”

“Đúng đúng đối, cư xử như vậy mới phải, ngồi thoải mái, bên cạnh nhau.”

“Nào, cười cho tiểu gia ta nhìn một cái.”

“Ha ha ~ ”

“Ha ha ha ha ”

“Ha ha ha ha ha ha ha ha ”

Đêm khuya, tự nhiên lại cười lớn như thế nghe thật đáng sợ, nhưng cười còn đỡ hơn khóc.

“Hê hê, mấy vị huynh đài, mặc dù trăng hôm nay không sáng lắm, nhưng gió mát thổi phất phơ, mùi hoa thoan thoảng, lại còn nghe tiếng ếch kêu... miễn cưỡng có thể chấp nhận được, các người cứ ngồi đây tâm sự chờ trời sáng nha, thoải mái nói chuyện về nữ nhân, muốn làm gì thì làm, nhìn các vị thật vui nha, tiếc là ta không thể phụng bồi, đi nha, hẹn gặp lại.” Kim Lục Phúc cười híp mắt nói, sau đó nhặt roi ngựa đuổi đám ngựa đi. “Các người cứ cầu khẩn đám súc sinh này nhớ tình bạn cũ, sẽ về cứu các người nha, hoặc là chờ chủ nhân của các người phía người tới nhặt xác các người đi.”

Mấy gã kia cười ha ha.

“Thằng nhãi, haha, chờ haha chết đi.” Một gã nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Chờ a, chờ tới lúc chết già, vài chục năm nữa, nếu như huynh đài tới lúc đó chưa chết, đừng quên tới kinh thành tìm ta uống một chén nha. Ha ha.” Hắc phi thân nhảy lên ngựa. “Không biết là ngựa của vị nào, mượn một chút nha.”

Trong lúc đám người đang phẫn nộ, vừa cười vừa nguyên rửa, Kim Lục Phúc đã phóng khoáng cười ngựa chạy như bay.

12. Chương 12: Thảo Nguyên Nhà Ta Thật Tươi Đẹp

Tiếp tục chạy về phía trước rồi đi đường vòng quay lại tìm A Y Nỗ Nhĩ và báo tuyết, nhưng cũng không phí công sức chút nào, vì báo tuyết là động vật có khứu giác nhạy bén, trong lúc hắc đang chờ đợi thì đã chủ động dẫn theo A Y Nỗ Nhĩ tới.

“Người không sao chứ Kim Tiểu Lục?”

Hắc trùng nòng, nhếch miệng lên: “Ta ta... rất ghét mấy câu hỏi như vậy, rõ ràng tự nhìn thấy rồi lại còn muốn hỏi người ta.”

“Những người đó đâu?”

“À, đang ngồi ngắm trời đất. Ta nói với nha đầu nhé, rốt cuộc là cô chọc giận ai, bị người nhà đuổi giết coi như xong, cùng lắm cô đối nhân xử thế tốt một chút là được, sao lại ngay cả người Mông Cổ cũng không vừa mắt cô? Ái chà, nhìn không ra nha, tiểu nha đầu chuyên gây họa, bản lĩnh không nhỏ.” Hắc tự lải nhải một mình.

Lần này A Y Nỗ Nhĩ không phản bác, chỉ cúi đầu.

“Xin lỗi, Kim Tiểu Lục, là ta đã liên lụy người.” Nàng suy nghĩ một chút, nói: “Nếu không, chúng ta đường ai nấy đi, ta không liên lụy người nữa.”

“Này, sao mấy lời này không chịu nói sớm chứ? À, suýt nữa ta nhìn thấy Diêm Vương rồi, trước khi cô rời đi, mau đưa bạc cho ta.” Hắc chà tay ra.

“Hiện giờ ta không có tiền.”

“Không có tiền ư? Ha ha, buồn cười quá, không có tiền mà cô dám ép ta làm bảo tiêu cho cô à? Cô cho ta là ăn mày để cô thoải mái sai khiến à? Không được, việc này tới trước mặt thiên tử cô còn không chịu đưa à, bớt nói nhiều đi, đưa tiền đây.”

“Vậy người muốn thế nào? Hiện giờ ta không có tiền. Chờ ta có chẳng lẽ không trả người sao? Người nói lớn như vậy làm gì?” Nàng mở to mắt nhìn hắc.

“Có tiền sẽ trả phải không? Được lắm, chớ quýt nợ, nếu không ta sẽ tới trước mặt hoàng thượng cáo trạng.” Hắc cười hì hì.

Nàng tức giận nói: “Kim Lục Phúc, người là đồ gia hỏa đáng ghét.”

Hắc cũng không để ý nàng, cuộn cuộn tờ lại, bỏ vào trong túi, sau đó túm lấy báo tuyết dựa vào: “Tiểu nương tử, kiên nhẫn một chút, chờ khi có tiền, ta mua đồ ăn ngon cho người.”

Báo tuyết vẫn không nhúc nhích ngoan ngoãn để mặc hắc gói đầu lên người mình. Nghỉ ngơi một lát, hắc nhảy dựng lên: “Đi thôi, đi đến nơi đó sớm một chút, sớm được nhận tiền.”

A Y Nỗ Nhĩ nhìn hắc: “Chỉ có một con ngựa, làm sao bây giờ?”

“Cái gì làm sao bây giờ? Không phải cô muốn ta nhường ngựa cho cô chứ?” Kim Lục Phúc hỏi.

“Chính là chúng ta cưới chung...~~” nàng cúi đầu.

“Ai ~~” Kim Lục Phúc thở dài một tiếng, làm như rất bất đắc dĩ: “Thôi, cô chiếm tiện nghi của ta cũng không phải một hai lần, cho cô chiếm thêm một lần cũng không mất thêm miếng thịt, vì bạc, ta đành chấp nhận.”

Nàng cười, kéo dây cương trên tay hắc, hai tay rất tự nhiên ôm vòng qua lưng hắc.

“Ta cảnh cáo cô, sau này thanh toán mọi thứ xong, không được nói cho người ngoài biết, nếu không danh dự ta bị hao tổn, ta không cưới được vợ, cô đừng hại ta đấy.”

“Biết rồi, ta còn cảm thấy mất thể diện ấy chứ.” Nàng nói, tiện tay véo hông hắc một cái.

Kim Lục Phúc kêu ca oán thán: “Sao lại giống tính nương ta.. véo ta đau chết mất.”

“Nương người cũng thích véo người sao?”

“Cũng may, còn tùy theo tâm tình mà quyết định.”

Dù vui vẻ hay khó chịu cũng sẽ véo hắc, cho dù là cha hắc có lỗi, cũng sẽ véo hắc. Đi thẳng về phía trước, cũng may hai con ngựa kia không chạy quá xa, Kim Lục Phúc tìm lại được, lại biến thành mỗi người một ngựa. Vì đề phòng truy binh, hai người phóng liền một mạch, trừ những lúc không thể không dừng lại thì căn bản luôn luôn trong trạng thái chạy trốn chết, nhìn có thể thấy lũ ngựa được một trận giảm béo ra trò.

Dần dần đến khu vực mà nhiều người dân Mông Cổ tụ tập, hắc suy nghĩ, có lẽ nên nhanh chóng tới phủ của cô phu hắc, A Y Nỗ Nhĩ thấy hắc hỏi thăm tới nơi nào đó, liền thắc mắc, hắc nói đi tới chỗ có người có thể đưa nàng đi gặp hoàng đế Cần Long.

Tối hôm đó, bởi vì nghe ngóng được ngày mai có thể đến phủ Đại Trát Tát Khắc Siêu Dững thân vương, cho nên hắc muốn ngồi nói chuyện nghiêm túc với A Y Nỗ Nhĩ.

“Ngày mai đi tới nơi đó rồi, nhưng cô phải nói cho ta lý do vì sao cô muốn gặp hoàng thượng. Nếu không ta cũng sẽ không có cách nào nhờ người ta giúp đỡ, chẳng may người ta không tin, lại kéo ta và cô đi chém đầu, việc này không thể đùa được, cho nên, cô có bí mật gì thì mau nói ra đi.”

“Người không đi cùng ta tới gặp hoàng thượng sao?”

Hừ... trốn còn không kịp, sao có thể tự mình dâng lên tận cửa chứ? Hắn đâu có ngu như vậy. “Ta không phải đã nói rồi sao, côi cho là hoàng thượng bày quây bói toán trên đường, muốn gặp là gặp được sao? Ngoài ra, hắn còn muốn một thứ ở chỗ ta, không thể đi, hoàng thượng mà nhìn thấy sẽ không bỏ qua cho ta.”

“Người lừa ta, Kim Tiểu Lục, người không phải là kẻ ăn mày, nếu người có thể tìm được người dẫn ta tới trước mặt hoàng thượng, nhất định lai lịch không nhỏ.”

“Không nhìn ra a, nữ nhân này lại thông minh như vậy.” Hắn cười hì hì. “Cô đó, cũng không cần thắc mắc vì sao ta tìm được người giúp, cần người hỗ trợ là cô chứ không phải ta, cho nên, ta không muốn nói cho cô. Nếu cô thật sự không muốn nói bí mật cho ta biết, ngày mai cô tự mình đi nhờ vả, dù sao ta cũng không có hứng thú với chuyện của cô.”

A Y Nỗ Nhĩ cúi đầu.

“Vậy người có thể nói cho ta biết là người tìm ai không?” A Y Nỗ Nhĩ hỏi.

“Người ta tìm tới có lai lịch khá lớn, người Mông Cổ ai ai cũng biết tới Âm Nặc Nhan Bộ Đại Trát Tát Khắc Siêu Dững Thân vương...” dừng một chút, nhìn A Y Nỗ Nhĩ đang giật mình: “Ta là bạn đồng môn với trưởng tử của Thân vương.”

Đôi mắt A Y Nỗ Nhĩ tràn đầy sự nghi ngờ.

“Cũng biết cô không tin, không nghĩ tới một kẻ ăn mày như ta lại quen biết một nhân vật thần thông quảng đại như vậy phải không?” Kim Lục Phúc nói.

“Gạt người. Nhưng ta cũng sẽ không nói cho người biết, chỉ khi nào gặp hoàng thượng ta mới có thể nói.”

“Tâm tư sất đá a.” Hắn lắc đầu, nằm xuống: “Ta tò mò lâu như vậy mà cô chẳng thêm tiết lộ gì cả, không có suy nghĩ.”

Nàng cười: “Vậy người theo ta đi gặp hoàng thượng là được, đến lúc đó ta cầu ngài tha thứ cho người.”

“Không cần, mặc dù ta là kẻ không tên tuổi, nhưng vẫn còn lòng tự tôn a, để một nữ nhân như cô thay ta cầu xin, ta chẳng thêm, người khác biết sẽ cười chê, biết giấu mặt mũi vào đâu.” Hắn vừa cười vừa nói.

“Kim Tiểu Lục, sau này người sẽ đi đâu?”

“Không biết, có lẽ sẽ về nhà, hoặc sẽ tiếp tục lưu lạc.”

“Người.... Không đi tìm Bạch Ngan cô nương sao?”

“Cô không nói ta cũng quên mất, không biết Tiểu Bạch Ngan có bị lừa bán không nữa?” Tiểu Bạch Ngan là người thế nào, bọn môi giới nếu không lừa bán nàng đúng là có lỗi với đầu óc gia cầm của nàng quá.

“Người lo cho nàng sao?”

“Cô phải biết rằng, ở Trung Nguyên, mặc dù côi đổi không được mấy ống gạo, nhưng Tiểu Bạch Ngan kia có thể đổi lấy cả một tòa lầu nha.” Hắn cười hì hì.

A Y Nỗ Nhĩ trợn trắng mắt nhìn hắn.

Nửa đêm, Kim Lục Phúc nhẹ nhàng tỉnh dậy, nhìn A Y Nỗ Nhĩ, có lẽ nha đầu này đã chết mệt rồi, ngủ như chết ấy, thử qua, nàng đã hoàn toàn ngủ say, hắn khiêng nàng như khiêng bao gạo, chạy một mạch tới phủ Đại Trát Tát Khắc.

Phủ Trát Tát Khắc canh phòng nghiêm ngặt, nhưng Kim Lục Phúc đi từ Giang Nam tới Tây Bắc, từ Tây Bắc tới thảo nguyên... trừ Tử Cấm Thành ra chính là cứ hết tiền là lại lên vào nhà người khác mượn tiền, cho nên dù có canh phòng nghiêm ngặt tới đâu cũng không ngăn được chân. Nhưng, có chút phiền phức, khiêng một người đi tới đi lui rất vướng víu, lại còn hao phí sức lực.... cũng may, A Y Nỗ Nhĩ không phải người béo.

Sau nửa canh giờ, một bóng đen lén lút nhảy lên mái nhà, nhẹ nhàng gõ cửa một cái, bên trong vọng ra tiếng hỏi, hắn dùng tiếng Mông Cổ đáp lại, chỉ thấy cửa vừa mở ra, một đôi tay to túm hắn lôi vào.

“Trát Bô ca, huynh hoan nghênh đệ như vậy a? Uống phí đệ đi ngàn dặm xa xôi, dài nắng dầm mưa, đạp ngược tuyết tới thăm huynh.” Hần nhe răng trợn mắt nhìn nam tử cao lớn hơn ba mươi tuổi trước mặt.

“Hỗn đản tiểu tử, đệ lặn đi đâu thế? Có biết làm nương đệ lo lắng lắm hay không?” Thành Cỗn Trát Bô cao giọng giáo huấn.

Ngoáy ngoáy lỗ tai: “Trát Bô xa, không phải đệ đang lặn trở về đây sao, nhưng, có một việc nhỏ muốn nhờ huynh đây.”

“Ta tự mình áp giải đệ trở về, những chuyện khác nói sau.”

“Trát Bô ca, huynh nghe đệ nói xong đã, chuyện này rất quan trọng, công lao này đệ muốn đưa cho huynh.” Hần nhìn ra ngoài cửa, cứ như vậy kể hết chuyện cho Thành Cỗn Trát Bô nghe.

“Đệ nói, nàng kia là người Hồi, tìm đến Hoàng thượng sao? Làm gì?” Thành Cỗn Trát Bô hỏi, cũng không dám phớt lờ.

“Không biết, có lẽ là cáo trạng, có lẽ là ~~ sắc dụ, có lẽ cũng ám sát.” Kim Lục Phúc tự rót ỉnh một chén sữa ngựa. “Trát Bô ca, chuyện này nhờ huynh giúp đỡ, đệ không đi về kinh đâu, làm Tứ ca thêm phiền não, mỗi ngày Tứ ca bận trăm công ngàn việc cũng không phải dễ dàng gì.”

“Tiểu Lục, đệ quên à. Hàng năm, hoàng thượng lúc này đều đang nghỉ hè ở Viên Minh Viên.” (hay còn gọi là Cung điện mùa hè, do Ung Chính góp phần xây dựng, là một trong những kiệt tác đời Thanh.)

“Vậy là hiện giờ ở kinh thành không có ai sao? Ngủ ca có ở đây không?” Kim Lục Phúc hỏi, bị giam lâu như vậy, hẳn cần phải tới ngự thiện phòng cải thiện bữa ăn mới đúng, đúng lúc Tứ ca hẳn đang ở ngoài kinh đi nghỉ hè...

“Hoàng Trú đang ở kinh thành.” Thành Cỗn Trát Bô nhìn y phục của Kim Lục Phúc: “Tiểu Lục, hai năm này đệ đi xin cơm à? Sao nhìn giống ăn xin vậy?”

“Trải nghiệm cuộc sống dân sinh khó khăn. Hi hi. Được rồi, Trát Bô ca ca, đệ phải đi đây, nếu không cô phu nhìn thấy lại bắt đệ đem dâng lên cho Tứ ca thì chết.”

“A mã cũng đang ở kinh thành, hai tháng nữa là ngày giỗ của ngạch nương.” Thành Cỗn Trát Bô nói, có chút xúc động.

“Cô phu thật si tình. Nhưng nếu cô phu đang ở kinh một mình thì đệ sẽ không sợ, chờ đệ về kinh sẽ thuận tiện tới thăm lão nhân gia.” Kim Lục Phúc nói, nhìn xung quanh thư phòng của Trát Bô: “Trát Bô ca, nửa đêm huynh đọc chiếm thư phòng sao, bị tẩu tử đuổi ra ngoài à?”

“Tiểu tử thú vị, ta là bận công vụ.” Thành Cỗn Trát Bô nói, bỗng nhiên nhớ ra cái gì, hỏi: “Tiểu Lục, đệ nói, người đuổi giết cô nương này còn có cả người Mông Cổ sao?”

Kim Lục Phúc gật đầu: “Cho nên, nếu không phải cô nương này khiến người nhìn người hận, nhất định là có người muốn... mạng của nàng.”

“Nếu chỉ là người bình thường sẽ không sao, nếu là binh lính... Tiểu Lục, đệ ở lại sắp xếp giúp ta xong rồi hãy đi.”

“Trát Bô ca, huynh cũng biết đệ rời nhà hai năm, lại mất thêm năm tháng để đệ về gặp ngạch nương. Thôi chết, mãi nói chuyện, quên mất nha đầu kia vẫn còn ở trên mái nhà.”

Sau đó đi ra khỏi phòng, nhảy lên nóc nhà, khiêng nữ tử vẫn đang ngủ say kia xuống.

“Chính là nàng?” Thành Cỗn Trát Bô hỏi, cô nương này thoát nhìn rất là xinh đẹp.

“Đúng, chính là nàng, Trát Bô ca, huynh phải cẩn thận, cô nàng này chính là giết người không chớp mắt, tính tình nóng nảy. Củ khoai lang nóng bỏng tay này, cứ như vậy đi, huynh xem rồi lo liệu đi, đệ cũng không quản.” Kim Lục Phúc bế nàng tới chiếc giường nhỏ bên trong thư phòng.

“Ta sẽ phía người đưa nàng tới Thừa Đức kiến giá. Tiểu Lục, đệ cũng đừng có lặn qua lặn lại nữa, về Giang Nam gặp nương đi, cậu (em của mẹ) qua đời, để mặc người ở nhà một mình rất khổ sở.”

Kim Lục Phúc cười hắc hắc, cha hắn đúng là nhẫn tâm, che giấu không một chỗ hở. Nhưng nói tiếp, cho dù cha hắn có qua đời thật, nương hắn thương tâm tới mấy nhưng vẫn gắng sống thật tốt, lớn từng này tuổi đầu, hắn còn chưa từng nhìn thấy nương hắn mặt nhăn mày nhu đâu.

“Đâu có, đâu có, Trát Bồ ca, có thời gian, huynh cũng đưa chị dâu cháu ngoại, cháu nội tới Giang Nam gặp nương nha, nương nhất định sẽ cao hứng, nhưng, chỉ có điều, đừng để nương dạy dỗ hài tử của huynh, nhất định nương sẽ làm hư đứa nhỏ.”

Thành Cồn Trát Bồ cười cười: “Nếu đã tới đây, đi, đi uống rượu.”

“Trát Bồ ca, chiều này Tứ ca, Ngũ ca đã xài qua rồi. Trát Bồ ca, huynh lại học thói xấu, nếu nương biết huynh muốn bắt ta đưa cho Tứ ca, huynh cứ chờ nương chỉnh huynh đi.” Hắn vừa cười vừa nói.

“Tiểu Lục, nếu đệ không trở về, tên của nương sẽ vĩnh viễn không thể đường đường chính chính viết trong lịch sử của cậu, hậu nhân không biết tới nương, cũng sẽ không biết tới Khuynh Thành tỷ tỷ, đệ cũng sẽ như vậy.”

“Lưu lại trong sử sách có gì là tốt, mỗi ngày đều bị hậu nhân nhắc đi nhắc lại, đến chết cũng không được sống yên ổn.” Kim Tiểu Lục vắn vẹo thất lựng. “Đi nhiều ngày như vậy, chưa được ngủ yên ổn một giấc, Trát Bồ ca, cho đệ mượn một cái giường ngủ chút đi...”

“Biết một mà còn không chịu sống ở nhà với nương, còn chạy loạn khắp nơi, nếu không phải sợ nương lo lắng, ta sẽ cắt đứt chân tiểu tử đệ.” Thành Cồn Trát Bồ nói, dẫn hắn rời thư phòng, lệnh cho thị vệ canh giữ thư phòng, không cho bất kỳ ai vào, sau đó đưa Kim Lục Phúc theo vòng quanh mấy đoạn đường, tới một căn phòng tịch mịch nói: “Nơi này rất an tĩnh, không ai lui tới, đệ nghỉ ngơi cho lại sức đi.”

“Thật tốt. Cuối cùng không cần lấy cỏ làm giường, lấy trời làm chăn nữa rồi. Trát Bồ ca, chúc ngủ ngon.” Hắn trèo lên giường nằm vắt vẻo.

Trát Bồ lắc đầu, cẩn thận đóng cửa đi ra ngoài, còn nữ tử người Hồi kia cũng phải bảo vệ cẩn thận nữa.

13. Chương 13: Nước Luộc “thịt Người”

Một lúc sau, một bóng đen lén lút đẩy cửa phòng, nhẹ nhàng nhảy lên mái nhà, rất nhanh chóng biến mất không bóng dáng. Khi tỉnh lại, A Y Nỗ Nhĩ nghi ngờ nhìn đám nha hoàn hầu hạ mình rửa mặt, chải đầu, ăn cơm, sau đó bị mang đi gặp chủ nhân trong phủ.

“Người là ai?” A Y Nỗ Nhĩ hỏi.

“Thế tử của Khách Nhĩ Khách Thân vương, A Y Nỗ Nhĩ, vì sao người muốn gặp Hoàng thượng?” Thành Cồn Trát Bồ hỏi, A Y Nỗ Nhĩ thay đồ sạch sẽ xong, có chút thay da đổi thịt.

“Kim Tiểu Lục đâu? Ta muốn gặp hắn.”

“Người muốn nói người đưa người tới đây sao? Tới qua hắn lĩnh tiền thưởng xong chạy mất rồi. Nhưng người cũng không cần lo lắng, ta sẽ sai người đưa người đi gặp Hoàng thượng.”

“Kim Tiểu Lục cũng không nói gì sao?” A Y Nỗ Nhĩ hỏi, trong mắt tràn ngập sự hy vọng.

“Nói là, không ngờ người đáng giá nhiều bạc như vậy.” Tiểu Lục đã dặn dò là không cần tiết lộ thân phận của hắn...

Thần sắc A Y Nỗ Nhĩ có chút ảm đạm: “Đến khi nào thì ta mới có thể gặp Hoàng thượng?”

“Trước tiên, người phải nói cho ta biết lý do vì sao, phải chắc chắn Hoàng thượng được a toàn, nếu người không thể nói ra lý do, ta cũng không thể đưa người đi được...”

A Y Nỗ Nhĩ suy nghĩ một lát, mới chậm rãi nói ra.

* * *

Ra khỏi phủ Thân vương, Kim Lục Phúc trái nghĩ, phải tính, quyết định về kinh thăm ngự thiện phòng của Tứ ca hắn một chút, sau đó đi một mạch về Hàng Châu. Bởi vì mượn được khá nhiều bạc, cho nên dọc

đường hần cũng không tiết kiệm, chỉ tới khi về tới cổng thành, báo tuyết lại không dễ dàng theo vào, mang theo một tiểu gia hỏa mạnh mẽ lạnh lợi như vậy ra khỏi cửa tản bộ, người đi đường đều cách xa hần cả trăm dặm, vì không muốn báo tuyết bị người ta bắt đi hoặc làm thương tổn, hần đành bỏ qua việc nghênh ngang đi trong thành, mỗi lần vào thành đều đi theo đường ngang ngõ tắt, có đôi khi hần muốn vào thành mua đồ ăn hoặc rượu ngon, lại để báo tuyết dừng chờ ở bìa rừng ngoài thành, hần ăn uống no nê, vác về cho báo tuyết một cái đùi dê thật to.

Đã tới giữa tháng bảy, Kim Lục Phúc chỉ còn cách kinh thành có trăm dặm. Ngày nọ, đi qua một thị trấn nhỏ, dừng có nhìn thấy thôn trấn không lớn mà lắm, tên nghe rất sáng sủa nha, gọi là Trấn Phồn Hoa, giống như mọi khi, hần lại để báo tuyết ở ngoài bìa rừng chờ, còn mình lại nhàn tản bước chân vào trong trấn chơi.

Trấn này rất nhỏ, nhỏ từ đường đi tới những gian nhà, đứng ở quầy bánh bao có thể nhìn trực tiếp sang quầy bánh quẩy, hần ăn bánh bao vài ngày rồi lại chuyển sang ăn thịt gà, thịt ếch, hôm nay phải ăn sang một chút mới được, đứng ở trước cửa hai tửu lâu, lại thấy vị tiểu ca bán bánh bao hỏi chuyện: “Vị ... này hình như không phải người trong trấn phải không?”

“Đúng vậy, đôi mắt tiểu ca thật tinh tường, tại hạ chỉ là đi ngang qua quý trấn. Tiểu ca, ta hỏi huynh một chút, trong hai tửu lâu này, rượu nhà ai ngon hơn?” Kim Lục Phúc hỏi.

Tiểu ca bán bánh bao cười, nếp nhăn trên mặt hần cũng giống như nếp nhăn trên bánh bao. Sau đó chỉ về phía tửu lâu bên trái. “Nhà... này.”

Kim Lục Phúc cười híp mắt cảm ơn, sau đó đi thẳng sang. Hai nhà đối diện, bên trái có ba người khách, bên phải không có người nào, còn có chút tối tăm, rõ ràng ban ngày ban mặt lại lộ ra vẻ âm trầm, theo lẽ thường mà nói, người bình thường đều sang nhà bên trái, nhưng Kim Lục Phúc có chút hiếu kỳ, vì thế đứng ở trên đường đá xanh suy nghĩ một chút, cất bước đi sang nhà bên phải.

Khó trách trong tửu lâu lại tối như vậy, cửa sổ bên trong đều phủ rèm che, chỉ có trên nóc nhà treo một cái lồng đèn trắng, nhìn thế nào cũng giống như nơi tụ tập tà giáo. Trong ánh sáng mờ nhạt, Kim Lục Phúc nhìn thấy, bên trong lại không có ai, chỉ có mấy cái bàn và băng ghế dài, bên trên xếp mấy chồng bát xiêu vẹo, nứt vỡ... có vẻ như ở đây đã trải qua một trận đánh nhau, chọn vị trí ngồi ngay dưới đèn lồng, hần nhìn trái nhìn phải một cái, nhàn tản nói: “Chưởng quầy, có khách đến, còn không ra chiêu đãi sao?”

Không có động tĩnh.

“Chẳng lẽ đây là quỷ tửu lâu...” Hần nói, nhưng không hề giảm bớt âm lượng, dường như không hề giống người đang sợ hãi.

Phía sau truyền đến vài thanh âm lách cách, giống như người đang đi liền một mạch lại va phải cái bàn, cái ghế, bó củi gì đó, rất có khí thế gặp Phật giết Phật, gặp thần giết thần, Kim Lục Phúc tò mò nhìn chăm chú vào tấm rèm chắn với hậu viện, động tĩnh “quỷ” lên sân khấu cũng ghê gớm thật.

~~ phần Phật ~~ rèm cửa bị vén lên, Kim Lục Phúc chưa kịp nhìn thấy cái gì, chỉ thấy một bóng đen xé gió tới gần, rồi “rầm” một tiếng, vút một tờ giấy lên bàn.

Hần cầm tờ giấy lên hướng về phía đèn nhìn, chỉ thấy trên bề mặt viết bốn chữ: “Nước nấu thịt trâu.”, tỉ mỉ nhìn đi nhìn lại, cũng không thay đổi, vẫn chỉ bốn chữ kia.

“Cho một suất thịt trâu muối.”

Không có động tĩnh.

“Không có sao? Vậy ột suất đầu cá băm tiêu.” Kim Lục Phúc nói tiếp.

Không có động tĩnh.

“Cũng không có? Sườn xào chua ngọt.”

~~ rầm ~~ một cái dao thái chới lợi chém vào mặt bàn, vẫn còn rung rung mấy cái.

Kim Lục Phúc ra vẻ sợ hãi, sau đó nhìn con dao thái đang rung rung kia, nói: “Vậy làm qua loa cũng được, nước luộc thịt người nha...”

Nữ tử chậm rãi rút dao thái ra, sau đó bỗng nhiên cúi người, nhìn sát mặt Kim Lục Phúc, đôi môi đỏ mở ra, tuy không phải giọng điệu mềm mỏng, cũng có thể coi như ôn nhu dịu dàng: “Thêm muối không?”

“Tùy, ta không khó tính lắm.”

Nữ tử cầm con dao đi ra ngoài. Kim Lục Phúc ngồi tặc lưỡi. Cô nương này thực sự đặc biệt, một nửa bên mặt giống như thiên tiên, nửa còn lại thô thâm tới mức không nở nhìn, giống như cầu vồng trên trời không chắc chắn bị vỡ nát, sau đó lấy chổi quét, bụi nhiễm hồng đào. Thành hình mà nhìn thấy, đúng là có chút dọa người.

Phía sau hậu viện truyền tới tiếng chặt chém trên ván gỗ, nhưng, cũng rất nhanh, chặt chặt vài nhát, sau đó gom lại, lại nghe thấy tiếng lửa xì xèo nổi lên. Mùi thơm qua khe cửa lướt đến bên mũi Kim Lục Phúc.

Ngẩng đầu day day mắt, không cẩn thận ngủ thiếp đi, hình như ngửi thấy mùi thịt. Định rót nước trà uống, nhưng phát hiện trên bàn trống trơn, ngoại trừ vết dao lưu lại trên bàn thì cũng không có thứ gì khác.

Đại khái chờ khoảng hai khắc, màn cửa quý dị lại vén lên, nữ tử cầm một cái chậu trắng men thật to đặt tới trước mặt hắn, để xuống, vì động tác mạnh, nên một ít nước canh bị sánh ra ngoài.

Trong canh chẳng có gia vị gì, ngay cả hành, rau thơm, thì là linh tinh cũng không có, nhưng lại có rất nhiều thịt, đầy ắp cả một chậu, những khối thịt to bằng bàn tay, rất thích hợp cho báo tuyết ăn.

“Có thể Ợn một bộ bát đũa không?” Kim Lục Phúc hỏi.

Nữ tử làm như không nghe thấy, xoay người rời đi. Trong lúc Kim Lục Phúc đang suy nghĩ có nên dùng tay xé thịt hay không, thì từ sau màn cửa bay tới một bộ bát đũa sạch sẽ rơi vào bàn, chỉ là chiếc bát kia tình nghịch, xoay vài vòng trên bàn mới đứng vững.

Bát cũng rất lớn, to bằng cái bát đựng canh ở nhà hắn... nhưng lại rất xứng đôi với mất khối thịt trong chậu.

Xiên lấy một khối thịt bỏ vào bát, đâm vài cái, không ngờ thịt trâu lại như vậy, cắn một miếng, chín đều, nước luộc thịt trâu đúng là xứng với tên gọi, ngoại trừ nước, thịt trâu và một chút muối thì không có cái gì khác.

Ăn xong rồi, không ai đến lấy tiền.

“Chưởng quỹ -, tính tiền .” Kim Lục Phúc hô, khách nhân thành thật như hắn, biết tìm ở nơi nào cơ chứ?

“Đừng có rống như quỷ kêu nữa, để trên bàn.” Sau rèm cửa, một giọng nói không nhận được vang lên.

Bỏ mấy khối bạc vụn còn sót lại ra, hắn đặt một khối lên bàn, sau đó thản nhiên đi ra ngoài cửa, một mạch đi trở ra đầu đường lớn, vị tiểu ca bán bánh bao kia lại tò mò hỏi han hắn: “Vị...gia này, đồ ăn trong đó ăn được không?”

“Chỉ có thể hiểu mà không thể diễn đạt được bằng lời, hương vị vô tận a.” Món gà ăn mày hắn làm so với cái này là quá ngon, cả đời này không muốn ăn nước luộc thịt trâu nữa.

“Lão bản là nữ phải không? Xinh đẹp chứ?” Tiểu ca tám chuyện.

Kim Lục Phúc cười hề hề, liếc hắn một cái, vẫy tay ý bảo hắn đưa lỗ tai lại đây: “Có kiểu phong tình, nữ tử thế tục không ai sánh bằng.” Người không ra người, quỷ không ra quỷ.

Vị tiểu ca suýt trào nước miếng, Kim Lục Phúc vội nói: “Tiểu ca, bán ười cái bánh bao.”

14. Chương 14: Trở Về Kinh Thành

Đi tới quầy bán thịt mua một khối thịt lợn cho đại miêu ăn, đến lúc ra ngoài rừng lại không thấy đại miêu đâu, hắn lo lắng không biết nó có bị người ta bắt đi hay không, bên tai chỉ nghe thấy tiếng gặm một cái,

một bóng trắng chồm lên trên cổ, cọ cọ vào hai chân hắn, sau đó chăm chú nhìn miếng thịt trên tay hắn.

“Đại miêu a, năng lực của ngươi đã đạt tới mức leo cây bắt chim rồi sao?” Kim Lục Phúc ném miếng thịt tới trước mặt nó, nó vạt ra ăn, hắn ngồi bên cạnh xoa xoa nắn nắn nó: “Đại miêu, bắt được mấy con?”

Đại miêu tập trung ăn, thỉnh thoảng quay đầu phun phun khí vào hắn, ý bảo hắn đừng có quấy rầy bữa ăn của nó.

“Sao? Đại miêu, không phải ngươi leo lên cây bắt điều hâu à?” Kim Lục Phúc nhìn bộ lông của nó không còn mềm mại như xưa, lại còn có một vết xước đỏ đỏ: “Ôi trời, điều hâu chưa bắt được mà còn bị thương hả? Đại miêu a, ngươi phải biết rằng, làm việc gì cũng trong khả năng của mình thôi, nếu không sẽ biến thành cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, có hiểu không?”

Mặc kệ hắn lải nhải, đại miêu chỉ cảm thấy có hứng thú với thịt lợn. Bởi vì ăn hết một chậu thịt trâu, nên Kim Lục Phúc lại lôi bánh bao ra ăn cho đỡ ngán. Ăn xong, lại lăn ra ngủ trưa một giấc.

Đến khi tỉnh lại, trời đã tối, quyết định đi ngủ tiếp.

Ngủ thẳng đến nửa đêm, Kim Lục Phúc cảm giác được trên mặt có cái gì rơi xuống lộp bộp, bên tai còn nghe thấy tiếng tí tách rơi, mở mắt nhìn, không ngờ trời đổ mưa, rõ ràng tối qua trăng sáng sao thưa như thế, vậy mà giờ lại mưa to như vậy.

“Đại miêu, chúng ta đi tìm ngôi miếu đổ nào đó trú mưa nha, mưa thế này làm sao ngủ được chứ?” Hắn nhảy xuống khỏi thân cây.

Bởi vì chạy từ ngoại ô tới, nên hắn biết ở đây chẳng có ngôi miếu đổ nào cả, thừa dịp trời tối đen như mực, không có ai, hắn mang báo tuyết chạy vào trong thôn, không tìm được miếu đổ nát nào, hi vọng có thể tìm được căn nhà hoang nào đó.

Vẫn trên con đường đá xanh kia, trải qua cơn mưa, dường như có chút bạch quang, trong trấn rất an tĩnh, thỉnh thoảng truyền tới tiếng chó sủa vang dội. Mọi ngà trong trấn hầu như đều tắt đèn, chỉ còn có mỗi túp lều bên phải, vẫn lộ ra ánh sáng yếu ớt của đèn lồng trắng.

“Đại miêu, hôm nay coi như đi thám hiểm đi.” Ngẩng đầu, uốn ngực, dẫn báo tuyết đi vào trong túp lều.

Đang suy nghĩ có nên đưa cho người ta ít tiền để ở nhờ không, thì một giọng nói vang lên: “Bồn lâu không phải nơi dừng chân.”

“À, ột suất nước luộc thịt trâu.”

Không động tới tỉnh, hồi lâu, lại bắt đầu vang lên vài tiếng chạt chạt, sau đó lại là tiếng gỗ bị đốt. Nhìn báo tuyết quỳ rạp trên mặt đất, Kim Lục Phúc vỗ về nói: “Hôm nay ngươi được lợi nha, còn cho ngươi ăn khuya nữa.”

Đúng là mệt mỏi, nửa đêm còn phải tìm chỗ trú mưa, cũng không phải dễ dàng gì. Chống cằm, hắn cảm thấy buồn ngủ. Đến báo tuyết cũng còn muốn ngủ nữa là.

Không biết đợi bao lâu, Kim Lục Phúc bị báo tuyết lay tỉnh, nó đứng dậy, dựng thẳng đuôi nhìn về phía rèm cửa, đáng vẻ đề phòng. Kim Lục Phúc nghiêng đầu, rèm cửa vén lên, một bóng đen nhẹ nhàng đi ra, đối lập hoàn toàn với cái chậu men trắng toát trên tay nàng.

Bóng đen lại lần nữa bay đi. Kim Lục Phúc chỉ chỉ thịt trâu: “Đại miêu, đến đây, ăn cơm.”

Báo tuyết nhảy lên ghế, ngửi ngửi một lát, rồi nhảy xuống đất ngủ tiếp.

không ngờ đại miêu không để ý tới

~~Đại miêu cũng không ăn đồ hắn ăn, như vậy là nói làm sao

~~Đẩy cái chậu thịt sang một bên, hắn ngã người ngủ thiếp đi, cũng chẳng ai để ý tới hắn. Ngủ tới khi thắt lưng đau nhức, cổ mỏi nhừ, Kim Lục Phúc ngồi dậy, chậu thịt trước mặt đã đông thành một tảng mỡ, sờ sờ trong túi ngực lại không thấy mấy khối bạc đâu, không biết có thể chuồn êm hay không... nhớ ra bóng đen với cây dao thái kia... hắn quyết định ăn ngay nói thật.

Dựa vào việc hấn muốn quyết nợ, cho nên phải tới trước cửa nhận tội mới biểu hiện chút thành ý. vén rèm cửa lên, sững sốt, không phải hấn đi nhầm nơi đây chứ? Tại sao lại có người giường không nằm, lại nằm vắt vẻo trên cây gỗ? Đây là cái quỷ gì vậy?

“Chường quây? Ta có việc muốn nói chuyện với người.”

“Nói đi.” Trên cây gỗ, chỉ chừa cho hấn bóng lưng, người kia mở miệng.

“Ta không có tiền trả.”

Trầm mặc chốc lát, nữ tử phát phát tay: “...nợ một lần cũng được, sau này có tiền thì trả, đi đi.”

“Chắc sẽ rất lâu ~”

“Biết rồi.” Giọng nói có chút khó chịu.

Kim Lục Phúc lui ra ngoài, mang theo báo tuyết trốn tránh rời đi.

Sau cơn mưa, bên ngoài ngoại ô, không khí tươi mát, trên những tán cây xanh mướt vẫn còn đọng lại những giọt mưa, dưới ánh mặt trời, phản chiếu ánh sáng rực rỡ, tâm tình thoải mái vô cùng.

“Đại miêu a, kể tiếp chúng ta sẽ tới kinh thành xin cơm.” Hấn vừa cười vừa nói.

Cũng may không phải đi xa lắm, nướng mấy món dân dã ăn cho đỡ đói. Tối hôm đó, Kim Lục Phúc thản nhiên ăn bồ câu nướng, không biết bồ câu đưa tin nhà ai không may bị hấn bắt được... riêng đại miêu đã tự ăn một con thỏ, đang ngồi vệ sinh bản thân. Bỗng nhiên đại miêu ngẩng đầu lên, cảnh giác nhìn bốn phía.

“Đại miêu, người lại nghi thần nghi quỷ.” Hấn cầm bồ câu ngửi ngửi, không tệ, rất thơm, vừa xé đùi ăn đã thấy xuất hiện vài bóng người trước mặt mình. Kim Lục Phúc cũng không ngẩng đầu lên, tiếp tục ăn, còn đại miêu thì gầm gừ cảnh cáo.

“Kim tiểu huynh đệ, đã lâu không gặp.” Giọng nói của một lão nam nhân.

Lúc này Kim Lục Phúc không thể không ngẩng đầu lên, có người gọi đích danh họ hấn kia mà. “Xin hỏi ngài là ai?” Nhìn quen quen.

“Tạ hạ là Mộ Dung Huống, ba năm trước chúng ta từng gặp một lần.” Lão giả nói.

Hấn nhớ ra, vội nói: “Không ngờ nha, hóa ra là đại thúc đi đường. Xin chào, xin chào.” Đại thúc này xem ra lai lịch không nhỏ, nhìn thái độ cung kính của mấy người phía sau là biết.

“Nếu không chê, tiểu huynh đệ, có thể ngồi cùng chứ?” Mộ Dung Huống cười hỏi.

“Không chê, theo ý của đại thúc đi.” Dù sao nơi này cũng không phải của hấn, sau đó thoải mái ngồi gặm bồ câu.

Mộ Dung Huống ngồi xuống, không biết mấy tùy tùng lúi ở đâu ra thịt rượu đặt bên cạnh đồng lửa: “Nếu không ngại, tiểu huynh đệ bồi lão phu uống một chén chứ?”

“Đại thúc, nếu ngài không để ý, chuyện tại hạ chiếm tiện nghi thì tại hạ sẽ không khách khí, cảm ơn.” Kim Lục Phúc vừa cười vừa nói. Rượu rất là tinh khiết và thơm, so với mấy loại rượu pha hấn từng uống, không biết ngon hơn gấp bao nhiêu lần.

“Sao tiểu huynh đệ lại ở chỗ này?” Mộ Dung Huống hỏi. Tiểu tử này lại biến thành bộ dạng lúi thúi như vậy.

“Tùy tiện đi vài nơi rồi chạy tới nơi này, đại thúc cũng thế sao?”

“Không, lão phu là muốn về kinh thăm một lão bằng hữu, tiểu huynh đệ cũng sắp về kinh sao?”

“Cái...này a, đương nhiên muốn đi, trong kinh thành - phồn hoa náo nhiệt còn chưa được nhìn thấy, dưới chân thiên tử cũng thăm chút may mắn” Hấn cười cười.

“Vậy có muốn đồng hành cùng lão phu không?”

“Được a, nhưng mà ta không có tiền trả ngài đâu.”

“Vật ngoài thân, không cần so đo.”

“Đại thúc thật sự là hào phóng, đã như vậy, nếu tại hạ còn từ chối quả là xấu mặt.” Kim Lục Phúc dày mặt nói.

Cơm no rượu say, Kim Lục Phúc vẫn như trước trèo lên cây ngủ, Mộ Dung Huống không ngủ, ngồi xếp bằng bên đống lửa, giống như điều tức luyện công. Báo tuyết nằm dưới tàng cây, thỉnh thoảng mở mắt nhìn đám người xa lạ.

Đi cùng Mộ Dung Huống hai ngày thì tới địa giới kinh thành, uống rượu xong, Kim Lục Phúc nói muốn mỗi người đi một ngã, Mộ Dung Huống muốn tặng cho hắn ít bạc, bị hắn từ chối... nếu như Tứ ca, Ngũ ca hắn biết đến trước cửa nhà mình rồi còn đi ăn xin, chắc chắn sẽ không tha cho hắn. Hơn nữa dù không mò tới ngự thiện phòng thì hắn vẫn còn có chỗ để ăn, hắn đang băn khoăn suy nghĩ có nên đi thăm Sách Lăng cô phu một chút không.

Nghe nói Thân vương phủ của cô phu hắn ở trong ngõ nhỏ Lưu Hải, hắn cũng không vội vàng tới, dáng vẻ hắn bây giờ mà tới phủ Thân vương, chắc chắn sẽ bị coi là giang hồ lưu lạc tới đòi tiền.

Chờ tới khi trời tối đen, hắn lại dùng trò cũ leo tường vào phủ, cô phu cũng không khó tìm, đang ở trong hoa viên múa thương, cánh tay mạnh mẽ, nhìn không ra một lão đầu tử đã ngoài sáu mươi.

Nằm ở trên cây chờ cô phu múa thương, không nghĩ tới, lúc hắn đang tập trung tinh thần nhìn thì bỗng nhiên cây thương phóng về phía hắn, cũng may hắn phản ứng nhanh, không thì sẽ bị xiên thành chuối thịt để nướng rồi.

Hì hì cười nhảy xuống đất: “Cô phu.”

Sách Lăng nhướng mày, nhìn tiểu tử ăn mặc như trộm đạo trước mặt, do dự hỏi: “Tiểu Lục à?”

“Nhân lực của cô phu thật tốt.” Hắn hơi cúi mình xuống chào lão giả.

“Tiểu tử, ngươi còn không biết xấu hổ, tới thăm ta sao?” Sách Lăng uy nghiêm hỏi.

“Hì hì, cô phu chinh chiến sa trường bận rộn như vậy, tiểu tử nào dám tới gây phiền nhiễu a.” Hắn cười cười.

“Lăn tới đây.” Sách Lăng vừa nói vừa đi về phía nội viện, Kim Lục Phúc liền đi theo.

Bước vào phòng khách, vài nha hoàn bê trà đi lên, Sách Lăng chăm chú nhìn đứa cháu. “Mấy năm nay người đi chỗ nào giương oai vậy? Ngạch nương ngươi và Khuynh Thành viết vài phong thư tới hỏi người có về kinh hay tới thảo nguyên không, tiểu tử này, sao không thể để người khác bớt lo chứ?”

“Ai nha, thật không dễ dàng, rốt cuộc ngạch nương cháu cũng nhớ ra còn có một đứa con như cháu nha. Không dễ dàng a.” Từ khi cha hắn “băng hà”, trong mắt nương hắn chỉ nhìn thấy cha hắn mà thôi.

“Bớt lăm mồm. Còn chưa chịu viết thư báo bình an sao?” Sách Lăng trừng mắt.

“Cô phu, cháu muốn cho ngạch nương một kinh hỉ(ngạch nhiên mừng rỡ) mà.”

“Ha ha, kinh hỉ, ta sợ là đến lúc đó ngạch nương ngươi không kinh hỉ tới thế đâu. Tiểu Lục, sao cháu lại tới kinh thành?”

“À, thuận tiện ghé qua, bái tế.” Hắn nói, cố ý mập mờ không rõ ràng.

Sách Lăng thở dài: “Cũng đúng, lúc hoàng a mã cháu băng hà, cháu cũng chưa tới đốt giấy bái tế, cho nên phải tới bái tế dâng hoàng.”

Sắc ~~~ hắn mà dám đến, cha hắn, nương hắn sẽ chém chết hắn mất. “Đúng vậy, đúng vậy, gần đây cháu mơ thấy A mã, cho nên mới tới nhìn xem.”

“Xem xong rồi sẽ ở lại kinh thành chứ?” Sách Lăng hỏi.

“Cô phu, người ngầm mà xem, ngạch nương cháu... tính tình thế kia sao có thể để cháu biến chất sa đọa ở chỗ này chứ, không ở dưới mí mắt của người, thì người không yên lòng, lại nói, ngạch nương cháu muốn có nhi tử ở gần bên dưỡng lão, cháu sao có thể không quay về phụng dưỡng lão nhân gia chứ.”

Sách Lăng uống một ngụm trà, suy nghĩ một chút nói: “Cũng đúng, tính tình của Nhan Nhan... thà rằng để cháu làm ăn mày, cũng không cho cháu làm quan.”

Sặc

đúng là hiểu rõ mẹ hần. Nhưng, Nhan Nhan

~~“Cháu không định tới thăm Tứ ca cháu sao?” Sách Lăng hỏi tiếp.

“Không phải Tứ ca đang nghỉ hè ở Viên Minh Viên sao? Cháu đặc biệt trở về, đã không thấy tăm hơi.” Kim Lục Phúc vừa cười vừa nói, người đi trốn chính là Tứ ca hần.

“Người tiểu tử này.” Sách Lăng lắc đầu: “So ra, cháu còn láu cá hơn ngạch nương cháu nhiều.”

Kim Lục Phúc cười gian, nương hần nói... đức tính này của hần thực ra thì giống cha hần nhiều hơn.

“Nếu đã đến đây, thì ở lại với ta vài ngày rồi hãy đi.”

“Không cần đâu ạ, cần gì phải mang lại phiền phức cho cô phụ.”

Sách Lăng liền liếc mắt, trừng hần. Kim Lục Phúc rất buồn bực, vì sao người nhà hần, cứ nhìn thấy hần đều trợn trắng mắt?

15. Chương 15: Lại Gặp Đại Thúc Qua Đường.

Nằm thoải mái trên chiếc giường lớn trong phủ Thân vương, Kim Lục Phúc theo thói quen gối đầu lên cánh tay, vắt chân chữ ngũ, giường mềm như vậy mà lại không ngủ được, xem ra mệnh hần không phải sống cuộc sống giàu sang rồi. Báo tuyết đã ngủ, thỉnh thoảng lại găm gừ nho nhỏ. Nhảy xuống giường, lay tỉnh đại miêu: “Đại miêu, đại miêu, tỉnh, tỉnh, tỉnh, cùng nhau hưởng thụ nào, đây là giường phủ thân vương đấy, đời này có lẽ chỉ có một lần hưởng thụ này thôi.”

Báo tuyết dùng sức càu nhàu hai tiếng, liếc mắt nhìn Kim Lục Phúc một cái, rồi cũng bò lên giường nằm, dáng vẻ cũng rất thoải mái. Tên kia ngủ không được, lại giờ trò: “Báo tuyết, nói chuyện phiếm với ta đi.”

Có lẽ báo tuyết bị hần quấy rầy không chịu được nữa, nhe hàm răng trắng dày đặc ra dọa hần, móng vuốt cũng giơ lên, dường như Kim Lục Phúc còn dám than thở một câu là nó sẽ hủy dung hần luôn.

Hần suy nghĩ một chút, thức thời xoay người ôm đại miêu ngủ. Không phát hiện ra báo tuyết đang trợn mắt nhìn hần. Súng vật đặc thù của Kim Lục Phúc khiến cho người trong vương phủ không ai dám đến gần phòng này, cho dù hần đã ra sức giải thích đại miêu cũng giống như một con mèo nhỏ ngoan hiền mà thôi, nhưng... có ai thấy báo mà không sợ hãi chứ? Thỉnh thoảng thấy nó nằm trong sân, hoan hỉ, phấn khích ngồi gặm chân trâu, nhìn máu chảy đầm đìa thế kia, ai cũng chỉ muốn trốn thật nhanh, thật xa, sợ nó ăn chưa đủ no lại biến mình thành mồi, nên nó ăn xong còn đưa cho nó bánh ngọt ăn điểm tâm. Biết như vậy, nên lẽ ra Kim Lục Phúc muốn đưa báo tuyết đi dạo quanh kinh thành để mở mang tầm mắt, nhưng cuối cùng đành phải gửi nó lại trong vương phủ, còn bản thân thì đi tản bộ.

Biết Tứ ca hần – Càn Long gia không có ở kinh thành, hần to gan lớn mật, phải tới mấy chỗ để tản bộ mới được, nhất định phải đi tầm hoa vãn liễu (tán gái), cũng không phải là đi mấy ngõ hẻm nho nhỏ nữa. Nhưng, vấn đề quan trọng là lấy bạc ở đâu ra? Cũng không thể nói với Sách Lăng cô phụ là: “Lão đầu, cho cháu ít bạc đi tán gái”. Có chút quá trớn. Nhưng không có tiền, chẳng lẽ hần cũng học mấy cô nương, ủy thân đổi bạc à? Không thực tế chút nào.

Đang lúc Kim Lục Phúc suy nghĩ đi đâu lừa chút bạc thì quản gia của Sách Lăng tới, cung kính dâng cho hần một túi bạc, nói Vương gia dặn thiếu gia cứ vui chơi thoải mái, nếu chưa đủ sẽ đưa thêm, hần cười híp mắt nhận lấy: “Thật sự là đưa than ấm trong ngày tuyết rơi a, quản gia thúc thúc, thay ta tạ ơn Vương gia.”

Quản gia hồ nghi nhìn hấn, từ hôm qua khi tiểu tử này tới, Vương gia vui vẻ vô cùng, nói bọn họ gọi hấn là thiếu gia, làm hại mấy người quản sự bọn họ từ sớm cứ đoán già đoán non không biết tiểu tử này có lai lịch thế nào, thậm chí có người còn đoán không biết có phải là con riêng của Vương gia hay không, nhưng nhìn mặt mũi hoàn toàn không giống, tiểu tử này giống như từ trên cung trăng rơi xuống quý phủ nhà họ, hôm nay Vương gia lại còn cho hấn nhiều tiền như vậy... rốt cuộc đang diễn ra chuyện gì a,... nhìn một chút, cũng không giải thích được, cũng không đoán nổi, chuyện của chủ tử, biết nhiều không bằng biết ít một chút.

Đương nhiên Kim Lục Phúc không biết suy nghĩ trong lòng của lão quản gia này, vẫn cầm bạc ngấm ngấm kế hoạch. Bây giờ đang là ban ngày, tới thanh lâu sẽ không có ai bồi hấn uống, mà hấn lại đang muốn uống rượu, cho nên liền hỏi quản gia xem ở kinh thành này, nơi nào có rượu ngon nhất, quản gia suy nghĩ một chút nói: “Hoàng cung.” Hấn cười hì hì gật đầu, hoàng cung... ban ngày ban mặt mà đi vào hoàng cung cũng không tiện lắm, lắm thầy nhiều ma, hấn có thể đợi thêm một chút, giờ thì tới một tửu lầu nào đó uống tạm vậy.

Kim Lục Phúc không có thói quen ra ngoài bằng cửa chính, cho nên sau khi dặn dò lão quản gia cho đại miêu ăn uống đầy đủ, liền khinh công bay lên mái nhà...mà đi, khiến cho lão quản gia thấy vậy mà tròn tròn mắt.

Kim Lục Phúc thật sự muốn uống rượu, nhưng cũng không tới tửu lầu nổi danh nhất kinh thành, hấn chỉ thích mấy quán nhỏ trong ngõ hẻm, cái gọi là mùi rượu, không sợ ngõ hẻm sâu xa, nhưng dựa vào sự miễn cảm với mùi rượu, hấn đã tìm được một tửu quán nhỏ trong ngõ, nhìn từ bên ngoài vào, tửu quán này cũng bình thường, mặt tiền không có gì nổi bật, nhưng đối với người thích uống rượu như hấn mà nói, không khí xung quanh tửu quán này đều trộn lẫn với hương rượu nguyên chất, vào quán, chỉ nhìn thấy một lão giả đang ngồi uống rượu, nhưng không thấy chuông quầy đâu...

Vừa ngồi xuống, lão nam nhân kia nhìn hấn: “Tiểu tử tới uống rượu sao?”

“Đúng vậy, đi ngang qua ngửi thấy mùi rượu, nhất thời không nhịn được, tại hạ trời sinh không yêu thích cái gì, chỉ có uống rượu và ăn thịt.” Kim Lục Phúc cười nói, nhìn trong điểm, trong cửa hàng có một loạt vò rượu lớn, miệng vò bịt kín, dán giấy đỏ hồng.

“Cuộc đời tiểu tử ngươi từng uống qua loại rượu ngon nào?” Lão nam nhân cũng không cho hấn lấy rượu, lại ngồi kể chuyện.

“Lúc không có rượu thì ngay cả nước lã cũng là rượu ngon. Lão trượng có thể cho tiểu bối uống rượu ngon chứ?”

Lão đầu cười cười, đi ra sau hậu viện, ôm một vò rượu đi ra, nhìn bên ngoài cũng không có gì đặc biệt, nhưng lúc vừa mở nắp vò ra, một mùi hương rượu phiêu tán trong không khí, thản nhiên bay vòng quanh con sâu rượu.

“Đây chính là rượu lạnh Mông Cổ mua ở cổ trấn Hồng Mao, mấy năm trước đi ngang qua mua vài vò, hôm nay thấy tiểu tử thuận mắt nên cho ngươi nếm thử.” Lão đầu nói, cầm bát, rót hai bát rượu. Kim Lục Phúc cầm một bát lên uống, cảm giác lạnh lạnh mà thơm ngào ngạt.

“Dễ uống, so với nước lã quả là ngon hơn nhiều.”

“Vừa nhìn ngươi đã biết chưa uống qua rượu nào ngon, rượu này sau này ta sẽ dùng để làm cống phẩm, ngươi uống cũng coi như là may mắn lớn rồi.” Lão đầu cười cười, cùng hấn nâng bát uống cạn. Uống chưa được một nửa, cửa bị một bóng đen chặn ngang, lão ngẩng đầu lên nhìn, buông bát rượu xuống nhàn tản hỏi: “Khách quan đến uống rượu sao?”

“Đương nhiên.” Giọng nói này — Kim Lục Phúc cũng ngẩng đầu, chính là người đi đường đại thúc Mộ Dung Huống.

Hiển nhiên Mộ Dung Huống cũng thấy hấn, liền trực tiếp đi tới bên cạnh bàn: “Kim tiểu huynh đệ, chúng ta đúng là có duyên phận.”

“Cái này kêu là nhân sinh hà xứ bất tương phùng (trong đời thiếu gì nơi để gặp lại nhau)[6], đại thúc.” Kim Lục Phúc vừa cười vừa nói: “Trước đó vài ngày uống rượu của đại thúc thật ngon, hôm nay để tại hạ được làm gia chủ mời đại thúc một chén.”

Mộ Dung Huống do dự chốc lát rồi ngồi xuống, lão đầu nhìn nhưng cũng không nói gì, lại cầm một bát đặt trước mặt Mộ Dung Huống.

“Chường quây, mang vài món nhắm tới.” Mộ Dung Huống nói.

Lão đầu đi ra ngoài, một lúc sau có mấy người mang vài đĩa đồ ăn tới đặt trên bàn: “Hai vị dùng thông thả, lão đầu còn có rượu phải xử lý.”

“Tiểu huynh đệ, sao lại biết nơi này có rượu ngon?” Mộ Dung Huống hỏi.

“Ta mới tới kinh thành sao có thể biết nơi này chứ? Chẳng qua ngẫu nhiên gặp được, nghe nói gạo ở kinh thành rất quý, ta nghĩ rượu chắc cũng không sẽ không rẻ, nên nghĩ đi vào ngõ nhỏ tìm một cái quán nhỏ nào đó, không ngờ lại tìm được một nơi tốt như vậy.” Kim Lục Phúc cười nói. “Đại thúc, đã gặp lão bằng hữu ở kinh thành chưa?”

“Còn chưa gặp. Khi nào tiểu huynh đệ rời kinh?”

“Đi chơi đủ, nhìn ngắm đủ thì sẽ đi, còn tùy tâm sở dục (không theo ý ai hết, cứ ý mình mà làm). Hắn vừa nói, vừa bốc mấy hạt lạc lên nhai.

“Đã có duyên phận như vậy, lão phu cũng chưa gặp được bằng hữu, mà tiểu huynh đệ vẫn chưa rời kinh, chúng ta lại có chung sở thích như vậy, không bằng tìm nơi nào trong kinh thành có rượu ngon uống cùng được chứ?”

“Rượu ngon nhất trong kinh thành đương nhiên là ở trong Hoàng cung hoặc phủ của vương công quý tộc, loại rượu ngon này sợ là không được uống.” Kim Lục Phúc cầm bát rượu lên uống: “Chỉ cần có chút bạc, tìm mấy quán trong hẻm nhỏ, uống bát rượu là tại hạ đã cảm thấy thỏa mãn rồi.”

Về mặt Mộ Dung Huống cười mà như không. Uống vài bát, Kim Lục Phúc có chút say mà Mộ Dung Huống vẫn mặt không đổi sắc.

“Tửu lượng của tiểu huynh đệ cũng không khá lắm.”

“Không sánh kịp với tửu lượng đại thúc, đã bêu xấu rồi.” Hắn cười cười, loạng choạng đứng dậy: “Chường quây, tính tiền.”

“Kim tiểu huynh đệ, không cần tốn kém, để lão phu làm gia chủ là được rồi.”

Kim Lục Phúc đặt một khối bạc nhỏ lên bàn: “Sao có thể không biết xấu hổ chứ? Hai ngày trước đã uống của đại thúc không ít rượu ngon, thật sự rất áy náy. Hiện giờ tại hạ vẫn còn dư dả, đại thúc không cần chối từ.”

Lão đầu tới, cầm bạc nói: “Hơn nhiều rồi, không thối lại, sau này trở lại nhé.”

Kim Lục Phúc gật gù đầu, mọi người hẳn gặp đều là quái nhân, có tiền cũng không thèm trả lại, không có tiền vẫn có thể đi... nghĩ như vậy, hắn thầm nghĩ sau này phải trở lại quán nước luộc thịt trâu đó trả tiền mới được...

Ra khỏi cửa, lại nhìn thấy bên ngoài có một chậu hoa, nở một bông hoa đỏ thắm, không khỏi có chút nghi hoặc, lúc vào đâu có thấy. Hơn nữa cũng không thấy Mộ Dung Huống đi ra, hắn có chút không giải thích được, đảo mắt, chỉ cần chuyện phiến toái không tự động tìm hắn thì hắn sẽ không chủ động xen vào...

Nhìn sắc trời còn sớm, còn chưa tới giờ vào thanh lâu, Kim Lục Phúc suy nghĩ đi Thiên Kiều ngắm nghía linh tinh, nghe nói nơi đó có một số cảnh đẹp ở kinh thành, rời nhà hai năm, có lẽ ở nhà đã có thêm vài đứa cháu ngoại trai, mua ít quà về dụ bọn nhỏ mới được.

Ở Thiên Kiều rất náo nhiệt, chen lấn xô đẩy nhưng cũng không quá trốn, quán trà, tửu quán, lại còn có cả hí kịch, hoa cả mắt, mặc dù nói tiếng Bắc Kinh không quen thuộc lắm, nhưng lại làm cho hắn có cảm giác thân thiết. Vừa đi vừa dừng lại ngắm nghía, hắn đi dạo ở Thiên Kiều cả một buổi chiều, cũng mua được mấy món đồ nhỏ nhỏ xinh xinh để trong lòng.

Mặt trời lặn về phía tây, trong kinh thành, những chiếc đèn lồng rực rỡ đốt lên, phồn hoa náo nhiệt, đã nhiều năm hần không nhìn thấy sầm uất như thế, bởi vậy cũng không vội tới thanh lâu, cũng vẫn đi dạo trên đường. Đi mãi tới bên ngoài Tử Cấm Thành mới cảm thấy đói bụng.

Nếu đã tới đây mà không vào xem thì cũng uổng phí. Thuận tiện nhìn cuộc sống xa hoa trước đây của lão cha mới được.

16. Chương 16: Ngõ Bát Đại

Ngự thiện phòng đang rất sôi nổi tất bật, mặc dù Càn Long gia chưa hồi kinh, nhưng trong cung vẫn còn rất nhiều đại chủ tử, tiểu chủ tử đang chờ ăn cơm, những tiếng la hét ồn ào, tiếng chửi bậy, tiếng dao sắc bầm bầm thái thái, tất cả những thanh âm hỗn tạp ấy lọt vào tai một người đang nấp ở trên nóc nhà, làm hần ngủ cũng không ngon.

Vất vả lắm, ở dưới mới yên tĩnh một lát, rồi một đồng người cầm thực hộp (hộp đựng đồ ăn) nối đuôi nhau đi vào, lại một hồi la hét ồm ồm, Kim Lục Phúc không khỏi hoài nghi, nếu Tứ ca hần tự mình trông thấy cái khung cảnh ngự thiện phòng gà bay chó sủa như này, còn có thể ăn uống thoải mái nữa hay không?

Đợi, đợi thêm lát nữa, sắp chết vì chờ đợi.

Rốt cuộc các chủ tử đã có đủ đồ ăn, nhóm ngự trù (đầu bếp) đã chuẩn bị xong các món điểm tâm liền đi ra ngoài nghỉ ngơi, chỉ để lại vài người trông lửa, trông nước, việc này đối với Kim Lục Phúc mà nói chẳng có gì là đáng lo cả, chỉ cần dùng một chút kỹ xảo tất hết nên, mấy cái người... đầu đất kia cuống hết cả lên, hần cẩn thận nhảy xuống, nhanh chóng mở ra những khay đồ ăn thơm chết người này, lần lượt ném thịt gà, thịt bò, ... vốn đã được chia thành từng suất, không tẻ nha, so với tiểu đầu bếp nhà hần cũng không kém. Tổ tông nhà hần đúng là có lộc ăn uống.

Chọn mấy món thích ăn rồi gói vào trong bọc giấy, thừa dịp trời tối thoát ra khỏi ngự thiện phòng, tìm một chỗ yên tĩnh ăn thoải mái. Cẩn thận tránh né đám thị vệ, cuối cùng cũng tìm được nơi tĩnh mạch, ngồi trên cây nhàn nhã ăn. Chưa đợi hần ăn xong, một tiểu hài tử tầm khoảng bảy tám tuổi lòi theo một đồng thái giám, cung nữ vây quanh.

“Chủ tử, ngài vẫn còn muốn tập võ sao?” Một thái giám hỏi.

Tiểu hài tử chỉ “ừ” một tiếng. Kim Lục Phúc cầm đùi gà, nhìn tiểu tử kia xuyên qua tán lá cây, đây là cháu hần sao? Tiểu tử luyện kiếm, động tác không lưu loát, Kim Lục Phúc muốn nhảy xuống chỉ điểm cho hần vài chỗ, nhưng hiện giờ mà hần làm thế, chắc chắn sẽ bị coi là thích khách, mà giờ hần vẫn chưa cơm nước xong a.

Nhìn một lát, có lẽ tiểu hài tử kia mệt mỏi nên dừng lại nghỉ ngơi, đám thái giám, cung nữ lại bưng trà, dâng nước giúp hần lau mồ hôi. Ngoài cửa vang lên tiếng: “Đại a ca cát tường.”, Kim Lục Phúc nhìn lại, lại có một tiểu hài tử nữa đi tới.

“Vĩnh Hoàng thỉnh an Thập thúc.” Tiểu hài tử mới tới cúi mình nói.

Thiếu chút nữa thì Kim Lục Phúc ngã lộn cổ từ trên cây xuống, hóa ra đây mới là nhi tử của Tứ ca hần, còn tiểu hài tử luyện kiếm kia, nhìn kỹ lại, hóa ra đúng là đệ đệ cùng cha khác mẹ của hần trong truyền thuyết, Hoàng Chiêm A Ca, khề tặc lưỡi, lão cha hần đúng là lợi hại, lớn tuổi như vậy rồi, chồn lam điền vẫn còn gieo ngọc a.

Vẫn còn đang kinh ngạc, không may làm rơi xương đùi của con gà xuống đất, may mắn là không ai để ý. Kim Lục Phúc tiếp tục ăn, nhìn đệ đệ hần và thằng cháu, hai tiểu tử đứng dưới gốc cây vẽ vẽ vạch vạch.

Ăn uống no say rồi mà hai tiểu tử kia vẫn chưa có ý định dừng lại, hần đành lau miệng, lặng lẽ leo tường rời đi. Đi bộ tới ngõ Bát Đại (phố đèn đỏ ở Bắc Kinh) nổi danh, Kim Lục Phúc khiêm tốn thuê một gian, gọi hai nữ tử có chút sắc suy (sắc đẹp giảm sút => mấy bà này chắc già già), sống ở chỗ này đã không dễ

dàng gì, mà mấy người buôn bán hương lâu năm, sắc đẹp mỗi lúc lại tàn phai lại càng sống không dễ dàng, tú bà thấy hẳn đưa ít bạc như vậy, cũng chẳng thêm coi trọng hẳn, đẩy cửa đi ra.

Hai nữ tử rót rượu cho hẳn, bỗng nhiên cửa đẩy ra, một nữ tử mặc áo đỏ quần trắng tiến vào, mặt đã đỏ hồng, đứng chắn ở trước cửa nói: “Vân Thanh không biết hôm nay Lục gia tới, thiếp nghe tin vội vàng tới bồi tiếp.” Vừa nói vừa lắc đầu đi về phía bàn. Hai nữ tử nhìn nhìn Kim Lục Phúc.

“Biết hôm nay nàng bận việc, cho nên gọi cô nương khác, Vân Thanh không giận chứ?” Kim Lục Phúc mỉm cười, đêm nay Vân Thanh là ai? Hình như đi nhầm phòng rồi thì phải?

“Gia, ngài đã tới, Vân Thanh vui mừng còn không kịp nữa là.” Rót cuộc Vân Thanh cũng đi tới cạnh bạn, cặp mắt say lơ đãng, mơ hồ nhìn hai nữ tử: “Còn không mau đi ra ngoài?” Vẻ mặt kiêu căng.

“Từ khi nào Vân Thanh lại ăn nói như thế?” Kim Lục Phúc cố ý lạnh giọng. Vân Thanh liền cười, đẩy một nữ tử ra, ngồi bên cạnh Kim Lục Phúc, cánh tay mềm mại gác nhẹ lên vai hẳn.

“Vân Thanh sai rồi, lần sau không dám nữa, Vân Thanh bồi tội với ngài.” Cầm lấy chén rượu trước mặt Kim Lục Phúc, một hơi uống cạn sạch. “Ngài đừng giận nữa có được không?”

Hắn từ chối cho ý kiến, không nói thì không nói. Vân Thanh lắc đầu đứng dậy bắt đầu nhảy múa, còn kích động gỡ áo hoa đỏ thắm cài trên búi tóc xuống, cầm trong tay, vô cùng vui vẻ, hai nữ tử đứng bên cạnh trông nằng, Vân Thanh nhảy múa xong liền trở lại bên cạnh Kim Lục Phúc, cười duyên dáng cài áo hoa lên trên vai áo hẳn: “Vân Thanh bồi tội với ngài, ngài đừng giận nữa.” Hai cánh tay như con rắn mềm mại bò lên trên cổ hẳn, Kim Lục Phúc bảo hai nữ tử đi ra ngoài, nằng liền cười.

“Gia cài áo hoa này, nhìn giống tân lang nha.” Vân Thanh vừa cười vừa nói, còn không phát hiện ra mình nhận nhầm người.

“Gia là tân lang, chẳng lẽ nàng không phải tân nương sao?” Hẳn kéo nàng ngồi xuống: “Hôm nay còn cố ý mặc hồng y, là thế nào? Tính kế với ta từ lâu rồi sao?”

Vân Thanh cười duyên, tay lại đưa lên chạm vào áo hoa đỏ thắm: “Gia nhìn hoa này có đẹp hay không?”

“Đẹp thì có đẹp, nhưng mùi hương quá nồng, có chút áp lực.” Hẳn lấy áo hoa, cài lên tai nằng: “Nhưng có người nhìn giống như một áo hoa, thật đẹp.”

“Miệng lưỡi gia thật ngọt nha...” Nàng vừa cười vừa nói.

“Còn nhớ miệng... gia... ngọt sao?” Hẳn cười xấu xa, nắm tay nàng, mập mờ dẫn tới giường, vẻ mặt Vân Thanh đã tràn đầy dục vọng còn vờ cự tuyệt, hẳn cười thầm trong lòng.

Bên trong rèm thực yên tĩnh, mà cả căn phòng cũng rất yên tĩnh. Bỗng nhiên, rầm... rầm... hai tiếng nặng nề vang lên, không biết là vật gì.

Người trong màn ngồi dậy, vén sa màn lên, còn dụi dụi mắt nhìn xuống dưới đất: “Ai nha, Vân Thanh cô nương, sao nàng lại ngủ dưới đất thế?”

Vân Thanh trừng mắt nhìn hẳn, không thêm để ý tới hẳn, mặt càng đỏ.

“Thật là không lễ phép, nhưng, nàng thích ngủ thì cứ ngủ đi, vừa lúc ta cảm giác trên giường này mà chen chúc thì không hay đâu.” Buông màn xuống, một lát sau đã thấy người bên trong mơ màng nhắm mắt.

Ở dưới đất, Vân Thanh cô nương chăm chú nhìn chằm chằm vào người trên giường, ánh mắt lộ rõ vẻ oán hận.

Trong phòng ánh sáng yếu ớt, người trong màn lại nhảy ra, cười cười ôm Vân Thanh đang ngồi dưới đất phóng lên giường, nhẹ nhàng đắp chăn, sau đó ... buông rèm xuống. Đi hai bước, lại quay lại, cầm áo hoa bên tai nàng đưa lên mũi ngửi ngửi: “Nàng đã không tiếc hy sinh nhan sắc tặng áo hoa này cho ta, ta cũng không thể không nhận, ai, thật thơm, vừa thơm lại vừa đẹp giống gương mặt trẻ thơ của Vân Thanh nha...” giả vờ lưu manh cười, Kim Lục Phúc buông rèm xuống, từ trong ngực áo lấy ra một khối bạc không nhỏ để trên bàn: “Cũng không thể để nàng phí công “bồi” ta ngủ cả đêm được, bạc này để mua hoa tươi nha.”

Nhẹ nhàng đẩy cửa đi ra ngoài. Trời vẫn còn chưa sáng, trên đường vẫn rất yên tĩnh, thân ảnh Kim Lục Phúc bay lên nóc nhà nhảy nhảy vài cái rồi biến mất.

Vương phủ.

Từ trên mái nhà nhảy xuống, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng, chỉ thấy một gương mặt Bồ Tát đen sì đang ngồi trên ghế bành, chậm rãi uống trà.

“Vương gia cát tường, tiểu nhân thỉnh an Vương gia.” Hắn làm ra vẻ bộ dáng người Mãn thĩnh an.

“Tiểu tử chết tiệt, ngươi dám đi cả đêm không về?” Râu mép của Sách Lăng run lên.

“Vương gia, ngài cho cháu bạc không phải là để cháu đi tầm hoa vấn liễu sao? Chẳng lẽ cháu hiểu sai à?” Kim Lục Phúc tươi cười hỏi

“Ta để cho ngươi tầm hoa vấn liễu, nhưng không phải cho ngươi đi đêm không về.” May là tiểu tử này không phải con ông, nếu là con ông, ông nhất định sẽ nện chết nó.

“Đúng, đúng, là cháu sai rồi, lần sau cháu không dám nữa.” Hắn nhìn Sách Lăng: “Vương gia đợi cháu cả đêm sao?”

Sách Lăng liếc mắt trừng hắn, sau đó ánh mắt tập trung vào đóa hoa trên tay hắn: “Vật kia từ đâu vậy?”

“Một nữ nhân mặt dày mày dạn tặng cho...” Kim Lục Phúc cười cười, xem ra hoa này có chút kỳ quặc.

Sách Lăng nhìn đóa hoa, nhú mày: “Tiểu Lục, cháu đừng có quan hệ linh tinh với mấy người này, rất phiền phức.”

“Cô phu, đây không phải cái gọi là đường ngang ngõ tắt à?”

Sách Lăng gật đầu, nói rõ ràng cho hắn hiểu. Hắn không nhịn được, cười cười: “Hong Hoa Hội [7]? Vẫn còn mấy loại hoa cỏ màu xanh mà.”

“Đây chỉ là thủ đoạn mà thế lực phản triều đình thường dùng, mặc dù Hong Hoa Hội vẫn chưa làm gì đi quá giới hạn, nhưng tốt nhất cháu đừng có dính líu với bọn chúng, cháu hiểu rồi chứ?” Sách Lăng hỏi.

“Hiện tại không phải cháu muốn dính líu, mà người ta tự tới câu kết với cháu đấy chứ, cô phu, hay là cháu giả bộ thông đồng nha?” Kim Lục Phúc cười hỏi.

“Làm càn. Đây là chuyện trọng đại của triều đình, tốt nhất cháu cứ vĩnh viễn tiêu dao tự tại đi, không cần liên lụy chuyện này, nếu không chỉ sợ dính vào thì dễ dàng mà tránh ra thì khó.”

Kim Lục Phúc cười gật đầu. Nếu dính vào mà bị Tứ ca hắn biết, chắc chắn sẽ tìm cách trói cổ hắn về, mất nhiều hơn được, suy nghĩ một chút, đám quân ô hợp ấy, giao cho hoàng đế anh minh thần võ giải quyết là được.

“Cô phu, cháu nghĩ hôm nay sẽ không về phủ ở nữa, cháu sẽ tự mình tìm chỗ ở.”

Sách Lăng nhướng mày.

“Trước khi tới đây, cháu đã dẫn về một mỹ nhân người Hồi cho Tứ ca, cháu sợ nhất thời Tứ ca muốn cảm tạ, đều là người một nhà, cháu không muốn huynh ấy cảm ơn, cho nên...”

Sách Lăng nhìn hắn: “Tiểu tử nhà ngươi, ngay cả người Hồi mà cháu cũng trêu chọc. Không muốn bị lão Tứ tóm được cũng đúng, vậy cháu cẩn thận một chút, nhưng cũng không cần quá lo lắng, lão Tứ giờ đang nghĩ hè ở sơn trang, chỉ có lão Ngũ ở kinh thôi.”

“Cô phu, lão Tứ và lão Ngũ cùng một phe nha.” Kim Lục Phúc cười cười

Sách Lăng cũng cười: “Ta sai người chuẩn bị cho cháu ít ngân lượng, cháu đi khắp nơi, ở kinh thành có không ít chỗ có thể dạo chơi.” Suy nghĩ một lát, lại hỏi: “Tiểu Lục, thế cháu định ở đâu?”

“À, ở nhà Tứ ca.”

Sách Lăng lắc đầu đi ra ngoài sai người chuẩn bị ngân lượng .

Bởi vì mang theo báo tuyết không tiện, cho nên Kim Lục Phúc đành gửi tạm nó ở vương phủ, bản thân cầm ngân phiếu và chút bạc vụn, tiếp tục lêu lổng trong kinh thành.

17. Chương 17: Ở Nhờ Nhà Tứ Gia.

Viên Minh Viên.

“Hoàng thượng, A Y Nỗ Nhĩ công chúa nói cảm thấy không thoải mái, ngài đừng tới.” Tiểu thái giám cẩn thận bẩm báo.

“Sao, phái thái y đi xem một chút.” Suy nghĩ một chút nói: “Thôi, trăm tự mình đi xem.”

Nhóm tiểu thái giám cầm đèn lồng đi trước, đi về phía Như Châu Điện. Nơi này đặt giống như tên, viên ngọc như ý, Như Châu Điện vốn là Nhạc Thọ Đường, A Y Nỗ Nhĩ tạm thời ở đây.

Một tiếng “Hoàng thượng giá lâm” vang lên, cung nữ thái giám vội vàng chạy ra kiến giá, A Y Nỗ Nhĩ đi theo phía sau, không biết hành lễ thế nào, liền lẳng lặng đứng yên, mặc cho tiểu thái giám nháy mắt thế nào nàng cũng không nhúc nhích.

“Nghe nói thân thể công chúa không khỏe?” Hoàng Lịch hỏi.

A Y Nỗ Nhĩ gật đầu: “Hoàng thượng, mọi chuyện cần nói ta đã nói hết, đến lúc nào thì ta mới có thể rời đi?”

Hoàng Lịch cười cười: “Rời nơi này, nàng muốn đi đâu?”

“Về nhà.”

“Không sợ Cát Nhĩ Đan cưỡng ép nàng lập gia đình sao?”

“Nếu như ngài xuất binh tiêu diệt bọn họ, thì bọn họ sẽ không dám.”

Đã mặc lại y phục người Hồi, nàng đứng giữa nhóm người mặc trường bào này thật nổi bật.

“Xuất binh? Dùng cơ gì? Chỉ bằng một lời nói của nàng mà trăm xuất binh sao? Cho dù chuyện Chuẩn Cát Nhĩ quấy rầy dân chúng đại Thanh ta là thật, thì cũng phải tới lúc thích hợp trăm mới có thể xuất binh, chiến tranh không phải trò đùa.” Hoàng Lịch nghiêm mặt nói.

“Vậy làm sao bây giờ? Chẳng lẽ ngài định chờ tới khi bọn họ dấy binh tạo phản sao?” A Y Nỗ Nhĩ khó hiểu.

Hoàng Lịch lắc đầu: “Nữ nhân tốt nhất không cần hỏi đến chính trị và chiến tranh.”

“Nếu ngài không quản nổi được, ta có thể đi.”

“Nếu đã tới Trung Nguyên không ngại ở lại thêm mấy ngày nữa đi, ở trong... cung, bọn họ cũng không thể cưỡng ép nàng.” Hoàng Lịch vừa cười vừa nói.

A Y Nỗ Nhĩ suy nghĩ một chút: “Ta muốn đi Giang Nam.”

“Sao? Vì sao?” Hoàng Lịch hỏi. Một nữ nhân Tây Bắc lại có hứng thú với Giang Nam cũng không phải chuyện thường.

“Ta vẫn còn nợ tiền một người.”

“Sao, đưa nàng tới đây không phải là người trong vương phủ sao? Thế tử đã lĩnh tiền thưởng rồi.”

“Đó là phần thưởng của ngài, còn bản thân ta vẫn còn thiếu nợ.”

Hoàng Lịch nhanh nhẹn nói: “Hiện tại nàng dùng đều là của “chúng ta”, còn cần lo lắng gì nữa?”

A Y Nỗ Nhĩ cúi đầu.

“Huống hồ nàng cũng không biết nhà hán ở đâu phải không? A Y Nỗ Nhĩ, trăm muốn nàng ở lại trong cung là vì muốn tốt cho nàng, nàng đừng nghĩ lệch đi, trăm sao có thể đối xử không tốt với nàng?” Hoàng Lịch

vừa cười vừa nói, nữ tử thiên hạ nhìn thấy hoàng thượng, hoặc là nịnh nọt, hoặc là trốn tránh, cô gái này cũng không ngoại lệ, vị hoàng đế này lúc nào cũng nghĩ nữ nhân giống như của riêng mình.

A Y Nỗ Nhĩ không nói gì, nhưng vẻ mặt rõ ràng không tin tưởng.

“Người... đưa nàng đi nàng tới vương phủ là là ai? Tên là gì?” Hoàng Lịch hỏi. Thành Cổn Trát Bồ mơ hồ suy đoán đó là một kẻ lang thang.

“Kim Tiểu Lục.”

Hoàng Lịch đang bưng chén trà trên tay, dừng lại một chút: “Kim Tiểu Lục? Nàng chắc chứ?” Khóe miệng nhếch lên mỉm cười.

A Y Nỗ Nhĩ thấy vẻ mặt hẩn như vậy, vội nói: “Thực ra Kim Tiểu Lục không phải người xấu, mặc dù hẩn lắm lời, xấu xa, nhưng cũng không làm chuyện gì xấu, nếu trước kia hẩn từng đắc tội với bệ hạ, cầu ngài hãy tha cho hẩn.”

“Tha cho? Đầu thế có chuyện dễ dàng như vậy...” Hoàng Lịch cười híp mắt lại, đặt chén trà xuống: “Thân thế nàng không khỏe, lát nữa trẫm sẽ truyền thái y tới xem cho nàng.”

Đi ra khỏi Điện, vẫy tay một cái, một tiểu thái giám lạnh lợi vội vàng chạy tới bên cạnh hẩn: “Vạn tuế gia, ngài có gì cần phân phó?”

Hoàng Lịch nhỏ giọng nói gì đó, tiểu thái giám vội vã rời đi.

Lại nói về Kim Lục Phúc, khi hẩn quyết định tới nhà Tứ ca ở tạm, liền nhân lúc trời tối lẻn vào, rốt cuộc hẩn cũng tìm được một căn phòng tĩnh lặng, có lẽ cả quỹ cũng không thêm tới, trong viện cỏ dại mọc thành bụi, giấy ô cửa sổ bị rách, gió thổi qua bay lật phật, nghĩ thầm, chẳng may có mấy con mèo hoang có cùng sở thích với hẩn tới đây kêu gào, đảm bảo cả quỹ cũng phải chạy mất dép.

Kim Lục Phúc phát hiện nơi này thật... tốt, để an toàn, hẩn ngủ trên xà nhà. Ngày này qua ngày khác, cứ ban đêm mới bắt đầu cuộc sống, đồ ăn ở ngự thiện phòng hẩn ném cũng đủ rồi, sau đó liền búi ngủ cảm khái, lão cha hẩn thật giỏi vẽ chuyện, mỹ vị nhân gian không ăn, lại còn đi ăn đồ lão nương hẩn làm. Đúng là một đôi lão uyên ương, vì không muốn suốt ngày bị cái màn quán quýt kia ám ảnh, hẩn thế không nghĩ ngợi cho tới khi nào Tứ ca phát hiện ra, có lẽ đang nghĩ hẩn đang ẩn cư trong ngõ nào đấy.

Mỗi tối, Kim Lục Phúc lại đi thăm vị đệ đệ cùng cha khác mẹ, nhìn tiểu tử chăm chỉ luyện kiếm không lưu loát. Thịnh thoảng cháu hẩn cũng sẽ tới tham gia náo nhiệt, tối hôm đó hai tiểu quỹ luyện kiếm mệt mỏi, đành phải ngồi ở bàn đá dưới gốc cây nghỉ ngơi.

“Thập thúc, Tôn tiểu thư nhà Cảnh Thái phi hôm nay tới, người có thấy không?” Vĩnh Hoàng hỏi.

“Không, làm sao?” Hoàng Chiêm đáp, dường như không cảm thấy hứng thú.

“Vị Tôn tiểu thư đó rất đẹp nha, đợi qua vài năm nữa, cháu cầu hoàng a mã chỉ hôn nàng cho cháu.”

“Bộp.” Một vật từ trên trời rơi xuống, rơi vào bàn đá, hai vật đập vào nhau kêu một tiếng. Hoàng Chiêm và Vĩnh Hoàng không hẹn mà cùng ghé sát vào nhìn kỹ vật kia.

“Đây là xương.” Vĩnh Hoàng nói.

“Không sai.” Hoàng Chiêm gật đầu.

Hai người liếc nhau rồi cùng ngẩng đầu lên nhìn, nhưng chẳng phát hiện ra điều gì.

“Có lẽ là mèo...?” Vĩnh Hoàng nói, có chút do dự.

“Mấy ngày nay ta cảm giác âm khí trên cây dày đặc, chẳng lẽ do mấy con mèo nghịch sao?” Hoàng Chiêm nói, vẫn còn ngẩng đầu lên nhìn, trên cây tối om, chẳng thấy gì cả, không hiểu sao lại càng cảm thấy rợn người.

“Thập thúc, nếu không, mấy ngày này người vào cung ở cùng với cháu đi. Đợi hoàng a mã về rồi nói sau.”

“Không cần, các hoàng tử hoàng tôn họ Ái Tân Giác La chúng ta đều có trời cao phù hộ, quý quái sao có thể gây khó dễ được ta?”

Kim Lục Phúc ẩn thân trên cây lén lút cười, ai không phải là hoàng tử hoàng tôn a... haha..

Mặc dù ngoài miệng Hoàng Chiêm nói như vậy, nhưng hai tiểu quỷ vẫn đi cùng nhau từ bàn đá vào trong phòng, Hoàng Chiêm còn tỉ mỉ sai người lục soát cái cây, nhưng, bởi vì tối, trong cung không có thị vệ, chỉ có thái giám, cho nên bọn thái giám chỉ đi tới đi lui dưới gốc cây một lúc, nhìn một chút rồi nói: “Chỉ thấy một bóng đen lướt qua, chắc là con mèo” ứng phó cho qua chuyện.

Trên cây, “con mèo” ngồi cuộn mình cười cười, chờ bọn nhỏ dè dặt đi về “tẩm cung” nghỉ ngơi... có lẽ trong lịch sử, hẳn là hoàng tử hoàng tôn được ban cho cái chết thảm nhất mất...haha

Trong Ngự thiện phòng, Kim Lục Phúc vừa ăn vừa suy nghĩ xem Tứ ca hẳn giấu rượu ở đâu, trên đời này rượu ngon đều ở trong hầm rượu của Tứ ca hẳn, một mình huynh ấy uống đâu có hết, hẳn thân là đệ đệ phải giúp đỡ huynh mình chứ. Tìm hầm rượu cũng không phải chuyện dễ dàng, mặc dù hoàng đế không ở nhà, nhưng trong hậu cung thỉnh thoảng vẫn uống, mỗi ngày đều uống một ít, vì thế Kim Lục Phúc thuận lợi đi theo sát mấy thái giám đi lấy rượu mà tìm được hầm rượu. Nhưng thị vệ canh chừng hầm rượu cứ như là có cả Tứ ca hẳn ở trong vậy...quá mức cẩn mật. Một khi đã như vậy, hẳn cũng không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Càng nghĩ càng thấy, nếu không uống, đúng là có lỗi với bản thân đã đi một chuyến thế này. Vì vậy, sau hai ngày yên lặng theo dõi, hẳn đánh ngất hai tiểu thái giám trên đường, rồi nhẹ nhàng cầm vò rượu trên tay bọn họ chạy mất.

Hầm rượu canh phòng cẩn mật như vậy.. cũng không nhất thiết phải đi vào mới có rượu uống, chờ người khác lấy ra cho không phải tốt hơn sao? Phấn khích uống xong, phát hiện ra một vấn đề, đây là rượu hay là nước đường? Sao uống hết một vò rồi mà không say?

Hai ngày theo dõi hầm rượu, hẳn đã quên mất một chuyện, Tứ ca hẳn không có ở đây, chỉ còn lại nhiều nữ nhân, dù uống cũng chỉ uống rượu ngọt linh tinh. Rượu này uống không nổi, lại nhớ tới hầm rượu của Tứ ca, ở đó có chút khả nghi, chẳng lẽ Tứ ca đã biết hẳn đang ở kinh thành? Đã như vậy, giả dạng làm một tiểu thái giám cũng sẽ dễ dàng bị tóm, có lẽ Tứ ca hẳn cũng đã nghĩ tới. Vậy nên làm sao nhỉ? Đánh ngất thị vệ à? Có trộm được thành công không? Hay lại cướp rượu trên tay thái giám,? Có lẽ vừa chân trước chân sau đã bị người ta vây bắt chặn đường.. nằm ở trên xà nhà, xoa xoa cái gáy, bỗng nhiên Kim Lục Phúc nhớ ra hai tiểu quỷ nọ, không biết tầm tuổi này, hai tiểu A Ca kia có biết uống rượu chưa nhỉ...

18. Chương 18: Thần Tiên Hạ Phàm

Tối hôm sau, Hoàng Chiêm không nhìn được, lại chạy đến dưới tàng cây kiểm tra, rõ ràng nhìn thấy trên đó có một cái đuôi gà. Ngẩng đầu lên nhìn, lại thấy một bóng đen đang vắt chéo chân.

“Ai?” Hoàng Chiêm ngẩng đầu hỏi.

“Thần tiên.” Kim Lục Phúc cười híp mắt, tiện thể nắc một cái.

“Thích khách lớn mật, dám ở trong cung của Thập gia ta giả thần giả quỷ à?” Hoàng Chiêm nhướn mày, hô lớn: “Bắt thích khách” nhưng lại phát hiện ra chẳng ai tới cả, ngay cả thái giám cũng đứng bất động một chỗ.

“Người xem đi, vô dụng phải không? Bỏ tiên đã làm dùng Định Thân Thuật lên bọn hắn rồi.” Kim Lục Phúc cười nhảy xuống ngồi trên bàn đá, nhìn gần Hoàng Chiêm, lỗ tai của tiểu tử này đúng là giống lão cha hẳn.

“Thích khách!!!” Thanh âm của Hoàng Chiêm còn chưa kịp bay ra khỏi cái sân này đã bị Kim Lục Phúc điểm huyết đạo, biến thành người không thể nói, không thể cử động, công năng thần kinh tạm thời giống như người tàn tật.

“Thích khách cái gì chứ? Ta cũng không phải Kinh Kha vào ám sát Tần vương, tiểu hài tử da lông ngắn như ngươi mà cũng xứng để ta làm thích khách hử?” Kim Lục Phúc xoa nắn mặt thằng bé, mịn quá, thức ăn trong hoàng cung đúng là chăm người quá tốt.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoàng Chiêm đỏ bừng nhìn Kim Lục Phúc, kỳ lạ thật, nhóc cũng không ghét cái người giả làm thần tiên đang cười hì hì này, ngược lại còn cảm thấy rất thân thiết.

“Tiểu tử, ta nhìn ngươi vài ngày nay, công phu này học ai vậy? Rất kém, đừng luyện nữa, càng luyện càng kém, không bằng ta chỉ điểm cho ngươi một chút nha? Thế nào?”

Hoàng Chiêm không thể cử động, đương nhiên cũng không thể biểu đạt ý kiến.

“Nào, nào, đồng ý thì chớp mắt một cái, không đồng ý thì chớp hai cái.”

Hoàng Chiêm nháy mắt một cái. Thân Hoàng Chiêm cũng đã cử động được, nhưng lại không chạy đi, còn ghé sát vào nhìn Kim Lục Phúc, sau đó vạch vạch người hắn một hồi, Kim Lục Phúc khó hiểu nhìn nhóc.

“Tìm cái gì thế?” Kim Lục Phúc tạo cho nhóc cơ hội nói chuyện.

“Rốt cuộc ngươi là ai? Ta cảm thấy ngươi rất quen nha.”

“Thần tiên mà. Ít nói nhảm đi, tiểu tử, ngươi có muốn học hay không? Không học thì ta đi, không rảnh rang ngồi nói chuyện phiếm với ngươi.”

“Trên đời này không có thần tiên, lừa người. Nhưng...” Hoàng Chiêm nhìn hắn. “Thật sự ngươi có thể dạy ta giỏi sao?”

“Ngươi nhìn bốn tiên giống kẻ lừa gạt sao?”

“Mấy tên lường gạt nhìn bề ngoài đều giống người tốt.” Hoàng Chiêm bĩu môi. “Nhưng, Thập gia ta sẽ tin người một lần.”

Thập gia... Kim Lục Phúc rất muốn chém cho nhóc một cái, nhưng hắn cũng không thêm chấp trẻ con... nhìn tên cũng biết ai hơn ai rồi~~ lão Lục a

(trong bản gốc, tác giả để Hoàng Chiêm xưng là Lục gia, nhưng mà ta GG Hoàng Chiêm là Thập Aca của Ung Chính, chẳng hiểu sao tác giả lại để nhóc là Lục gia nữa, ta mạo muội chỉnh sửa đôi chút, đừng trách tội ta nha...)

“Ta dạy ngươi đương nhiên cũng không thể không công, ngươi có tiền trả công cho gia sư không?” Kim Lục Phúc nhướn mày.

“Vàng bạc, châu báu, ngươi muốn cái gì?”

“Tục quá, quá tục, ngươi đúng là một kẻ phàm phu tục tử.” Kim Lục Phúc gõ gõ đầu nhóc. “Bốn tiên không thích mấy thứ ngoài thân, chỉ thích vật trong chén, hiểu không?”

“Rượu?” Hoàng Chiêm hỏi, nhìn thấy hắn gật đầu: “Được, không thành vấn đề.”

“Vậy ngươi dạy ta cái gì?” Hoàng Chiêm hỏi, cái gã giả thần tiên này chẳng lẽ gạt uống rượu?

“Ngươi thích học cái gì thì ta dạy cho ngươi cái đó. Nhưng, bốn tiên ta không thích phàm phu tục tử, cho nên mỗi ngày khi ta tới dạy ngươi, không cho bất kỳ kẻ nào tới gặp. Có làm được không?”

Hoàng Chiêm bĩu môi: “Được.”

Nếu đôi bên đã nhất trí, Kim Lục Phúc cũng không khách khí nói: “Được, hôm nay bái sư. Rượu.” Đơn giản, ngắn gọn, cực kỳ súc tích.

“Đây mà là thần tiên à? Lừa rượu thì có.” Hoàng Chiêm nói. Theo lẽ thường, nhóc không nên cùng với kẻ giả thần tiên này dính líu, nhóc nên hô lớn “Có thích khách”, sau đó sẽ bị bắt, nhưng không hiểu vì sao, nhóc lại không muốn.

“Bốn tiên có rượu tiên.” Kim Lục Phúc cười cười, ngồi vững vàng trên bàn đá.

“Vậy ngươi phải để ta đi, nếu không làm sao ta đi lấy rượu cho ngươi được?”

“Được.” Kim Lục Phúc nói, nhưng lại điểm huyết cam của nhóc. Hoàng Chiêm thở hổn hển chạy vào trong điện đi tìm rượu.

Rốt cuộc thì Kim lục Phúc cũng được uống rượu ngon, Hoàng Chiêm nhìn cái dáng vẻ say mê của hắn liền chắc chắn hắn là sâu rượu. Kim Lục Phúc phần khích uống, Hoàng Chiêm chống cằm nhìn hắn, nghĩ thầm người này từ đâu tới nhỉ? Nhìn hắn nhân nhâ như này, giống như coi cái bàn đá này là cái đầu giường đặt cạnh lò sưởi.

Uống xong, Kim Lục Phúc xoa nắn mặt nhóc: “Tiểu tử, hôm nay sư phụ mệt mỏi, sáng mai nhớ chuẩn bị rượu ngon, ta sẽ tới dạy người.”

Hoàng Chiêm trợn mắt nhìn, chỉ chỉ vào vò rượu, lại chỉ chỉ vào mình.

“Sợ người la lên, cho nên tiểu tử chịu thiệt thòi một ngày nha. Người cứ coi như mình bị đau họng đi.” Kim Lục Phúc cười cười, nhảy lên cây, trước mặt Hoàng Chiêm khinh công bay đi, làm cho tiểu hài tử tám tuổi ngồi ở bàn đá cứ trợn tròn mắt.

Sáng hôm sau, khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoàng Chiêm hằm hằm tức giận, bọn thái giám cung nữ cũng không dám tới gần. Hoàng Chiêm dùng bút viết ba chữ “mang rượu tới” ném cho thái giám, làm cho thái giám sợ hãi, hôm nay tiểu A Ca không nói chuyện, không biết là nổi giận với ai, nhưng cũng không dám trái ý, vội chạy đi mang rượu về. Dùng xong bữa tối, Hoàng Chiêm lại đuổi hết bọn họ ra ngoài, không có mệnh lệnh không được phép vào, sau đó bản thân lại đi ra bàn đá ngồi chờ, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn lên cây. Tiếc rằng trên cây chẳng có bóng người cũng không có bóng quỷ, Hoàng Chiêm chờ đợi có chút căng thẳng, lại sợ thần tiên giả kia lừa gạt rượu của nhóc nên ôm chặt bình rượu ngủ thiếp đi.

“Tĩnh tĩnh.” Có người vỗ vỗ vào mặt hắn, Hoàng Chiêm ngẩng đầu lên nhìn, thần tiên giả đang ngồi đối diện với hắn.

“Sao giờ người mới đến?”

“Người cho là thần tiên rất nhàn sao? Thần tiên cũng có việc phải làm.” Kim Lục Phúc nhìn bình rượu: “Đi, biểu diễn vài quyền cước cho ta nhìn.”

Hoàng Chiêm nghe theo đi luyện quyền, Kim Lục Phúc sửa cho nhóc mấy động tác, sau đó thần nhiên tự đắc uống rượu, thỉnh thoảng lại chỉ điểm cho nhóc vài câu, Hoàng Chiêm luyện tới mức đầu đầy mồ hôi, nhưng Kim Lục Phúc cũng chẳng bảo dừng lại, Hoàng Chiêm không chịu nổi, hỏi: “Ta nghỉ ngơi một lát được không?”

“Đang đánh nhau sống chết với người ta, chẳng lẽ người cũng muốn nghỉ ngơi rồi đánh tiếp? Không được.” Kim Lục Phúc lắc đầu, nói. Tiểu tử, nghĩ tập võ thoải mái thế sao, làm gì có chuyện dễ dàng như vậy.

Mặc dù Hoàng Chiêm không phục, nhưng cảm giác thần tiên giả này cũng có chút bản lĩnh, nên đành chịu đựng. Mãi đến khi Kim Lục Phúc quát đủ rồi: “Được rồi, được rồi, hôm nay tập tới đây thôi, mai ta sẽ lại đến, mai nhớ chuẩn bị rượu đầy nhé. Còn nữa, không được cho bất kỳ kẻ nào biết chuyện này, nếu không ta sẽ không dạy người nữa.” Sau đó ôm vò rượu còn lại bay lên nóc nhà, nhanh chóng biến mất, chỉ còn lại Hoàng Chiêm ngồi cạnh bàn đá không ngừng thở gấp.

Hai ngày sau cũng không có gì thay đổi, mặc dù Hoàng Chiêm từng âm thầm phái người đi theo thần tiên giả này, nhưng lại bị thần tiên giả ném đi. Hôm nay thần tiên còn chưa tới, Hoàng Chiêm vẫn như cũ ôm bình rượu chờ, càng không ngừng suy nghĩ vì sao nhìn thần tiên này lại quen mắt như vậy?

Bên ngoài viện có người gõ cửa, Hoàng Chiêm không vui hỏi vọng ra: “Không phải cho các người lui hết ra ngoài rồi sao?”

“Hoàng Chiêm, là ngạch nương.” Bên ngoài có tiếng trả lời. Hoàng Chiêm ngạc nhiên, lập tức ôm bình rượu giấu vào sau bụi hoa, sau đó chạy ra mở cửa viện.

“Nhi thần thỉnh an ngạch nương.” Hoàng Chiêm hành lễ xong, hỏi. “Ngạch nương, sao người lại tới đây?”

“Nghe nói hai ngày nay con cũng không cho hạ nhân hầu hạ sao? Làm cái quỷ gì vậy?” Khiêm Thái Tần hỏi, quét mắt một vòng quanh sân, không có gì.

“Ngạch nương, nhi thần không làm gì cả, chỉ là mỗi ngày luyện kiếm có bọn họ đứng bên cạnh nhìn rất chững mắt.”

“Thật vậy sao?” Khiêm Thái Tồn nhìn nhóc một hồi: “Ngạch nương ở chỗ này xem có được không? Hôm nay ngạch nương nhìn con luyện kiếm.”

“Ngạch nương, đêm đã khuya, trời lạnh, người không cần bồi nhi thần đâu ạ. Nếu như người ngồi xem, nhi thần không luyện đâu.” Hoàng Chiêm nói, len lén nhìn vẻ mặt ngạch nương.

“Vậy con nói cho ngạch nương biết, hai ngày nay con đóng cửa giam mình là muốn gây sức ép cái gì?”

“Thật sự không có gì mà ngạch nương, người đừng quá lo lắng. Nếu như người không tin, người nhìn nhi thần xem.” Hoàng Chiêm vừa nói, vừa len lén nhìn ngạch nương, rồi cầm kiếm lên khoa chân múa tay một hồi. Khiêm Thái Tồn vẫn ngồi mãi như vậy, mãi cho tới khi trán Hoàng Chiêm đầy mồ hôi.

“Theo ta thấy, luyện cái này, bọn thái giám nhìn thấy cũng không có gì đáng ngại, sau này đừng đuổi bọn chúng ra ngoài.” Khiêm Thái Tồn nói, rồi lạnh mặt: “Nghe nói hai ngày nay con sai bọn thái giám đi lấy rượu? Con bắt đầu uống rượu từ khi nào?”

Hoàng Chiêm quỳ xuống đất: “Ngạch nương, nhi thần chỉ là ~~ chỉ là nghĩ ... luyện luyện tửu lượng trước.”

“Luyện tửu lượng giờ cũng quá sớm, Hoàng Chiêm, ngạch nương nói cho con biết, đừng có làm mấy cái trò loạn thất bát tao, ở trong cung phải sống thành thật một chút, Hoàng A Mã của con qua đời, vẫn còn chưa an bài tốt cho con, ngay cả vương vị vẫn chưa tới tay, hiện giờ Tứ ca con đối xử với hai mẫu tử chúng ta không tệ lắm, nhưng con cũng phải ngoan ngoãn một chút, đừng gây chuyện phiền phức, dù sao... dù sao Hoàng A Mã con cũng không còn nữa, hiểu không?”

“Dạ, nhi thần đã hiểu.” Hoàng Chiêm vội quỳ xuống đất nói, đồng thời len lén làm mặt quỷ.

“Nếu biết là tốt rồi, người thật ngoan -, tương lai ngạch nương còn có phải trông cậy vào con.” Khiêm Thái Tồn kéo hần ngồi bên người, nhẹ nhàng lau mồ hôi cho hần.

Khiêm Thái Tồn ngồi lại một lát rồi mang đồng người đi, Hoàng Chiêm vội chạy đến dưới tàng cây nhìn, chẳng có gì cả, ôm bình rượu chờ tới nửa đêm cũng không thấy người tới, Hoàng Chiêm lại giấu bình rượu đi, vào trong viện ngủ.

Sáng sớm hôm sau lại chạy ra nhìn, bình rượu biến mất, ở chỗ đó chỉ còn lại một mảnh giấy, bên trên viết mấy chữ thức sử dụng kiếm, ngoài ra còn có mấy câu: “Bổn tiên có việc, phải đi, căn cứ vào kiếm phổ mà tập luyện. Rượu ta mang đi, sau này sẽ không gặp lại.”

Hoàng Chiêm nhìn cẩn thận bản kiếm phổ, than thở nói: “Giả thần tiên.”

Đột nhiên nhớ ra tại sao cảm giác được thần tiên giả nhìn quen mắt, nhìn hần và ngạch nương nhóc có chút giống nhau nha, chẳng lẽ là huynh đệ của ngạch nương?

19. Chương 19: Ngũ Ca Xuất Hiện

Sau khi tới thượng thư phòng học với Vĩnh Hoàng về, từ xa nhìn thấy Ngũ ca nhóc đi tới, cười tươi.

“Hoàng Chiêm, mấy ngày nay có gặp người lạ nào không?” Hoàng Trú hỏi.

“A?” Hoàng Chiêm nhất thời sững sờ, lập tức lắc đầu: “Không, không có.”

“Thật không có?” Hoàng Trú xoa xoa cằm, suy nghĩ: “Nhưng nghe nói có người lạ tới tìm qua đệ a.”

Hoàng Chiêm cúi đầu, suy nghĩ một lát nói: “Đúng là có người tới, nhưng hần đi rồi, Ngũ ca, không tin, huynh nhìn xem.” Từ trong tay áo lấy ra tờ giấy đưa cho Hoàng Trú, Hoàng Trú xem xong cười nói: “Tiểu tử này nhất định lại lừa rượu...”

“Ngũ thúc, thúc đang nói ai?” Vĩnh Hoàng hỏi.

“Không ai cả, chỉ là lão bằng hữu của ta và hoàng a mã cháu thôi.” Hoàng Trú nói, lại chậm chân một bước, để tiểu tử kia chạy mất.

Hoàng Chiêm nhăn mặt, lão bằng hữu của Tứ ca và Ngũ ca là ai nhỉ? Ban đêm, tiểu gia hỏa võ nghệ cao cường len lén rời khỏi hoàng cung, tìm tới sân của một tòa lầu lớn ẩn thân, ôm bình rượu lại, quyết định không mở nữa, cầm về nhà hiếu kính lão cha hấn, dù sao làm hoàng đế nhiều năm, có lẽ cũng không được uống nhiều rượu ngon như vậy. Nằm ở trên mái nhà, Kim Lục Phúc ngắm nhìn bầu trời đầy sao, đặt bình rượu bên cạnh.

Ngắm lại, nên trở về nhà thôi, rượu cũng đã uống cơm cũng đã ăn, cô phu ca ca đệ đệ cháu tất cả cũng thấy, về nhà cũng có thể báo cáo kết quả công tác.

Dậy sớm, mặt trời còn chưa tỏa ánh nắng gay gắt, mới chỉ là một vòng tròn đỏ rực, Kim Lục Phúc ngồi dậy, xoa xoa mặt, cánh tay, nhìn bản thân vẫn còn nguyên vẹn, đi đứng bình thường, may quá, vẫn còn lành lặn, không ngờ lại nằm mơ lão nương cầm dao chém hấn...

“Nương a, thật vất vả cho nương, trong mộng mà còn đối xử với con như vậy.” Hấn than thở.

Ngồi trên mái nhà, nhìn những bóng người di chuyển trong các viện, tất cả mọi người đã rời giường, hấn mà ở trên nóc nhà người ta mãi cũng không phải phép, trở về cáo biệt cô phu rồi đi một mạch về Giang Nam thôi.

Dè dặt trở về ngô Lưu Hải, từ phía sau len trèo bờ tường vào, không nhìn thấy ai, trực tiếp đi thẳng tới phòng ngủ của cô phu, gõ gõ cửa, bên trong truyền ra một tiếng: “Ai?”

“Vương gia, là tiểu tử đã trở về.” Kim Lục Phúc cười híp mắt nói.

“Vào đi.” Sách Lăng nói.

Kim Lục Phúc đẩy cửa vào, thoáng sững sốt, rồi cười: “Tiểu nhân thỉnh an Ngũ gia.”

“Đến kinh thành mà không thèm đến gặp Ngũ ca sao, hử? Đệ ở trong cung ăn no nê rồi mới chịu về đó hả?” Hoàng Trú chậm rãi đứng dậy.

“Đâu có đâu có, đây không phải là mới đi qua nhà Tứ ca, chuẩn bị tới quý phủ của Ngũ ca sao?” Kim Lục Phúc lắc lắc bình rượu. “Nhìn xem, lễ ra mắt cho Ngũ ca.”

“Chấm dứt việc đó đi, Tiểu Lục. Vài ngày tới, đệ tới nhà ca ca ngồi một chút đi?” Hoàng Trú vỗ vai hấn: “Vất vả lắm mới tới đây, ở lại vài ngày, buổi tối, mấy ca ca bồi đệ uống rượu.”

“Đâu có đâu có.” Kim Lục Phúc cười híp mắt. Đây là hậu quả của mê rượu a, đưa A Y Nỗ Nhĩ tới cho Tứ ca xong nên vòng qua kinh thành về Giang Nam sớm mới đúng.

“Mấy người trẻ tuổi các cháu uống đi, lão đầu tử ta không đi theo tham gia náo nhiệt đâu.” Sách Lăng nói, thực lòng ông hy vọng tiểu tử này ở lại, góp sức cùng triều đình, đang ngóng trông lão Tứ lão Ngũ thu phục Tiểu Lục.

“Tiểu Lục, cho đệ tự chọn, ở trong cung hay ở trong phủ?” Hoàng Trú cười hỏi.

“Đệ muốn chọn nơi vừa có cả rượu, vừa có cả mỹ nhân.” Kim Lục Phúc nói, nhà ai cũng không tốt, giống như ở trong thiên lao (nhà giam) vậy.

“Được, tùy đệ.” Hoàng Trú dùng sức vỗ vai hấn. “Tiểu tử, đừng nghĩ trốn thoát, bây giờ bên ngoài đều là ngự tiền thị vệ của Tứ ca. Định suy nghĩ gì thì cũng nhanh nghĩ đi, nếu không đến tối, có lẽ cũng không thoát được đâu.”

“Mấy suy nghĩ của đệ cũng bị Ngũ ca nhìn thấu sao?” Kim Lục Phúc nói, có chút phiền toái, lần này không phải hai ca ca đùa rồi, còn phải cả ngự tiền thị vệ nữa.

“À, còn có một chuyện, Nhan ngạch nương nghe nói đệ nguyên rửa người chết nên rất tức giận đó, ta nói Tiểu Lục, đệ thấy đấy, đệ về nhà, Nhan ngạch nương cũng không tha cho đệ, ở lại kinh có phải tốt hơn

không, huynh đệ chúng ta có thể cùng nhau uống rượu.” Hoàng Trú vừa uy hiếp vừa dụ dỗ, ngay cả nương của Kim Lục Phúc cũng lùi ra.

Sách Lãng cau mày: “Tiểu Lục, cháu hạ bùa nguyên rửa gạch nương cháu chết à?”

“Cô phụ, người không biết rồi, năm đó hần không chỉ nguyên Nhan gạch nương chết, còn nói sẽ tán tro cốt của Nhan gạch nương tới Tây hồ a.” Hoàng Trú có chút vui sướng nhìn người gặp họa.

bốp~~ Sách Lãng vung tay về phía Kim Lục Phúc: “Người... bắt hiếu.”

Kim Lục Phúc xoa xoa gáy, sao người nhà hần ai cũng bạo lực như vậy, cũng không nghe hần giải thích.

“Không chỉ bắt hiếu, còn bắt nghĩa nữa.” Hoàng Trú tổng kết.

Kim Lục Phúc cười hắc hắc liếc hần một cái, lão Ngũ, dám tính toán với mình.

“Tiểu tử, thuốc mê lần trước dừng dừng nữa, đã nhiều năm, có lẽ không còn công hiệu, hơn nữa ta và Tứ ca cũng sẽ không để đệ lừa lần nữa đâu.”

“Vâng, lần đó cho huynh và Tứ ca dừng, đã không còn rồi.” Kim Lục Phúc cười nói, nhìn Hoàng Trú tốn hơi thừa lời.

Sách Lãng ngồi một bên nghe được, cau mày, đây là huynh đệ ruột thịt sao? Nhưng... ngấm lại, lão Tứ lão Ngũ đụng phải một đệ đệ như lão Lục cũng coi như xui xẻo.

Kim Lục Phúc cũng không nóng nảy, mỉm cười ngồi xuống ghế, trốn thì vẫn trốn được, chẳng qua sẽ lại phải uống phí chút sức lực.

“Tiểu Lục, đệ đừng có cố nghĩ nữa, hôm nay ca ca sẽ ở đây nghĩ cùng đệ.” Hoàng Trú tiêu sái ngồi xuống.

Hai huynh đệ uống trà tới trưa, nha hòa dè dặt đi vào dâng trà thêm năm lần. Ăn cơm trưa xong, lại uống trà nữa, Kim Lục Phúc chịu không nổi. “Được, được, được rồi, ta uống không nổi nữa.” Hần khoát tay.

Hoàng Trú chậm rãi uống tiếp: “Uống trà cũng cần phẩm chất, nhìn đệ xem, năm ấm thì ba ấm là đệ uống.”

Kim Lục Phúc nhìn sắc trời: “Ca ca, trời đã không còn sớm, uống rượu đi thôi.”

“Sao? Rượu Hoàng Chiêm cho đệ uống còn chưa đủ sao? Tiểu Lục a, rượu không phải uống nhiều là tốt, nếu không sau này ra quan trường xã giao, đệ sẽ thấy rượu làm hỏng bản thân thế nào.” Khẩu khí của Hoàng Trú giống hệt một bà giả lải nhải.

Kim Lục Phúc đứng dậy mở cửa, không ai ngăn cản, nhìn trái nhìn phải, số lượng thị vệ cũng không ít, nhìn giống như mấy cọc gỗ. Đi tới nhà xí, cũng có một loạt người theo phía sau, đi ra khỏi nhà xí, đã thấy có hai hàng người xếp hàng chào đón.

Đến lúc hoàng hôn, một thị vệ mặt mũi đen sì đi vào nói nhỏ gì đó bên tai Hoàng Trú, nét cười trên mặt Hoàng Trú càng rộng: “Tiểu Lục, chọn chỗ đi.”

“Tùy huynh, khách tùy chủ tiện.”

Vì vậy bị một đám ngự lâm quân “bảo vệ” đi ra khỏi vương phủ. Kim Lục Phúc đi nghênh ngang thâm nghĩ, chỉ còn thiếu xích sắt trên tay và một cái lồng nữa là đủ.

Ngoài cửa có một chiếc xe ngựa chờ sẵn.

“Lên xe đi, Tiểu Lục.” Hoàng Trú vừa cười vừa nói. Kim Lục Phúc lên xe, nhìn, đúng là xe ngựa tốt, rất thoải mái.

Xe ngựa chạy một mạch, không ngừng lại đi về phía ra khỏi thành.

“Ca ca, không phải huynh muốn đem đệ tới chỗ Tứ ca đấy chứ?” Kim Lục Phúc vén rèm lên nhìn.

“Không phải.” Hoàng Trú nói: “Đệ vất vả lắm mới tới kinh thành, các ca ca sao lại để đệ bôn ba vất vả chứ.”

Kim Lục Phúc hắc hắc cười cười, ca ca hần mà có lòng tốt này...tên hần sẽ viết đảo ngược lại.

Hoàng hôn, khung cảnh vùng ngoại ô rất đẹp, những cánh đồng lúa cuộn cuộn, hoa dại nở rộ, hoa cỏ xanh ngát, nhưng càng đi càng thấy không có mấy bóng người.

Từ xa nhìn lại, giữa đồng ruộng có một cây đại thụ, Kim Lục Phúc nhìn thấy, trên cây có một người đang ngồi. Người ngồi ngoài xe thông báo có người, Hoàng Trú cũng liếc nhìn ra, nhìn xong nói: “Qua đó đi.”

Chỉ một lúc sau, thị vệ nói, trên cây là một nữ hài tử, dưới gốc cây có một nam nhân đang không ngừng đi vòng quanh cây. Kim Lục Phúc cười tươi, hay rồi, tay chụm quanh miệng, làm loa hô lớn: “Tiểu Bạch Ngan...”

20. Chương 20: Muốn “lấy Thân Báo Đáp ”

Hoàng Trú ngơ ngác nhìn hắn, sau lại nghe được Kim Lục Phúc hô lên hai từ: “Cứu mạng!”

Một bóng trắng đập hoa bay tới, nhẹ nhàng rơi xuống phía trước xe ngựa: “Kim Tiểu Lục?

“Tiểu Bạch Ngan, cứu mạng a, bọn họ sắp đem ta đi chôn.” Kim Lục Phúc giả vờ run giọng nói.

“À.” Tiểu Bạch ậm ừ một tiếng, rồi nói: “Chờ bọn họ chôn người xong, ta sẽ đào người lên.”

Hoàng Trú cười nhìn Kim Lục Phúc: “Tiểu Lục, nhân duyên của đệ đúng là kém lắm.” Nhảy xuống xe, đứng trước mặt thiếu nữ hỏi: “Người quen biết Kim Lục Phúc sao?”

“Biết, không quen làm sao biết tên của hắn chứ?” Quý Bạch Ngạc nhìn người trẻ tuổi quý phái trước mắt, cao quý thì cao quý, nhưng hỏi một vấn đề rất ngu ngốc.

“Người có cừu oán gì với Kim Lục Phúc không?” Hoàng Trú hỏi. Thiếu nữ này một thân bạch y, nhìn không giống người Trung Nguyên, có chút kỳ quái.

“Không có.” Quý Bạch Ngạc đáp.

“Vậy vì sao người thấy chết mà không cứu?” Hoàng Trú hỏi.

“Không phải còn chưa chết sao?” Quý Bạch Ngạc hỏi lại

Sặc... có vẻ để tâm nhưng ngoài mặt lại ra vẻ không quan tâm.

“Tiểu Bạch Ngan, cô còn không cứu ta? Nếu ta chết cô sẽ phải ở góa đấy.” Kim Lục Phúc nói.

Hoàng Trú nhìn thiếu nữ rồi lại quay đầu nhìn Kim Lục Phúc ngồi xổm trên cang xe đang ra vẻ cảm thương, ở góa à? Chẳng lẽ đây là đệ phụ(em dâu) của hắn?

“Ở góa cho người chính là tiểu nương tử của người á. À, suýt quên, Kim Tiểu Lục, đại miếu của ta đâu?” Quý Bạch Ngạc hỏi, đại miếu... thấy sắc quên nghĩa kia, tìm trở về rồi nhất định phải dạy dỗ lại.

“Đại miếu... bị bọn họ bắt mất, nghe nói đưa cho Hoàng thượng.” Kim Lục Phúc nói, lại càng ra vẻ đau thương.

Quý Bạch Ngạc suy nghĩ một chút, quét mắt nhìn mười người thị vệ, lại nhìn Hoàng Trú. “Các người, những người dưới núi đều là kẻ đáng ghét.” Vừa nói, vừa nhanh chóng chuyển động, trong tay cầm một thanh nhuyễn kiếm, vẻ mặt tràn đầy uất ức. Mục tiêu chỉ thẳng Hoàng Trú, mặc dù Hoàng Trú phản xạ nhanh, nhưng trên người lại không mang binh khí, không, là vật phòng thân, cho nên không thể làm gì khác hơn là chặt vật né tránh. Kim Lục Phúc cũng không nhàn rỗi, còn có đám thị vệ cần giải quyết nha.

Một mình hắn không thể quật ngã toàn bộ đám thị vệ, nhưng hiện giờ có Tiểu Bạch Ngan hỗ trợ thì sẽ không thành vấn đề. Nhưng, ngự tiền thị vệ cũng không phải vật trang trí bàn ghế, thu thập bọn họ xong mất không ít sức lực. Nhìn Hoàng Trú và tất cả thị vệ đều đã bị đánh ngã, Tiểu Bạch Ngan chỉ thẳng kiếm vào Hoàng Trú: “Nói, đại miếu của ta đang ở đâu?”

Hoàng Trú trợn mắt nhìn Kim Lục Phúc, tiểu tử này...rốt cuộc đại miếu là vật gì chứ?

“Tiểu Bạch Ngạn, cô hỏi hần cũng vô dụng, không phải hần bắt.” Kim Lục Phúc cười híp mắt, nhìn nhìn Ngũ ca hần: “Ta nói...là một người khác bọn hần hoàn toàn, hôm nay hần chỉ phụng mệnh bắt ta thôi.”

Quý Bạch Ngạc suy nghĩ một chút, đột nhiên mũi kiếm thay đổi phương hướng: “Kim Tiểu Lục chết tiết, người lại gạt ta.”

Kim Tiểu Lục vừa la toáng lên “mưu sát chồng” vừa thi triển khinh công bay xa. Đám thị vệ giúp Hoàng Trú đứng dậy: “Ngũ gia? Bọn thuộc hạ sẽ đuổi theo.”

“Đuổi theo cũng không đuổi kịp đâu.” Hoàng Trú nói: “Đi thôi, trở về phục mệnh hoàng thượng đi.”

Ở gốc cây bên kia, người nọ vẫn không ngừng đi vòng quanh.

Một mạch đi thẳng, tới một sơn trang cổ kính, bọn thị vệ thấy là Hoàng Trú tới, liền vội chạy ra thỉnh an hần, vượt dây lau tròng điệp, đi tới trong viện, có một người đang ngồi.

“Tứ ca, Tiểu Lục chạy mất rồi.”

“Lại chạy rồi sao?” Hoàng Lịch nhíu mày. “Tiểu tử này có khi là cá chạch đầu thai mất.”

“Lần này đi tới nửa đường còn gặp trợ thủ của hần.” Hoàng Trú nói. “Một nữ hài tử.”

Mắt Hoàng Lịch lóe sáng: “Nữ hài tử? Tiểu tử này ở nơi đâu cũng va chạm với nữ hài tử.”

“Một nữ tử rất kỳ quái, y phục kỳ quái, tên cũng kỳ quái. Hơn nữa, xem ra, quan hệ giữa Tiểu Lục và nữ tử không... tầm thường, không chừng là đệ phụ.”

Hoàng Lịch làm đổ ít trà ra: “Đệ phụ?” Thanh âm cao bất thường.

“Nghe ý tứ của Tiểu Lục thì là vậy, nhưng xem ra nữ tử đó không có hứng thú với Tiểu Lục, quan tâm hần không bằng cái gọi là đại miêu. À, đúng rồi, Tứ ca, huynh sai người bắt đại miêu của Tiểu Lục à?” Hoàng Trú hỏi.

“Là gì vậy?” Hoàng Lịch nghi hoặc.

“Tiểu tử chết dẫm này lại gạt người.”

Đại miêu, rốt cuộc là vật gì vậy?

Hoàng Trú kể vắn tắt chuyện xảy ra cho Hoàng Lịch nghe, nghe nói khuê danh của cô gái kia là Tiểu Bạch Ngạn, Hoàng Lịch nhin không được, bật cười.

Lại nói về hai người kia, chạy rất xa, Kim Lục Phúc ngừng lại dừng lại trên một nóc nhà, Quý Bạch Ngạc bắt mắt nhìn hần: “Kim Tiểu Lục, sao người lại không lo lắng cho đại miêu?”

“Đại miêu không có việc gì, ta cố ý nói vậy, nếu không sao cô chịu giúp ta chứ.” Kim Lục Phúc đặt mông ngồi xuống mái nhà, mệt chết đi được.

“Kim Tiểu Lục!” Quý Bạch Ngạc hung hăng trừng hần, lại lộ ra cặp răng khểnh hù dọa hần: “Đại miêu đang ở đâu?”

“Ở một chỗ an toàn, cô chờ đó, ta lập tức đi đón đại miêu, sau đó cô theo ta về Giang Nam.” Kim Lục Phúc nói.

“Ta sẽ tự đi Giang Nam, người mau đem đại miêu trả cho ta.”

“Cô biết nhà ta ở chỗ nào sao?”

Quý Bạch Ngạc lắc đầu.

“Vậy cô định đi thế nào?” Kim Lục Phúc hỏi tiếp.

Quý Bạch Ngạc nhìn hần: “Ta đến nhà người làm gì?”

“Con dâu xấu tới gặp cha mẹ chồng a, chẳng lẽ cái này cô... cũng không biết à? Đồ mỹ nhân không dạy cô à?” Kim Lục Phúc cười hi hi.

“Đã dạy, đã dạy, nhưng ta không xấu.”

“Nàng xấu hay không cũng không phải chuyện quan trọng, quan trọng là về cho lão cha và lão nương nhìn, có hiểu không?” Kim Lục Phúc hỏi, nhà này đúng là toàn đầu óc gia cầm. (Từ đoạn này bắt đầu đối xứng hô của Kim Lục Phúc nha.)

“Bọn họ cũng không phải là cha mẹ chồng của ta, vì sao ta phải tới cho bọn họ nhìn?”

“Đỗ mỹ nhân đem nàng gả cho ta, ta phải có trách nhiệm với nàng.”

“Không cần.” Quý Bạch Ngạc kiên quyết cự tuyệt. “Mẹ ta nhảm chán như vậy, người cũng nhảm chán theo à. Còn nói, ở trên núi, người cận kề cái chết cũng nhất quyết không chịu cưới ta cơ mà.”

“Bây giờ đang ở dưới chân núi, phải dựa theo tình hình cụ thể chứ.” Hắc nói, ra vẻ đương nhiên là phải thế.

Quý Bạch Ngạc đưa tay sờ trán hắc: “Kim Lục Phúc, người không bị bệnh đấy chứ?”

Kim Lục Phúc nghiêng đầu nhìn nàng, thở dài: “Ai nha, người dưới chân núi chúng ta, ai cũng biết tri ân báo đáp, ơn cứu mạng sẽ lấy thân báo đáp. Tiểu Bạch Ngạc, hôm nay nàng cứu ta, ta chỉ có thể lấy thân báo đáp mà thôi.”

Quý Bạch Ngạc cười, lộ ra cặp răng khểnh càng thêm xinh đẹp. “Mấy ngày nay ta còn biết người dưới chân núi các người còn có quy củ khác, nam nhân nhìn thân thể nữ nhân thì phải có trách nhiệm, không phải người còn có trách nhiệm với nữ nhân người Hồi kia sao?”

“Nàng còn nói...” Kim Lục Phúc ra vẻ ủy khuất: “Ta nghe lời nàng xong, cõng hết ra cho nàng ấy nhìn, xem như thanh toán xong. Hơn nữa, chuyện nhìn thấy đó làm sao quan trọng bằng ơn cứu mạng.”

“Kim Tiểu Lục, vừa rồi không phải ta cứu người, ta cảm giác người bị người ta đem đi chôn cũng tốt, chẳng qua ta ra tay là vì đại miêu mà thôi, người đừng tự mình đa tình. Bớt nói nhảm đi, nhanh đi tìm địa miêu về cho ta.”

“Người này ngay cả một chút đồng tình cũng không có, tình ý chúng ta nhiều năm như vậy chẳng lẽ còn kém một đại miêu sao?” Kim Lục Phúc hỏi, trong mắt lóe ra một tia chờ đợi.

Quý Bạch Ngạc gật đầu. =))

Kim Lục Phúc nằm vật xuống, đưa tay vỗ vỗ ngực: “Xong rồi, tự ái bị tổn thương nghiêm trọng.”

Quý Bạch Ngạc vươn tay véo má hắc đùa giỡn. Bởi vì người xem không có hứng thú, Kim Lục Phúc đứng dậy nói: “Nhanh lên, nếu không lát nữa đại miêu sẽ bị Hoàng thượng tóm mất.”

Để Quý Bạch Ngạc chờ ngoài thành, Kim Lục Phúc nhanh nhẹn chạy về ngô Lưu Hải, len lén trèo tường nhảy vào, len lén để lại một mảnh giấy, sau đó mang đại miêu trèo tường ra ngoài... bởi vì tường rất cao, nên còn tốn ít sức lực, nhân lúc trời tối đen, len lút chuồn ra khỏi thành, không ngừng phi ngựa một mạch về hướng bắc, hơn nữa chuyên chọn đường rừng nhỏ mà đi, giống như là hai người rủ nhau bỏ trốn vậy. Vất vả lắm mới dừng lại nghỉ ngơi một lát.

“Kim Lục Phúc, Giang Nam là đi về phía bắc sao?” Quý Bạch Ngạc hỏi.

“Nàng không biết Giang Nam là vùng đất nằm ở phía nam Trường Giang sao?” Kim Lục Phúc nhìn nàng một cái: “Tiểu Bạch Nga, đêm khuya nàng cùng với một nam nhân xa lạ đi tới vùng hoang vu kia làm gì?” Khẩu khí như lão bà của hắc hồng hạnh xuất tường không bằng.

“Không làm gì cả, chỉ tìm cho hắc cái cây để hắc đi vòng quanh chơi thôi.” Quý Bạch Ngạc nói. Nam nhân dưới chân núi đều háo sắc, mẫu thân nói không sai.

“Nàng biết Kỳ môn độn giáp thuật sao?” Không ngờ... không ngờ nàng lại biết.

“Cũng không biết nhiều lắm, chỉ một chút thôi.”

“Hắc đi vòng quanh đã bao lâu?”

“Mới có một buổi chiều.” Nàng nói xong, quay sang nhìn hắn: “Trước kia cảm giác mấy thứ mẹ dạy chả dùng đến, bây giờ mới phát hiện rất hữu ích, Kim Tiểu Lục, người mà còn gạt ta lần nữa, ta sẽ cho người đi vòng quanh như vậy.”

Sặc...

“Ngạc nhi, không cần phải như vậy đâu, nàng nhìn xem chúng ta đồng cam cộng khổ có nhau, nàng nhẫn tâm vậy sao?”

“Kim Tiểu Lục, vừa rồi người nói cái gì?” Nàng nhìn chằm chằm vào mắt hắn.

“Đương nhiên là thân mật mà, Tiểu Ngạc nhi a...” Hắn vừa cười vừa nói.

Da đầu nàng run run lên: “Nổi hết da gà.” Trùng mắt nhìn hắn. “Kim Lục Phúc, nhà người ở phía nam thượng du Trường Giang (An Huy) sao?”

“Không.” Hắn cười cười. “Nhà ta ở phía nam sông Dương Tử.”[8]

“Vậy người nói...” Nàng hừ một tiếng. “Kim Lục Phúc, người chẳng nói câu nào thật cả.”

“Có mà, có nói thật.”

“Câu nào?” Nàng nghiêng đầu nhìn hắn, trên mặt rõ ràng là không tin tưởng.

“Ta sẽ lấy thân báo đáp.”

Bốn mắt nhìn nhau hồi lâu, nàng vuốt vuốt mắt, lắc lắc đầu, sờ trán mình, lẩm bẩm: “Người ở dưới núi thật kỳ quái, có lẽ ta về núi thì hơn.”

Kim Lục Phúc đảo mắt: “Được rồi, nói nàng đầu óc gia cầm quả nhiên đúng thật.” Vật người nằm xuống: “Gỗ mục còn không thể dùng được, gia cầm làm sao có thể biến thành chim cơ chứ...”

Nàng bĩu môi, xem xét bãi cỏ, vạt vạt cho bằng phẳng rồi cũng nằm xuống. “Kim Tiểu Lục, đầu óc gia cầm và chim cũng không khác nhau lắm phải không? Gia cầm biến thành chim thì có gì là tốt?”

Kim Lục Phúc nghiêng đầu nhìn nàng, rồi xoay người đi: “Ông trời ơi, vì sao cứu ta lại là một gia cầm cơ chứ...”

Á... kêu lên một tiếng đau thương.

“Kim Lục Phúc, người bớt lải nhải đi, nếu không ngày mai sẽ để người đi xung quanh chỗ này.” Nàng xoa xoa tay, lưng Kim Tiểu Lục cũng thật cứng, bĩu môi, cũng xoay lưng nằm ngủ.

[8]: Trong lịch sử, vùng sông nước Giang Nam là nơi phản ánh loại sinh hoạt mỹ hảo mà nhân dân hướng tới, là nơi thể ngoại đào nguyên trong cảm nhận của mọi người. Trong những nghiên cứu về nơi này, “Giang Nam” chẳng bao giờ có định nghĩa và tiêu chuẩn thống nhất. Nam Kinh, Tô Châu, Trấn Giang, Thường Châu, nam khu Giang Tô và Tô Châu, phần lớn đông bắc Giang Tây, trấn Cảnh Đức, phần lớn vùng Cửu Giang, Chiết Giang bắc bộ Hàng Châu, Gia Hưng, Hồ Châu, Thiệu Hưng, Vu hồ miền nam An Huy, núi Mã An, Đồng Lăng, Trì Châu (Cửu Hoa sơn) và vùng Huy Châu, nhưng nơi đó, xét theo diện hẹp đều tiêu biểu cho Giang Nam.

Theo diện rộng, Giang Nam bao quát Nhạc Dương ở Hồ Nam, vùng phía bắc Trường Sa (thuộc tỉnh Hồ Nam, Trung Quốc), Giang Tô, An Huy, Giang Bắc Lâm Giang Dương Châu, Trừ Châu, Nam Thông, Nam Kinh, những vùng to lớn như vậy, cùng với một phần phía Nam Hồ Bắc...

Thời nhà Thanh, An Huy là Thượng Giang (thượng du Trường Giang); Giang Tô là Hạ Giang, cùng với vùng đồng bằng sông Dương Tử đều thuộc phạm vi Giang Nam.

21. Chương 21: Đi Thẳng Về Phía Bắc.

Khi Kim Lục Phúc tỉnh dậy, ánh sáng mặt trời xuyên qua tán lá cây chiếu thẳng vào hai người đang nằm ngủ dưới đất, giật mình, cảm thấy thân hình ấm áp của Quý Bạch Ngọc đang dán sát vào lưng hắn, ôm lưng mình, chắc là sợ lạnh. Hắn liền nằm yên.

~~ rột rột

~~Kim Lục Phúc xoa xoa bụng, lại nhìn Quý Bạch Ngọc, sau đó vươn tay gõ gõ nhẹ lên trán nàng: “Bà nương(phụ nữ đã có chồng) lười, mặt trời lên cao còn không chịu xuống bếp nấu cơm, nàng định để vi phu đói chết à?”

Quý Bạch Ngọc mở một mắt ra nhìn hắn, vẻ mặt mờ mịt.

“Vẫn còn nhìn sao? Còn không mau xuống bếp làm đồ ăn?”

“Tại sao không phải người đi...” Quý Bạch Ngọc hỏi.

“Quân tử xa nhà bếp, không hiểu sao?” Kim Lục Phúc mỉm cười.

“Người là quân tử sao? Buồn cười.” Quý Bạch Ngọc ngồi dậy, nho nhã che miệng ngáp một cái, nhìn xung quanh: “Kim Tiểu Lục, người lại nói hươu nói vượn, làm gì có nhà bếp...”

“Không có nhà bếp, nàng liền bỏ đói ta à?”

“Dù sao ta không đói bụng, người đói bụng thì tự mà đi tìm đồ ăn -.” Quý Bạch Ngọc nói, vừa dứt lời đã thấy báo tuyết trở về, trong miệng vẫn còn ngậm vật gì đó, nó đi lại gần rồi vất trước mặt Kim Lục Phúc, Quý Bạch Ngọc trợn mắt nhìn nó: “Đại miêu, người ...người người đi săn thú?”

“Không thể thì sao, chẳng lẽ nàng cho nó là mèo nhà?” Hắn xoa xoa đầu đại miêu: “Ngoan, đại miêu, đến đây, ăn điểm tâm đi.”

Chất một đồng củi đơn giản nướng con thỏ nhỏ, mùi thơm tràn ngập khu rừng, Quý Bạch Ngọc chóng cảm nhìn, cau mày nói: “Này, Tiểu Lục, người sát sinh.”

“Ta không sát sinh, chẳng lẽ ngồi ăn cỏ à?” Hắn cắt thử một miếng thịt nhỏ xem chín chưa, rồi cắt một miếng lớn cho nàng: “Nàng nghĩ là nàng ăn cỏ hay ăn thịt?”

Quý Bạch Ngọc không do dự nhận lấy miếng thịt. “Ăn thịt chứ.”

“Không còn nói sát sinh nữa à? Nàng còn giả vờ từ bi.” Hắn ngồi gặm đầu thỏ.

“Cũng không phải ta sát sinh.” Quý Bạch Ngọc nói.

Trời đất ~~ Đúng là không thể nói chuyện đạo lý với gia cầm.

Ăn sáng xong, Quý Bạch Ngọc nhìn hắn: “Này, Kim Tiểu Lục, nhà người ở Giang Nam, sao lại phải tới Thượng Giang làm gì?”

“Không gì cả, tìm một nữ nhân thôi.” Kim Lục Phúc nói, lần này Tứ ca Ngũ ca hắn thể nào cũng phái người chặn đường thủy, đường bộ về phía nam, hắn sẽ cố tình đi về phía bắc, thuận tiện còn phải trả tiền nước luoạt thịt trâu nữa.

“Tìm nữ nhân?” Quý Bạch Ngọc cười cười: “Không nhìn ra nha, ngoài nữ tử người Hồi chưa trải qua chuyện đời kia ra, không ngờ ánh mắt nữ nhân Trung Nguyên cũng thiện cận(tầm nhìn hạn hẹp) như vậy.”

Kim Lục Phúc gật đầu: “Nói chính xác là Kim gia ta rất cuốn hút nữ nhân.”

“Có lẽ... Trung Nguyên thiếu nam nhân.” Quý Bạch Ngọc đứng dậy, vỗ vỗ đất trên váy: “Đi thôi, đi tìm nữ nhân của người.”

“Nàng vội gì chứ?” Kim Lục Phúc cũng đứng dậy: “Đừng sợ, không sao đâu, dù thể nào đi nữa thì nàng cũng vẫn là chính thất(vợ cả).”

Quý Bạch Ngọc không thèm để ý tới hắn, bước đi trước, không biết Kim Lục Phúc nhìn chăm chăm mình. Đúng là đầu óc gia cầm, cũng chẳng ghen gì cả.

Đi rồi lại đi, Kim Lục Phúc chờ nàng kêu mệt mỗi dừng lại nghỉ ngơi một lát, nhưng nàng lại rất vui vẻ, còn có tâm tư hái hoa hái cỏ, thỉnh thoảng còn cùng báo tuyết đuổi theo mấy con bướm. Bỗng nhiên, hắn cảm thấy báo tuyết rất đáng thương...

“Tiểu Bạch Ngan, nàng định để vi phu thêm hoa sao?”

“Ta cũng có ép người đi bắt bướm đâu.” Nàng cười, trong tay vẫn còn cầm bó hoa dại.

Kim Lục Phúc không còn gì để nói, trợn mắt nhìn đại miêu: “Người nói đi, ngu miêu, còn cuộn tròn ở đó à, đó là trò đùa của nữ nhân, đừng chơi nữa, lại đây lại đây.”

Đại miêu không để ý tới hắn, có lẽ đang chơi thích thú, vui vẻ chết được. Quý Bạch Ngọc nhìn hắn nhún nhún vai. Sau đó nàng cũng cảm nhận mấy bông hoa này cũng phiền phức, nhưng lại không nỡ ném đi, nhân lúc nghỉ ngơi liền bện thành một vòng hoa, sau đó cài lên cổ báo tuyết, khiến cho báo tuyết giống như thần thú được cung phụng.

Mặt trời mọc rồi lại lặn. Một ngày cứ trôi qua nhanh như vậy, đã tới buổi tối.

“Kim Tiểu Lục, người không tìm nữ nhân trong phạm vi nào đó được sao? Sao lại cứ chạy túi chạy lui phiền phức như vậy?” Nàng ngồi gặm thịt gà rừng, buột miệng hỏi.

“Đây không phải đang tập trung tìm sao? Tập hợp xong trở về Giang Nam.” Kim Lục Phúc chẳng nói được một câu đứng đắn nào.

“Ồ, vậy cũng đủ bận bịu nha.”

“Tiểu Bạch Ngan, nàng nói xem, ta cưới mấy người thì đủ?” Hắn cười hỏi.

“Nhà người nuôi được bao nhiêu thì nuôi, ta nghe nói hoàng đế Trung Nguyên có ba nghìn vợ, nếu người nuôi được thì cũng không thành vấn đề.” Nàng nói, lại ngồi ăn thịt, có chút nghỉ ngơi nhìn hắn.

“Nhìn cái gì? Cho rằng Kim gia ta nuôi không nổi sao?”

“Không phải, ta đang nghĩ, ba nghìn bà vợ thì người phải làm cách nào để nhớ được hết.”

“Nàng có cách sao?” Kim Lục Phúc hỏi.

“Trên vạt áo mỗi người có dính một mảnh vải, ghi tên vào đó.”

Ha ha, Kim Lục Phúc cười gian, không tệ, hắn có thể dùng chiêu này để cử cho Tứ ca hắn, trên đời này chỉ có Tứ ca hắn có nhiều lão bà, lúc đó trên mảnh vải không chỉ ghi tên mà còn ghi cấp bậc mỗi người, đến lúc đó nữ nhân trong hậu cung không cần gì khác ngoài nó, cứ nhìn là biết ai là thượng cấp, ai là hạ cấp.

Ăn xong, dưới ánh sao trên trời, hai người ngủ thiếp đi. Có lẽ tối qua Quý Bạch Ngọc bị lạnh, nên hôm nay sống chết tóm lấy đại miêu không cho phép chạy, ôm nó đi ngủ.

Ngày hôm sau, đi ngang qua một thôn trấn nhỏ, Kim Lục Phúc chạy đi mua hai bộ y phục, Tiểu Bạch Ngan quen mặc y phục ống rộng, ở nơi này có nhiều y phục làm nàng ưng ý, mái tóc phiêu tán của nàng cũng bị hắn tóm gọn lại thành một búi, nói không thể ra ngoài hù dọa người khác.

Hôm nay ánh mặt trời lan tỏa khắp nơi, Kim Lục Phúc nói sẽ mời nàng ăn một bữa ngon, để lại đại miêu ở trong rừng, hắn đưa nàng đi vào con đường trải đầy đá xanh nọ, hóa ra đã tới trấn Phồn hoa. Tiểu ca bán bánh bao vẫn ở nguyên vị trí cũ, thấy Kim Lục Phúc liền giống như bà tám chạy tới vừa cười vừa nói: “Vị... gia này, ngài lại tới nữa.”

“Đúng vậy, không phải là rằng môi giữ hương, nhớ mãi mùi vị thịt trâu không quên sao? Tiểu ca gần đây buôn bán phát đạt chứ?” Hắn cười hỏi.

“Nhờ phúc ngài, vẫn tốt.” Tiểu ca nhìn Kim Lục Phúc rồi lại nhìn Quý Bạch Ngọc, trong mắt lộ ra vẻ nghi hoặc.

Kim Lục Phúc khách khí nói với hắn thêm hai ba câu rồi đi tới tủ quần áo. Không ngờ trên cửa dán một tờ giấy thật to. “Chủ quán không có nhà, trả tiền nợ hay dùng cơm thì lần sau lại đến.”

“Người quen không ít người nha.” Quý Bạch Ngạc cười nói, lại quay sang nhìn hắn: “Vậy bây giờ làm thế nào? Không ăn được.”

“Trở lại sau.” Kim Lục Phúc nói. Lại quay về, nhìn thấy tiểu ca cười theo, hắn gật đầu. “Tiểu ca, chủ quán sao lại không có ở đây? Huynh có biết nàng ta đi đâu không?” Hắn cười, tiện thể mua vài cái bánh bao.

“Cái...này...” Tiểu ca nhìn trái nhìn phải, rồi nhỏ giọng nói: “Nghe nói, lão bản nướng bị người ta bắt đi rồi.”

22. Chương 22: Lại Đánh Nhau

Trong rừng cây vùng hoang vu dã ngoại, gặm bánh bao, Quý Bạch Ngạc dẫn theo đại miêu đi tới bên dòng suối uống nước, Kim Lục Phúc thì nằm ườn trên bãi cỏ phơi nắng, nghe tiếng nước chảy róc rách êm tai. Đang nhắm mắt mơ màng, chỉ nghe thấy “bịch” một tiếng, mở mắt ra nhìn, có cái gì đó đang nhảy lên nhảy xuống trên người mình?

Cá.

Báo tuyết nằm gục xuống một bên, liềm liềm sợi lông. Quý Bạch Ngạc cũng đứng một bên, hai tay đang cầm con cá.

“Làm gì thế?” Kim Lục Phúc hỏi, nhìn vạt áo và ống quần nàng bị ướt.

“Kim Tiểu Lục, ta muốn ăn cá nướng.”

“Không phải đã ăn bánh bao rồi sao? Vẫn còn đói ư?” Hắn gãi đầu lên cánh tay, gác chân chữ ngũ nhìn nàng.

“Bánh bao cũng không phải là cá, không giống nhau. Hơn nữa, người nhìn xem, cá to như vậy, nướng lên ăn nhất định rất ngon.” Con cá vẫn còn đang dùng sức giãy dụa dữ dội trên tay nàng.

“Tự nướng đi.” Kim Lục Phúc nhắm mắt lại, chuẩn bị đi tìm Chu Công.

“Ta không muốn sát sinh.” Quý Bạch Ngạc nói. “Người đã sát sinh nhiều như vậy, thêm một lần cũng không sao, dù sao thì cũng vẫn phải xuống địa ngục.”

Kim Lục Phúc ngồi dậy: “Hôm nay ta không muốn sát sinh, hôm nay ăn chay.”

“À...” Nàng gật đầu. “Vậy thì thôi, ta đi phóng sinh vậy.”

Xoay người đi chưa được vài bước đã bị Kim Lục Phúc gọi ngược lại, cá lớn như vậy thả đi rất tiếc nha!

Tầm nửa chung trà sau, mùi cá nướng đã bắt đầu tỏa hơi ngào ngạt, Quý Bạch Ngạc ngồi cạnh đồng lửa nhìn con cá đang bị xiên trên cành cây, nháy nháy mắt.

“Muốn học không?” Kim Lục Phúc hỏi, nha đầu tham lam này, trước kia trên núi đầu có thấy biểu hiện này đâu, sao vừa xuống dưới núi liền không có thịt thì không vui thế này?

Quý Bạch Ngạc lắc đầu: “Ta thích người khác nướng.”

Người khác nướng? Nghi ngờ nhìn nàng: “Còn có ai sẽ nướng?”

“Cái gì mà nhi tử của Thư đại nhân...” Quý Bạch Ngạc nói, vẫn nhìn chăm chú vào con cá.

“Này, Tiểu Bạch Ngạc, nói nghe coi, sau khi từ biệt ở sa mạc, nàng đã đi những chỗ nào? Đã gặp những người nào, những chuyện gì đã xảy ra?” Kim Lục Phúc cười cười hỏi han.

“Quên rồi.” Quý Bạch Ngạc nói ngắn gọn.

“Đầu đất, sao mới có mấy ngày mà đã quên?” Đương nhiên hắn không tin.

Nàng bĩu môi: “Đầu óc gia cầm chỉ có thể nhớ kỹ ăn no không đói bụng là đã không tồi rồi.”

Hic... Tiểu Bạch Ngan cũng không ngu ngốc lắm.

Không dò hỏi được gì, Kim Lục Phúc ngồi đùa nghịch với con cá trên ngọn lửa, không để ý tới nàng nữa. Cá nướng xong, Quý Bạch Ngạc cười híp mắt nhìn hai con cá to tướng đang ở trước mặt mình, mỹ vị nhân gian a, còn Kim Lục Phúc lại liếc mắt nhìn nàng.

“Kim Tiểu Lục, không phải lát nữa ngươi muốn đi ăn cái món nước luộc thịt trâu mà rằng môi lưu hương đó sao, hiện giờ nếu ăn cá chắc không ăn vô đâu, để ta ăn hộ ngươi đi.” Quý Bạch Ngạc nói. “Lát nữa ta không đi đâu, buổi tối vắng vẻ, để một mình đại miêu ở đây ta không yên tâm.”

Kim Lục Phúc cười cười. “Được.”

Trăng lên sáng trưng, nhìn rõ các vì sao mà Kim Lục Phúc vẫn còn chưa đi tới chỗ hẹn hò đã dự định trước, Quý Bạch Ngạc ngạc nhiên nhìn hắn: “Kim Tiểu Lục, trăng sáng phía sau ngọn liễu rồi, sao còn chưa đi.”

Lần lông lóc đứng dậy, hắn vuốt y phục: “Đi chứ, tất nhiên có đi.” Suy nghĩ một lát, nói thêm: “Nhưng, nàng đừng có nhân cơ hội ta không có ở đây mà lén trốn đi, nếu không... Ta sẽ không nói cho nàng biết Đồ mỹ nhân và Quý lão đầu đang ở đâu đâu.”

“Ngươi biết cha và nương ta đang ở đâu sao?” Nàng kinh ngạc hỏi.

“Đương nhiên biết, không chỉ biết chỗ bọn họ, ta còn biết Quý lão đại và Quý lão nhị ở đâu nữa cơ.” Hắn cười nói: “Cho nên, nếu không muốn phí sức đi tìm cha nương thì ngoan ngoan ở đây chờ ta trở về.”

Đi vài bước còn quay đầu lại nói: “Đầu óc gia cầm của nàng đừng có nghĩ nhiều, ta đi là đi trả tiền cơm nợ lần trước.”

Quý Bạch Ngạc không để ý đến hắn.

Kim Lục Phúc len lén vào thôn trấn, vì không muốn đụng phải tiểu ca bán bánh bao kia nên hắn đi vòng trên mái nhà của dân chúng, sau đó lén lút đi vào trong tửu quán, tư thế đó không phải yêu đương vụng trộm thì cũng là đạo tặc. Tửu quán lúc này thật thảm hại, đèn lồng trắng hôm nay không ánh sáng, chỉ có một không gian tối đen như mực dọa người. Vén rèm đi vào hậu viện, dưới ánh trăng, trên khung gỗ không hề có người ngủ, ngưng thần nín thở nghe ngóng một chút, không hề có tiếng động vang lên. Tất cả mọi đồ đạc vẫn ở nguyên vị trí giống như chờ đợi chủ nhân vừa đi ra ngoài trở về, Kim Lục Phúc không khỏi cảm khái, trị an ở trấn Phồn Hoan này thật tốt.

Ngắm nghía xung quanh, hắn nhét một khối bạc vun bỏ vào trên thềm cài, lại sợ lão bản nương trở về lại không biết ai đến trả tiền, liền lật từ trong lò ra một thanh gỗ chưa cháy hết, vạch vạch bốn chữ: “Nước luộc thịt người.” đây, thế chắc là nhớ ra nhỉ? Làm xong những việc này... hắn lại lén lút nhảy lên mái nhà đi, nếu đã trả tiền xong thì phải nhanh chóng lên đường, vẫn chưa thể xuôi Nam để bị Tứ ca tóm được.

Vừa vào trong rừng, mơ hồ nhìn thấy ánh lửa sáng lập lờ, Kim Lục Phúc không khỏi hoảng sợ, sợ Quý Bạch Ngạc xảy ra chuyện gì. Phóng nhẹ bước chân, hắn đi đường vòng tiếp cận lại gần thấy không chỉ có ánh lửa mà còn có ánh sáng phản chiếu từ mũi kiếm, mà giữa vòng vây phản chiếu ấy có Quý Bạch Ngạc và một người hai (nửa) mặt.

Quý Bạch Ngạc dùng nhuyễn kiếm, người hai (nửa) mặt kia cũng dùng kiếm, hai người một trắng một tím giơ kiếm chắn địch, nhìn ra rất thành thạo, cũng không cần lo lắng, Kim Lục Phúc đứng bên ngoài nhìn cuộc chiến, vây xung quanh hai người còn có mấy hắc y nhân bịt mặt, trong tay đều cầm đao, đao pháp này mặc dù sơ phụ chưa từng dạy nên hắn cũng không nhìn ra, nhưng thoát nhìn có vẻ không uy hiếp mấy, hơn nữa nhìn đao sắc bén và trình độ cẩn thận như vậy dường như không phải muốn lấy mạng hai người, nhưng hắn không khỏi cảm thấy kì lạ, người hai (nửa) mặt kia bị người khác truy đuổi, hắn có thể lý giải là chạy trốn hoặc là báo thù linh tinh gì đó, nhưng... sao Tiểu Bạch Ngan cũng dính vào việc này? Mặc dù đầu óc nha đầu kia có chút ngu ngốc nhưng cũng không đến mức nhất thời ám đầu mà đi theo người ta múa kiếm đánh nhau nhiệt tình như thế chứ?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Sau một canh giờ đã nhìn ra thắng bại cao thấp thế nào, Kim Lục Phúc cảm thấy nhàn chán, nghĩ thầm ở sư môn luyện kiếm cũng đâu... chậm rì rì như thế này.

Lắc mình đi ra khỏi thân cây, Kim Lục Phúc khoanh tay hỏi: “Ngạc nhi, nhân lúc ta không có ở đây lại đi cùng người ta đánh nhau là sao? Đây là thói quen không tốt, phải sửa mới được.”

Cả đám người đang hỗn chiến, bất chợt từ phía sau cây đi ra một tiểu tử trẻ tuổi, trong chốc lát có chút khó hiểu, nhưng đang đánh nhau đâu phải nói dừng là dừng được, hơn nữa đánh nhiều thành nghiệm, hơn nữa thường thường sẽ lôi cả người vô tội vào cuộc, hai người trong đám hắc y nhân liền giơ đao lao về phía Kim Lục Phúc.

Cái tật xấu nói dông dài của Kim Lục Phúc lại tái phát, hắn vừa tránh vừa than thở: “Ta nói huynh đài nha, vừa rồi ý ta là khuyên Tiểu Bạch Ngan nhà ta không cần đánh nhau với các người, sao các người có thể không phân rõ trắng đen, không biết tốt xấu mà tấn công ta chứ...”

Hắc y nhân làm như không nghe thấy, chỉ tập trung chém đao sắc về phía hắn.

“Tiểu Bạch Ngan a Tiểu Bạch Ngan, sao lúc nào nàng cũng trêu chọc mấy yêu quái quái quỷ vậy~~” Kim Lục Phúc vẫn còn than thở. Hết trốn lại tránh, hắn hét lên: “Tiểu Bạch Ngan, Phá Thạch Đầu đâu không lấy ra dùng a...đến lúc nào rồi mà nàng còn suy nghĩ...”

Chơi kỳ môn đòn giáp thuật còn không chịu lùi ra dừng, đến lúc này còn muốn che giấu...

“Nói thừa, làm gì có thời gian kiếm thạch đầu (viên đá)...” Quý Bạch Ngạc nói, vừa nói vừa thở.

Kim Lục Phúc lắc đầu, xem ra trò này cũng không thuận tiện lắm!

Gia nhập vòng tròn hỗn chiến, hắn tìm cách tới gần nàng, nhỏ giọng dặn dò: “Ta sẽ lôi kéo sự chú ý của bọn chúng, nàng đi tìm mấy viên đá đi.”

Người hai (nửa) mặt kia nhìn hai người bọn họ liền cùng phối hợp với Kim Lục Phúc ngăn cản đám hắc y nhân, tạo cơ hội cho Quý Bạch Ngạc bày trận, rốt cuộc sau một khắc tả xung hữu đột, Kim Lục Phúc và người hai (nửa) mặt đã có cơ hội lĩnh giáo trận pháp của Quý Bạch Ngạc, nàng chỉ tung tung hai khối thạch đầu trong tay, liền thấy đám người đang đứng trong trận pháp tự giác buông đao.

“Tiểu Bạch Ngan, sáng mai ta sẽ mua cho nàng một cái túi to.”

“Làm gì?”

“Đựng đá.” Hắn nói, rồi nhìn người kia. “Tiểu Bạch Ngan, nàng quen nàng ấy sao?”

“Quen. Tử Ngư tỷ tỷ từng giúp ta.”

“Ta nhận ra người, người vẫn còn nợ tiền món nước luộc thịt trâu của ta.” Người hai (nửa) mặt- Tử Ngư nói.

23. Chương 23: Có Duyên Gặp Người Họ Mộ Dung

Quý Bạch Ngạc nhìn Kim Lục Phúc, cười khoe cặp răng khểnh xinh xắn.

“Đừng nói như vậy chứ, vừa rồi ta mới qua trả tiền cho người rồi, còn để thừa một ít bạc nữa.” Kim Lục Phúc đảo mắt: “Nhưng, vừa rồi... ta mới giúp cô giải quyết việc này... không biết tính toán thế nào nhỉ...”

Tử Ngư nhìn hắn: “Người định thế nào? Có muốn... lấy thân báo đáp không?”

Trong nháy mắt, Quý Bạch Ngạc trợn to mắt, hết nhìn Tử Ngư lại nhìn Kim Lục Phúc, sau đó đứng dậy phỉu phỉu vẩy nói: “Ta đi rửa tay, các người cứ từ từ nói chuyện.”

“Từ từ.” Kim Lục Phúc giữ tay nàng lại. “Tiểu Ngạc nhi, đến đây, nàng cảm thấy... đề nghị này thế nào?”

“Đâu có liên quan gì tới ta?” Quý Bạch Ngạc nói, muốn rút tay về nhưng Kim Lục Phúc càng giữ chặt hơn, khiến nàng cảm giác mặt hơi nóng lên, trước kia thường cùng Kim lục Phúc đùa giỡn, nhưng ngay cả đầu ngón tay cũng chưa chạm qua, hôm nay... không chỉ chạm ngón út, cả mười đầu ngón tay đều trong tay hắn...

“Sao lại không liên quan tới nàng? Chuyện của nàng là chuyện của nàng mà chuyện của ta cũng là chuyện của nàng.” Kim Lục Phúc nói.

Tử Ngư nhìn hắn, nhếch miệng cười: “Không muốn thì chấm dứt tại đây, đừng hối hận nhé.”

Hắn cười híp mắt: “Ta còn chưa biết hai chữ hối hận viết như thế nào cơ, như vậy đi, nếu trước kia Tử Ngư cô nương từng giúp đỡ Ngạc Nhi, hôm nay coi như chúng ta trả nợ ân tình của cô nương, coi như thanh toán xong, được chứ?”

“Được, thanh toán xong.” Tử Ngư nói, tra kiếm vào vỏ. “Vốn định mời các người ăn một bữa ngon, nhưng nhìn lại, các người đúng là không có lộc ăn.”

Kim Lục Phúc cười cười: “Đa tạ.”

Tử Ngư rời đi, Kim Lục Phúc nhỏ giọng nói: “Ăn bữa ngon... đồ khó ăn như thế mà nói là đồ ngon... còn không bằng ta tự nướng hai con ếch ăn.”

“Kim Lục Phúc!” Quý Bạch Ngạc mở miệng.

Hắn quay đầu nhìn nàng: “Chuyện gì?”

“Sao người cứ nắm chặt tay ta?”

Kim Lục Phúc nâng tay hai người lên: “Nhìn cho rõ nhé, đây không phải là nắm chặt, nắm chặt là tay của ta bao bọc bên ngoài tay nàng, còn hiện tại... cái này... gọi là mười ngón tay đan vào nhau, hiểu không?”

Nàng gật đầu: “Cái ... này ta biết, nhưng ta muốn hỏi, vì sao tay người lại muốn làm như vậy?” Tiện thể lắc lắc tay.

“Tại sao không thể như vậy?” Hắn lộ vẻ ngạc nhiên

“Bởi vì ~” nghi ngờ nhìn hắn sau đó dùng sức rút tay ra. “Bởi vì không muốn cho người nắm.”

“Vậy muốn cho ai nắm?”

“Cái này... liên quan gì tới người?” Nàng nói, suy nghĩ một lát lại hỏi: “Tử Ngư tỷ tỷ chính là chương quầy của tửu quán kia sao? Vậy tại sao lại có người đánh nhau với tỷ ấy nhỉ?”

“Có thể do dùng đồ không ngon lừa tiền người ta. Nàng cho rằng mọi người đều có phong độ giống như ta, dù ăn đồ không ngon vẫn trả tiền sao?” Hắn vừa cười vừa nói.

“Có phong độ mà ở sau lưng người ta nói là đồ khó ăn sao?” Quý Bạch Ngạc cười, lại để lộ cặp răng khểnh.

Hắc... Hôm nay đầu óc gia cầm lại đột nhiên thông minh ghê.

“Việc này... nàng cũng không phải người ngoài.”

“Cũng không phải lão bà.” Quý Bạch Ngạc phản bác.

Ôi trời

~~“Sau này sẽ thành thôi. Đây là chuyện trong nhà, lúc đó đóng cửa lại nói tiếp cũng được, mà này, Tiểu Bạch Ngạc, sao nàng lại quen biết người hai (nửa) mặt vậy?”

“Người hai (nửa) mặt? Người muốn nói Tử Ngư tỷ tỷ sao? Có người muốn lừa ta, tỷ ấy giúp ta đánh hắn.” Quý Bạch Ngạc nói, thực ra cũng không phải đại ân gì.

“Là cái gã... nhi tử của Thư gì đó à?” Kim Lục Phúc cười hỏi.

“Không phải Giang công tử, là cái người đi vòng quanh dưới gốc cây cơ. Tử Ngư tỷ tỷ nói cho ta biết, loại người này nếu nhìn thấy thì phải dạy cho hắn một bài học.”

“Giang công tử? À, Giang công tử rất tốt.” Giang công tử thật hảo tâm nha, đường đường là công tử mà lại nướng cá ột nữ tử ăn, chiêu hiền đãi sĩ thì không nói làm gì, chắc chắn là có sắc tâm, hần liếc mắt nhìn Quý Bạch Ngạc, Tiểu Bạch Ngan này dung mạo nhiều nhất cũng chỉ có thể coi là thanh tú, tại sao nhiều nam nhân lại thích nàng như vậy? Ghé sát mặt vào nhìn... còn không đẹp bằng nhìn từ xa. Trên người cũng không có mùi thơm lan hương xạ linh tinh xông vào mũi...

“Giang công tử cũng không tệ, có mỗi mái tóc có chút khó coi.” Quý Bạch Ngạc nói, tóc tết đuôi sam, lại còn giấu hết vào trong cái mũ che hết nửa khuôn mặt,...thật khó nhìn, so với mái tóc không đều của Kim Lục Phúc còn khó nhìn hơn.

“Tiểu Bạch Ngan, tại sao Giang Trạch Dân lại dụ dỗ nàng?” Kim Lục Phúc hỏi. Dám dụ dỗ con dâu nhà người ta,... tên này gặp một lần phải đánh một lần.

“Không biết, ta ngủ ở trên cây, lúc tỉnh dậy đã nhìn thấy hần.” Quý Bạch Ngạc nói, chẳng qua nàng định mang mấy vòng hoa nhỏ lên trên cây ngủ một lát, lúc tỉnh dậy thấy Giang công tử ngồi dưới gốc cây cười híp mắt nhìn mình.

“Tiểu Bạch Ngan, nam nhân dưới chân núi đều hảo sắc, hơn nữa đều thích lừa gạt những loại người ngốc nghếch như nàng.” Hần nói, nói xong chỉ nhìn thấy Quý Bạch Ngạc nhe nanh trợn mắt nhìn mình.

“Kim Lục Phúc, chúng ta mỗi người đi một ngả, người là... đồ nam nhân hảo sắc dưới chân núi.”

Sặc.. “Được rồi, đầu óc gia cầm của nàng, sao lại cứ thích cãi lộn như vậy chứ? Thôi nào, đi thôi, chúng ta về Giang Nam.”

“Không đi tập hợp nữ nhân sao sao?” Quý Bạch Ngạc cười hỏi.

“Nói thế mà cũng tin à... không phải đã nói với nàng là đi trả nợ sao... chẳng nhớ gì cả...”

“Kim Tiểu Lục, ta nói cho người biết, thực ra Tử Ngư tỷ tỷ rất đẹp... còn đẹp hơn cả nữ tử người Hồi kia...”

Kim Lục Phúc giả vờ kinh ngạc. “Thật sao?”

Quý Bạch Ngạc bĩu môi, gật đầu.

“Thế thì có liên quan gì chứ? Đi thôi.” Hần rất tự nhiên cầm tay nàng đứng dậy. “Nàng cho là nuôi nữ nhân là chuyện dễ dàng vậy hả? Nuôi một người như nàng đã mệt muốn chết rồi, vả lại, nữ nhân đẹp không thể cưới, nương ta nói trên hoa gheo nguyệt là không tốt...”

Vừa đi vừa lảm nhảm, hai người đi ra khỏi rừng cây. Kết quả vừa đi ra khỏi liên đụng phải một đám người, dưới ánh trăng mờ nhạt nhìn thấy mấy người kia có khoảng bảy, tám người. Không biết có phải đối phương quen nhìn đường ban đêm rồi hay không, liền có một người nói: “Quý cô nương?”

Không đợi Quý Bạch Ngạc mở miệng, Kim Lục Phúc lặng lẽ điểm á huyết của nàng, sau đó lôi nàng đi sang một bên, nàng dùng móng tay bấm vào lòng bàn tay hần tỏ sự bất mãn.

Sách lược của đối phương là địch động thì ta động, thấy Kim Lục Phúc nghiêm túc chắn giữa hai người liền lặp lại: “Quý cô nương phải không?” Đúng là rất kiên trì.

“Vị huynh đài, huynh nhận lầm người rồi, thê tử của ta không biết nói, cũng không phải họ Quý.” Kim Lục Phúc nói. Không ngờ năm nay gia cầm lại được hoan nghênh như vậy, ... có lẽ một phần vì trên núi có ít gia cầm.

“Sao có thể nhận lầm người? Ta và Quý cô nương còn đồng hành mấy ngày.” Người nam nhân nọ nói, rồi nhìn Quý Bạch Ngạc. “Quý cô nương, ta là Mộ Dung đại ca, có còn nhớ không?”

Lại là Mộ Dung —— người cùng họ với đại thúc đi đường thật nhiều a.

Quý Bạch Ngạc đứng bên cạnh lắc đầu. Trong lòng Kim Lục Phúc vui mừng, Tiểu Bạch Ngan vẫn luôn theo hần, đều không có hứng thú với người khác.

24. Chương 24: Vấn Đề Uy Tín Của Kim Lục Phúc.

Còn chưa kịp vui mừng thì cảm thấy có tiếng xé gió phóng tới, Kim Lục Phúc nhanh chóng kéo Quý Bạch Ngạc sang một bên, Tiểu Mộ Dung này... đúng là không có lẽ giáo bằng lão Mộ Dung kia.

Tránh rồi lại tránh, Kim Lục Phúc một mực không buông tay Quý Bạch Ngạc ra, mà Mộ Dung kia ra chiêu càng thêm sắc bén, tư thế giống như bắt quả tang lão bà cùng tình nhân trốn chạy. Kim Lục Phúc là ai chứ, luôn luôn nhàn tản, người không gây sự với ta thì ta quyết không chọc ghẹo tới người, nguyên tắc là đánh thắng được thì từ từ đánh, mà đánh không lại thì chạy, cho nên căn cứ vào khoảng cách chênh lệch này, hẳn quyết định chạy, chỉ là Tiểu Mộ Dung nổi giận cũng không phải ngồi không, cả bảy tám người kia đều vây lấy bọn họ. Giờ chỉ có hai lựa chọn, phi lên trời hoặc độn thổ xuống đất, xuống đất thì khá là khó khăn đấy, hẳn cũng không biết Xuyên Sơn Giáp (thuật độn thổ), mà phi lên trời... bị vây kín như vậy, kiếm chỗ làm điểm tựa để phi lên cũng khó khăn không nhỏ.

Đang suy đông tính tây, lại nghe Quý Bạch Ngạc nói: “Kim Tiểu Lục, bọn họ đông người bắt nạt chúng ta như vậy có chút quá đáng phải không?”

“Đâu phải có chút quá đáng, mà là cực kỳ quá đáng, không có đạo nghĩa giang hồ, không thấu tình đạt lý.” Hắn nói, sau đó nhìn nàng: “Nàng nói được à?”

“Tay của ta cũng đâu có bị quăn đâu.” Quý Bạch Ngạc cười nói: “Kim Tiểu Lục, đánh lộn không tốt, ta đi kiếm thạch đầu.”

“Quý cô nương?” Tiểu Mộ Dung có chút kinh ngạc kêu lên, đồng thời ra hiệu cho thủ hạ dừng tay. “Nàng rõ ràng là Quý cô nương, vì sao lại không biết ta?”

“Không phân biệt tốt xấu đã động thủ đánh người, lại còn ý đồ hiếp yếu, Mộ Dung công tử, người đều đối xử với người khác như vậy sao?” Quý Bạch Ngạc nói, sau đó nhìn Kim Lục Phúc. “Tiểu Lục, chúng ta đi thôi.”

“Quý cô nương, nàng hiểu lầm rồi, ta sợ nàng bị người ta cưỡng ép, cho nên mới động thủ, vị tiểu huynh đệ này, đã thất lễ rồi.” Tiểu Mộ Dung nói.

“Đâu có, đâu có, coi như luận bàn võ nghệ một chút, dù sao cũng không muốn mạng của ta, nếu không ta còn tưởng người nhân lúc trời tối gió lạnh định giết người cướp thê cơ.” Kim Lục Phúc cười lạnh nói. “Ngạc nhi, đi thôi.”

Quý Bạch Ngạc gật đầu, đi qua người Mộ Dung cũng không thềm ngoái lại.

“Quý cô nương ~” Tiểu Mộ Dung kêu lên.

“Mộ Dung công tử, tiểu đệ họ Kim, người có thể gọi Ngạc nhi là Kim phu nhân hoặc là Kim thái thái, ...bằng không thì phải gọi là Kim Lục Phúc gia -” Kim Lục Phúc nói.

“Kim Lục Phúc gia -? Có nghĩa là gì?” Quý Bạch Ngạc hỏi.

“Tức là thê tử của Kim Lục Phúc ấy mà.”

“Vậy cũng thể gọi người là Quý Bạch Ngạc gia sao?” Nàng hỏi tiếp.

Hai người hoàn toàn không thềm đếm xỉa tới đám người kia và vẽ “tình thâm ý dài” của Tiểu Mộ Dung

“Đương nhiên không thể. Ta là nam nhân, nhưng nàng có thể gọi ta là chương quỳ Quý Bạch Ngạc gia, hoặc là chủ nhà Quý Bạch Ngạc.” Kim Lục Phúc nói.

“Không được, nếu như ta là Kim Lục Phúc gia - vậy người sẽ là Quý Bạch Ngạc gia -, như vậy mới công bằng.” Quý Bạch Ngạc nói.

“À, được.” Kim Lục Phúc vừa cười vừa nói, không cãi với tiểu ngan ngu ngốc nữa, Quý Bạch Ngạc gia thì Quý Bạch Ngạc gia, cuối cùng cũng chỉ là một cái danh phận thôi mà.

Lại đi thêm vài bước, đột nhiên Quý Bạch Ngạc nói: “Không đúng, Kim Tiểu Lục, người không phải của ta, mà ta cũng không phải của người, người lại đào hố bẫy ta.”

“Này, nha đầu, nhiều người đã nghe nàng nói “Kim Lục Phúc là Quý Bạch Ngọc gia” rồi, chẳng lẽ nàng định nuốt lời? Ta mặc kệ, nếu như nàng dám chối bỏ, ta sẽ viết báo cáo khắp thiên hạ là nàng vứt bỏ trượng phu.”

“Như vậy sẽ lãng phí bao nhiêu giấy và mực a?” Quý Bạch Ngọc nói, rất tiếc của.

Kim Lục Phúc lắc đầu, lối suy nghĩ của gia cầm, người bình thường không thể đoán nổi, chỉ có hần thông minh như vậy mà thôi.

Không hiểu vì sao Tiểu Mộ Dung lại không đuổi theo, có lẽ nhận đả kích quá lớn, không nghĩ tới nữ tử trong lòng chỉ xa cách một tháng đã gả làm thê tử nhà người khác, đương nhiên, có lẽ có việc quan trọng hơn cần hoàn thành. Nhưng... mấy chuyện này cũng chẳng liên quan gì tới Kim Lục Phúc, hần cảm thấy đùng tới Mộ Dung gia cũng chẳng phải chuyện tốt lành gì.

Thành Lạc Dương.

Tháng bảy, mặc dù ánh mặt trời gay gắt chói chang, nóng tới mức không có chỗ để tránh, bởi vậy có rất nhiều người tránh nóng mà tới trèo thuyền trên hồ. Trong một con thuyền nho nhỏ buông lỏng tấm rèm lụa, có một đôi lão gia phu nhân ngồi đối diện nhau.

“Không hiểu sao trời lại nóng như vậy chứ? Lão đầu tử, chàng không nóng à?” Lão phu nhân hỏi.

“Tĩnh tâm tự nhiên sẽ lạnh.” Lão đầu tử đối diện nói.

“Tâm tư ta đây còn chưa đủ lạnh sao, nuôi nhi tử kiểu gì mà nó trốn không thấy bóng dáng đâu cả, còn làm phiền tới song thân phải đi khắp thiên hạ tìm nó nha. Tiểu tử thôi, tốt nhất đừng để ta thấy mặt, bằng không... ta sẽ đánh gãy chân nó.”

“Được, đánh gãy chân nó xong, nàng lại tự mà vác cái thân già ra mà chăm cho nó.” Lão đầu tử cười nói.

“Lão đầu tử, chàng bấm thử ngón tay xem hõn tiểu tử này chạy đi đâu? Hai, ba năm rồi không có chút tin tức nào cả.” Lão thái thái nói.

“Nếu gia bấm đốt ngón tay mà biết được thì cần gì phải đi khắp nơi chứ.” Lão đầu tử dường như có chút bất mãn, nhìn lão thái thái. “Dưa hấu tính hàn, ăn hai miếng là đủ rồi.”

Lão thái thái buông... miếng dưa hấu thứ ba xuống: “Lão đầu tử, con của ta sẽ không xảy ra việc gì chứ?”

Lão đầu tử gật đầu: “Con của nàng là tai họa, yên tâm.”

Đợi cho tới khi bớt nóng, thuyền lại gần bờ, trên bờ đã có xe ngựa sớm chờ. Lão thái thái nói thật vất vả mới mát mẻ được một ít đã phải trở về, ngồi trong xe ngựa thật khó chịu.

Xe ngựa đi theo sau, hai người chậm rãi bước, vừa đi vừa nhìn ngắm cảnh vật.

“Chủ nhân, Đại tiểu thư gửi thư về, hỏi gia và ngài vẫn khỏe chứ, hỏi bao giờ chủ nhân quay về phương nam?” Một phụ nhân chừng năm mươi tuổi hỏi, trên mặt mang theo ý cười.

“Trở về cũng vẫn nóng, để tính sau. Bách Hợp, thê tử của Mạnh Ân có bầu rồi phải không?” Lão thái thái hỏi

Bách Hợp cười gật đầu.

“Người đã sắp làm nãi nãi (bà), còn ta thì ngay cả nhi tử cũng không tìm thấy. Ai nha... Bách Hợp, người trở về Hàng Châu đi thôi, nhìn Tôn nhi (cháu nội) mới ra đời thật tốt, người và Ba Lỗ Đô về đi.” Lão thái thái nói.

“Chủ tử, ở nhà đã có người chăm sóc chúng, vả lại còn có Đại tiểu thư ở đó.” Bách Hợp nói.

“Được rồi, biết nói cũng không làm người đi được, cùng nhau trở về thôi, tiểu tử chết tiệt bao giờ muốn về thì về.” Nói xong, lại nghiêng rằng nghiêng lợi.

“Không tìm nữa sao?” Lão đầu tử hỏi lâu không lên tiếng, buột miệng hỏi.

“Không tìm nữa, cũng may ta đã có hai người khuê nữ (con gái) và hiền tể (con rể) hiếu thuận.” Lão thái thái nói, trong giọng nói tràn đầy vui vẻ.

Ngày thứ hai, đoàn người lên đường trở về.

Lại nói về Kim Lục Phúc và Quý Bạch Ngạc sau khi thoát khỏi Tiểu Mộ Dung thì lên đường chạy như điên, rốt cuộc cũng tới một nơi tự cho là an toàn, Quý Bạch Ngạc mới nhớ ra một vấn đề: “Kim Tiểu Lục, cha nương ta đang ở đâu?”

“Đương nhiên là ở Giang Nam Kim gia.” Kim Lục Phúc vừa cười vừa nói: “Nàng nghĩ thử xem, một hiền tể như ta, Đỗ mỹ nhân có thể dễ dàng buông tha sao? Không tóm được ta thì phải tới Kim gia đối phó với lão cha và lão nương ta, tới lúc đó ta còn có thể phản kháng được sao?”

Quý Bạch Ngạc nhìn trời: “Ta không đi cùng người đâu, ta tự đi tìm.”

“Ngạc nhi, sao có thể như vậy chứ? Sao nàng có thể bội tình bạc nghĩa như vậy?” Hấn túm tay nàng, ra vẻ thương tâm đau khổ.

“Lại loạn cái gì?” Nàng trừng mắt nhìn hấn: “Miệng lưỡi trơn tru, nói hươu nói vượn, chỉ giỏi treu hoa ghẹo nguyệt.”

“Tiểu Bạch Ngạc, nàng không thể thiên cận chỉ nhìn bề ngoài như vậy, nàng nhìn tâm tư ta xem chân thành cỡ nào?” Hấn cười hì hì.

Quý Bạch Ngạc xoa tay nói: “Thể hiện chút coi, còn chưa từng thấy chân thành là cái dạng gì.”

Chưa dứt lời đã bị Kim Lục Phúc cầm tay: “Quý Bạch Ngạc, tuy rằng nàng rất ngốc, còn chưa xem qua bao nhiêu sách, nhưng có một câu tục ngữ, chắc chắn nàng từng nghe qua, đó là “Lộ dao tri mã lực, sự cửu kiến nhơn tâm” (Đường dài mới biết sức ngựa, việc lâu mới thấy lòng người), biết không?”

“ Bao lâu? Hai tháng có đủ không?” Quý Bạch Ngạc hỏi.

Trời ạ

đầu óc củ cải

~~“Cả đời.” Kim Lục Phúc nói.

Quý Bạch Ngạc chớp mắt, dường như rất cảm động. Kim Lục Phúc nhếch miệng cười chưa được một nửa đã nghe Quý Bạch Ngạc nói tiếp: “Cả đời có phải quá dài lắm không?”

25. Chương 25: A Y Nỗ Nhĩ Lại Xuất Hiện

Thật vất vả mới dụ dỗ Quý Bạch Ngạc đi cùng hấn tới hạ lưu Trường Giang (Giang Tô), nhìn ngấm mai vàng trong mưa, Kim Lục Phúc miêu tả, thời tiết mưa dầm thế này giống như bao quát tất cả làn khói trong nước, lộ ra một ánh trắng mờ ảo, giống như một tầng lụa mỏng, lúc trời mưa phùn, cầm ô đi dạo trên Đoạn Kiều Tây Hồ chính là chuyện phong lưu của những văn nhân mặc khách. Nói một cách ngắn gọn, lúc mưa phùn cảnh đẹp Giang Nam rất mờ ảo, nhìn Quý Bạch Ngạc cứ ngỡ người nhìn cảnh mưa lại trầm lắng đầu, đứa nhỏ ngốc này từ nhỏ chưa từng thấy mưa sao, hận không thể lắp cánh bay ngay tới Giang Nam, cũng hận không thể làm cho Giang Nam quanh năm suốt tháng mưa phùn.

Đi về Giang Nam, Quý Bạch Ngạc bắt đầu hỏi kỹ càng về cảnh vật Giang Nam, hấn cũng không ngại phiền hà, còn thao thao bất tuyệt kể cho nàng nghe, coi như trò tiêu khiển giết thời gian.

Hành trình đi tới Giang Nam lãng mạn vừa bắt đầu một ngày thì lại gặp phải cảnh đánh nhau. Quý Bạch Ngạc nhìn hấn nói: “Kim Tiểu Lục, người và mấy loại chuyện đánh lộn này đúng là có duyên nha.”

“Có lẽ vì ta tương đối tượng nghĩa, hoạt bát ấy mà. Bỏ đi, đánh thì đánh, cũng chẳng liên quan tới chúng ta.”

“Đúng là không liên quan tới ta, nhưng...” vươn tay lên chỉ. “Người nhìn xem, người kia không phải là...mỹ nhân người Hồi sao?”

Theo hướng tay nàng chỉ, hấn cũng nhìn thấy, người đang quơ dao chính là A Y Nỗ Nhĩ.

Kim Lục Phúc mặt không đổi sắc. Hai bên đánh nhau, một bên chắc chắn là ngự tiền thị vệ của Tứ ca hấn, bên kia dù mặc trường bào khoác ngoài y phục, nhưng bộ dáng không giống, vừa nhìn đã có thể khẳng định là người Hồi, hơn nữa A Y Nỗ Nhĩ lại ra sức liều mạng, hấn đoán có lẽ là đám người quấy rối từ sa mạc tới thảo nguyên và đi theo tới tận đây, trước kia chúng có thù oán với A Y Nỗ Nhĩ, hiện tại, nếu để A Y Nỗ Nhĩ bị bọn họ bắt đi, Tứ ca sẽ cảm thấy mất mặt; nếu Tứ ca cảm thấy mất mặt sẽ lại gây phiền phức cho hấn, sau đó thế nào cũng nghiêng răng nghiêng lợi với hấn cho coi.

Nghĩ hậu quả trước sau liên lụy tới bản thân, hấn nhìn Quý Bạch Ngạc nói: “Tiểu Bạch Ngạc, nàng đi tìm mấy viên đá vảy đám người Hồi kia đi.”

“Được.” Quý Bạch Ngạc gật đầu, Kim Lục Phúc liền phi thân về phía trước, khinh công thật tốt, phóng người bay vào giữa vòng vây, A Y Nỗ Nhĩ nhìn thấy hấn liền thở phào nhẹ nhõm: “Kim Tiểu Lục!”

Kim Lục Phúc cũng không nói gì, từ dưới đất nhật lên một trường thương vừa gia nhập hỗn chiến, vừa để ý động tĩnh của Tiểu Bạch Ngạc. Đám thị vệ vừa thấy có người lạ liền rất căng thẳng, vốn đám người Hồi này đối phó đã đủ khó khăn rồi, nếu thêm cả người này nữa có lẽ lần này bọn họ sẽ không hoàn thành được nhiệm vụ, khó có thể giữ được cái đầu trên cổ, bọn họ nghe nói, Hoàng Thượng dường như rất thích nữ tử người Hồi này. Cũng may, thấy Kim Lục Phúc cầm trường thương đối phó với đám người Hồi, bọn họ mới yên lòng, có thêm trợ thủ cũng tăng thêm ý chí chiến đấu.

Kim Lục Phúc nhất tâm nhị dụng (Một tâm trí mà làm được 2 việc), nhìn Quý Bạch Ngạc đi vòng sau cái cây, cứ đi vòng quanh trận hỗn chiến này không ngừng khom lưng phóng đồ, động tác nhẹ nhàng nhanh chóng, mấy người Hồi định giơ đao chém nàng thì nàng đã nhanh chóng vọt sang một bên, rất nhanh, nàng nhìn Kim Lục Phúc cười cười: “Tốt rồi, một lát..”

Một tiếng kêu đau đớn vang lên, rồi lại nghe thấy thanh âm ngã phịch xuống đất. Trên mặt Quý Bạch Ngạc còn lưu lại một giọt máu, nàng chớp chớp mắt, dường như có chút sợ hãi người.

Kim Lục Phúc một tay ôm lưng nàng, một tay linh hoạt sử dụng trường thương đối địch, vốn rất dễ dàng nhưng vì vướng thêm một người nên phải cố hết sức, nhưng miệng Kim Lục Phúc cũng không nhàn rỗi: “Tiểu Bạch Ngạc, nàng không sao chứ? Sợ tới choáng váng sao? Hồi hồn mau, hồi hồn mau Tiểu Bạch Ngạc.”

Một lát sau, nhìn thấy binh lính bị thương ngày càng nhiều, tình thế càng lúc càng không khả quan, Quý Bạch Ngạc hồi hồn kéo tay Kim Lục Phúc: “Đi theo ta.” Đi theo bước chân nàng lại tìm được A Y Nỗ Nhĩ ra khỏi vòng kỳ môn độn giáp thuật.

Lúc này người trong trận pháp giống như... cá nằm trên dao dưới thớt, rất dễ giải quyết.

“Kim Tiểu Lục!” A Y Nỗ Nhĩ kêu lên, tay áo nhiều chỗ bị rách, nhưng cũng không ảnh hưởng gì tới khuôn mặt nàng, cười tươi rạng rỡ nhìn hấn.

“Ngạc nhi, nàng không sao chứ? Đến đây, đã làm nàng hoảng hốt rồi.” Kim Lục Phúc vỗ nhẹ đỉnh đầu Quý Bạch Ngạc.

“Kim Tiểu Lục, người giết người.” Quý Bạch Ngạc nói.

“Không có, không tin nàng nhìn hấn xem, vẫn còn thở mà, chỉ không cẩn thận bị thương tí thôi.” Hấn cười híp mắt. “Ồn rồi chứ? Được rồi, chúng ta liền đi tiếp.”

“Kim Tiểu Lục!” A Y Nỗ Nhĩ lại gọi, trong lòng có chút chua xót, trước kia hấn hộ tống nàng tới thảo nguyên đều rất quan tâm, sao hôm nay lại dè dặt phòng ngừa như vậy.

“Kêu cái gì mà kêu, ta có nghe thấy.” Kim Lục Phúc nhìn nàng, rồi lại nhìn đám thị vệ vẫn còn đang giơ đao đề phòng. “Nhanh lên đường đi, mấy người Hồi này còn chưa chết, nhân lúc bọn họ vẫn còn bị vây trong trận pháp, các người còn không mau đi? Nhớ kỹ, không được dừng lại nghỉ ngơi, không ngừng phi ngựa trở về kinh thành đi.”

“Ta muốn đi cùng người.” A Y Nỗ Nhĩ nói.

Đám thị vệ lại sột soạt di chuyển đao kiếm, Kim Lục Phúc lắc đầu, đột nhiên nhanh chóng lại gần nàng, tay vừa cử động đã làm người A Y Nỗ Nhĩ từ từ mềm nhũn, dường như đột ngột ngủ thiếp đi, Kim Lục Phúc ôm nàng vào trong kiệu, sau đó sẵn dò binh lính nhất định phải nhanh chóng trở về kinh thành.

Bọn họ vội vã đi, Kim Lục Phúc kéo Quý Bạch Ngọc: “Chúng ta cũng đi thôi, đúng là không hợp bát tự với phương bắc mà, ngày nào cũng gặp đánh nhau, sau này gặp ít thì tốt hơn.”

“Tiểu Lục, sao ngươi không mang nàng cùng theo?” Quý Bạch Ngọc hỏi.

“Lạ nhỉ, sao phải dẫn theo nàng ấy? Nàng ấy và ta không quen không biết, cũng giống nàng và người Mộ Dung gia, dính vào sẽ không tốt.” Hắn cười hì hì.

“Nhưng mà nàng rất đẹp a?”

“Ta đã nói rồi, xinh đẹp ta nhìn không vừa mắt.”

“Kim Lục Phúc ——” Quý Bạch Ngọc véo hắn một cái: “Ý ngươi là ta cũng không vừa mắt ngươi sao?”

Hắn ra vẻ tủi thân nhìn nàng, xoa xoa cánh tay nói: “Ta cũng chưa nói là nhìn nàng thuận mắt mà...”

Hai người vì lời này mà lại truy đuổi nhau trong rừng, giống như trước kia ở trên đỉnh Côn Lôn. Lẽ ra phải tăng tốc, nhưng vì khí trời quá nóng nên đại miêu có chút khó chịu, mỗi ngày đều nằm gục, thè lưỡi ra sức thở, Quý Bạch Ngọc sợ nó xảy ra chuyện gì, liền ép Kim Lục Phúc vào thành mua được cho nó ăn, mới khá hơn một chút.

Đi vài ngày, tính toán hành trình phải đi qua kinh thành, Kim Lục Phúc có chút lo lắng, hắn đã thả một đám người sống trở về cho Tứ ca hắn. Nhìn thấy thái độ dè dặt, bất an dọc đường đi của hắn khiến cho Quý Bạch Ngọc cảm thấy kì lạ, hỏi hắn có phải đeo án mạng trên lưng không, hắn liền nghiêm túc nói cho nàng biết, án mạng thì không có, nhưng trước kia hắn vô tình đắc tội với Hòa Cung Thân Vương (chính là Ngũ A Ca Hoằng Trú) nên đi ngang qua kinh thành đương nhiên phải cẩn thận một chút, hơn nữa kế tiếp bọn họ phải áp dụng kế sách vòng vèo, không thể đi đường thẳng. Quý Bạch Ngọc cũng không thắc mắc, đối với mấy vụ đất đai ở Trung Nguyên nàng có chút mơ hồ, cho nên cũng đồng ý.

Không biết là thần linh phù hộ hay do Kim Lục Phúc cũng thông minh, đi hơn mười ngày cũng không còn đụng tới truy binh của “Hòa Cung Thân Vương”, Kim Lục Phúc cũng buông lỏng đề phòng, quyết định lần này phải nường chút đồ mọn để bồi bổ tâm can.

Ngày hôm trước mới đổ mưa, nên trong rừng có chút cảm giác “Sơn lộ nguyên vô vũ, không thúy thấp nhân y” [9], Quý Bạch Ngọc thích nhìn, hắn liền nói ở Giang Nam đều như vậy, nàng bán tín bán nghi, hắn liền đọc mấy câu thơ của cổ nhân để chứng minh, so với nương hắn thường nhớ nhưng “Thảo trường oanh phi nhị nguyệt thiên” [10] linh tinh thì tốt hơn nhiều.

“Kim Tiểu Lục, ngươi có cảm thấy hôm nay có rất nhiều người tới đón củi không? Nàng hỏi. Mỗi ngày chạy trong rừng, ngẫu nhiên mới gặp một hai người, thế mà hôm nay đã gặp ít nhất mười lăm người.

Kim Lục Phúc cười cười, làm gì có tiền phu đón củi nào mà lại có ánh mắt lén lút như vậy. “Có lẽ mấy ngày trước trời mưa nhiều, hết củi đun rồi.”

Quý Bạch Ngọc gật đầu. Hắn cũng không biểu lộ gì cả, lặng lẽ quan sát bốn phía, trong lòng thâm suy đoán thân phận của bọn người kia.

[9] hai câu này trong bài Sơn Trung của Vương Duy.

Bản gốc:

Hán Việt:

Kính khe bạch nhật xuất,

Thiên hàn hồng diệp hy.

Sơ lộ nguyên vô vũ

Không lam thấp nhân y.

Dịch Nghĩa:

Mặt trời mọc trên dòng suối hiểm trở

Trời lạnh, lá đỏ thưa thớt

Trên con đường núi không có mưa

Hơi núi làm ướt áo người

Dịch thơ: (Bản dịch của Phụng Hà)

Khe quanh hững nắng rạng đông

Bầu trời lạnh lẽo, lá hồng thưa

Trên non đường vắng núi mưa

Giăng giăng hơi núi, áo ai ướt rồi.

[10] Câu này trong bài Thôn Cư của Cao Đỉnh

Bản gốc:

Dịch thơ:

Thôn cư

Cao Đỉnh

Thảo trường oanh phi nhị nguyệt thiên

Phát đề dương liễu túy xuân yên

Nhân đồng phóng học quy lai hậu

Mang sấn đông phong phóng chỉ diên

26. Chương 26: Vương Mặc

Mấy người này... giống như từ dưới đất chui lên vậy, quay đi quay lại đã không thấy bóng dáng đâu nữa. Kim Lục Phúc càng thêm căng thẳng, chắc chắn mấy người này... không phải người lương thiện.

“Tiểu Lục, ta cảm thấy đầu hơi choáng.” Quý Bạch Ngọc nói. Hắn đỡ lấy nàng, bản thân cũng cảm thấy không thoải mái, trong lòng càng lo lắng có chuyện gì đó xảy ra, hắn cảm giác được hôm nay sẽ phải trải qua một cửa ải khó khăn, đúng là sơ suất quá.

“Tiểu Bạch Ngạn, Đỗ mỹ nhân có dạy nàng thủ thuật che mắt không?” Kim Lục Phúc hỏi, cũng không ôm hy vọng, thủ thuật che mắt kia giả thần giả quỷ, có lẽ Đỗ mỹ nhân cũng không biết.

Quả nhiên Quý Bạch Ngạc lắc đầu.

“Tiểu Bạch Ngạn, lát nữa nếu có người tới bắt ta, nàng cứ giả vờ như không quen biết ta, sau đó chạy nhanh một chút, tới Trần gia ở Hàng Châu tìm một người.”

“Không chạy.” Quý Bạch Ngạc cười cười: “Kim Tiểu Lục, nhiều người như vậy chỉ dựa vào một mình người cũng không thoát được đâu, ta cũng không chạy, đó là hành động không trượng nghĩa.”

Híc...

“Nói hay lắm! Tiểu Lục, ánh mắt ngươi không tệ a!” Một giọng sang sảng lạnh lùng vang lên.

“Cảm ơn vương gia quá khen!” Kim Lục Phúc nói, đảo mắt bốn phía, từ chỗ này có thể mơ hồ nhìn thấy đám người ngày một vây lại gần, dường như không ít, lần này có lẽ Tứ ca và Ngũ ca hẳn quyết tâm ra tay rồi.

“Còn rảnh rồi bẻm mép sao? Hử?” Hoàng Trú cười cười, nhìn hai người đứng trước mặt: “Đầu có chút choáng váng, cả người không có khí lực đứng không? Vậy được rồi. Hôm nay bốn vương nhất định phải để các ngươi muốn chạy cũng không thoát, Tiểu Lục, món nợ lần này chúng ta trở về tính toán trước mặt Hoàng thượng chứ nhỉ?”

“Đâu có, đâu có. Nhưng mà vị cô nương này không có liên quan tới chuyện giữa hai chúng ta, nàng muốn đi tìm song thần, ngài có thể giờ cao đánh khê thả nàng chứ.” Kim Lục Phúc nói.

“Kim Lục Phúc, hẳn sẽ không thực sự đem người đi chôn sống đó chứ?” Quý Bạch Ngạc đột nhiên hỏi.

“Không chắc lắm, bọn họ có rất nhiều cách tra tấn người khác, nhiều tới mức nàng không thể tưởng tượng nổi.” Kim Lục Phúc nói, xin lỗi ca ca, tại các huynh ép đệ...

“Vị tiểu thư này không cần lo lắng, mặc dù Kim Lục Phúc từng có lỗi với ta, nhưng cũng không đáng tội chết, chỉ cần hắn chịu nghe lời, mai sau không chỉ đường quan lộc rộng mở, đến lúc đó tiểu thư như người lại được cáo mệnh (phụ nữ được phong tước hiệu trong thời phong kiến) gì đó.” Hoàng Trú nói, trừng mắt liếc nhìn Kim Lục Phúc. Chôn sống? Đều là hắn tự quyết định.

“Cáo mệnh là là gì? Nghe giống như đi kiện vậy.” Quý Bạch Ngạc hỏi.

“Cáo mệnh chính là trên đầu cắm một đồng giấy vàng, gặp ai cũng quỳ, còn giống như bị lôi lên công đường thẩm vấn vậy.” Kim Lục Phúc nói.

Quý Bạch Ngạc gật đầu: “Không có ý nghĩa.”

“Cho nên nàng đừng để bị người ngoài lừa cái gì cáo mệnh, giống như... Giang công tử kia, lão bà tương lai của hắn cũng là cáo mệnh.” Kim Lục Phúc nói.

Hoàng Trú đứng bên cạnh cảm thấy buồn bực, đang nói đi đâu vậy?

“Giang công tử? Thì có liên quan gì?” Quý Bạch Ngạc nói, dường như đầu óc càng lúc càng mơ hồ, dựa vào Kim Lục Phúc. “Kim Tiểu Lục, ta buồn ngủ quá, người véo ta một cái.”

“Bên kia có xe ngựa đang chờ, vị tiểu thư này có thể tới đó nghỉ ngơi một lát.” Hoàng Trú nói, cười tươi rạng rỡ.

Vừa dứt lời, chỉ thấy Quý Bạch Ngạc giơ tay lên cắn một cái, đau tới mức nhăn mặt mũi lại nhìn Kim Lục Phúc. “Kim Tiểu Lục, người đừng để bị hắn tóm được nha. Tìm cho ta mấy viên đá...” Vừa nói mấy câu đã trôi vào giấc ngủ.

Kim Lục Phúc cũng cảm giác hình ảnh trước mắt chòng chẹo lên nhau, nhìn thấy Ngũ ca hắn đang tươi cười tỏ vẻ vô tội, đang nhếch miệng nói: “Còn muốn kỳ môn độn giáp thuật sao? Nhưng mà, tại sao nữ tử này lại cố chấp với người như vậy chứ? Trong cung...cái người A Y Nỗ Nhĩ kia còn hơn...phải không?”

“Có a!” Một giọng nói vang lên... nhưng chắc chắn không phải Kim Lục Phúc nói.

Tất cả mọi người (bao gồm cả Kim Lục Phúc đang mơ hồ buồn ngủ) nhìn về phía phát ra tiếng nói, trên cành cây cao, một nữ tử mặc tử y (y phục màu tím), trên mặt che bằng một tấm sa mỏng.

“Hai (nửa) mặt...” Kim Lục Phúc sau khi thoát ra mấy lời này cuối cùng cũng không chống nổi được lực, lăn ra ngủ. Gối đầu rất thoải mái, chặn lại còn có một mùi thơm nhàn nhạt, Kim Lục Phúc hít sâu một hơi.

“Thoải mái chứ?” Một giọng nữ vang lên.

Kim Lục Phúc không cử động, rồi đột ngột ngồi dậy, một nữ tử mặc đạm tử y (y phục tím nhạt) đang khoanh tay ngồi cạnh bàn nhìn hẩn cười ... mặc dù là tím nhạt nhưng cũng không còn giữ nguyên màu sắc nữa, giống màu trắng nhiều hơn... khác biệt hoàn toàn với A Y Nỗ Nhĩ... mũi cao, khuôn mặt đẹp như tạc tượng, cô gái này mặt hoa da phấn, mỉm cười rất xinh đẹp, đẹp hơn nhiều so với nét đẹp thanh tú đơn thuần của Quý Bạch Ngạc, đương nhiên, cũng có khí chất hơn.

“Tử Ngư cô nương?” Kim Lục Phúc hỏi, nhìn bốn phía xung quanh. “Ngạc nhi đâu?”

“Cứu người đã mất hết phần lớn sức lực của ta rồi, Quý cô nương... không cứu được.” Tử Ngư nói.

“Ngạc nhi bị bắt đi rồi sao?” Trong lòng âm thầm thở dài, thà để hẩn cùng bị bắt còn hơn, kế tiếp chắc chắn hẩn phải “tự chui đầu vào lưới” à? Có lẽ Tứ ca và Ngũ ca đang cười toe toét.

Tử Ngư gật đầu.

“Tại sao cô lại cứu ta? Chúng ta đã thanh toán xong, không ai nợ ai.”

Tử Ngư cười khanh khách: “Nếu ta nói ta thích người thì sao?”

“Ta không thích cô.” Kim Lục Phúc nói, xốc chăn nhảy xuống giường, đầu óc vẫn cảm thấy choáng váng.

“Thật thô lỗ. Ta kém Quý Bạch Ngạc ở điểm nào chứ?”

“Chẳng kém gì cả, nhưng ta nhìn nàng ấy thuận mắt hơn.” Kim Lục Phúc nói. “Ơn cứu mạng, ngày khác sẽ báo đáp, tại hạ còn có việc, đi trước một bước, cáo từ.”

“Đừng nóng vội, ơn cứu mạng cứ từ từ trả sau cũng được, không phải sao?” Tử Ngư đi tới đỡ tay hẩn. “Vẫn còn choáng sao? Đừng vội, được vẫn chưa hết công hiệu. Ta đỡ người.”

Tâm trạng Kim Lục Phúc bị đả kích nặng nề, đây là lần thứ hai trong đời hẩn bị người ta dùng thế lực bắt ép, cảm thấy vô cùng khó chịu.

Tử Ngư đỡ hẩn đi qua một dãy hành lang, đi một lát thì tới sảnh đường, ghé chủ vị (ghế chủ nhà) có hai người ngồi, dãy ghế bên cạnh cũng có người ngồi.

“Kim tiểu huynh đệ, người tỉnh rồi.” Một vị lão giả vừa cười vừa nói.

“Mộ Dung đại thúc? Tửu quán chưởng quầy?” Quay đầu nhìn người trẻ tuổi kia: “Vị...này... Nói vậy nhất định là Mộ Dung công tử.”

“Lão phu là Vu Thiên Đường.” Hóa ra là tục danh (tên) của lão bản tửu quán.

“Cảm ơn ơn cứu mạng của các vị, nhưng hiện giờ tại hạ còn có chuyện cần làm, xin cáo từ.” Kim Lục Phúc nói, nghìn đường vạn đình, trăm nhà cũng không liên quan tới hẩn, ân tình sau này nhất định sẽ báo đáp.

“Kim tiểu huynh đệ, người có thể cho biết vì sao lại có thù oán với triều đình không?” Mộ Dung Huống hỏi.

“Còn có thể vì cái gì chứ? Không phải hẩn muốn cướp nữ nhân mà Hoàng đế thích sao?” Người trẻ tuổi nói.

Kim Lục Phúc nhìn hẩn một cái, ước chừng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, suy nghĩ đúng là giống đầu óc thiếu niên... quá đơn thuần, lại liếc nhìn mấy người khác, Kim Lục Phúc nói: “Đây là chuyện riêng của ta, không tiện nói rõ.”

“Chuyện riêng?” Người tuổi trẻ dường như rất tức giận: “Tại chuyện riêng của người mà Quý cô nương mới bị liên lụy, hiện giờ nàng bị bắt, còn không rõ thế nào, Kim Lục Phúc, để xem ta trừng phạt người thế nào.”

Cơn tức này... Tiểu Bạch Ngạc cùng lắm chỉ đến nhà ca hẩn ở vài ngày, chứ có liên quan gì tới Mộ Dung công tử chứ, y dựa vào cái gì mà nổi giận?

“Nàng có chuyện gì hay không cũng có liên quan gì tới Mộ Dung công tử chứ?” Kim Lục Phúc cười cười. “Ba năm trước đây, Ngạc nhi đã có đính ước với ta, người cần lo lắng cũng là ta mới đúng. Cáo từ.”

“Xin đợi một lát.” Mộ Dung Huống nói: “Tiểu huynh đệ, người đi một mình có thể nắm chắc phần thắng sao? Hiện giờ được lực trong người vẫn chưa hết, nơi này cách kinh thành hơn trăm dặm, người cũng nên nghỉ ngơi hai ngày. Huống hồ, nếu người lại bị bắt thì làm thế nào?”

Kim Lục Phúc suy nghĩ một chút: “Nếu Mộ Dung tiên sinh muốn nói tới chuyện này, tại hạ cũng không giấu diếm nữa. Thực ra tại hạ không có niềm tin với các vị, ta và Mộ Dung lão tiên sinh chẳng qua chỉ gặp gỡ vài lần, chính là các người không tiếc phải đối phó với Hòa Cung Thân Vương để cướp ta từ trong tay hắn ra, tại hạ tự hỏi vì sao mình chưa từng có giao tình gì để các vị ra tay giúp sức như thế, cho nên tại hạ rất muốn biết, các vị muốn thông qua Kim Lục Phúc ta để lấy những thứ gì?”

27. Chương 27: Mộ Dung Mỹ Nhân

Mộ Dung Huống và Vu Thiên Đường nhìn nhau cười một tiếng, rồi Mộ Dung Huống nói: “Tiểu huynh đệ hiểu lầm rồi. Thực ra, ba năm trước đây ở Giang Nam, lão phu nhận thấy tiểu huynh đệ là kỳ tài võ học, không dám đối gạt tiểu huynh đệ, lão phu một lòng tìm kiếm người kế thừa y bát (truyền nhân từ đời này sang đời khác), chỉ là nhiều năm tìm kiếm mà không có kết quả, mãi cho ... đến khi gặp tiểu huynh đệ, ta tin rằng, đó là trời ban ân cho Mộ Dung Huống ta.”

Kim Lục Phúc hiểu ra gật đầu: “Thảo nào đại thúc ngài lại thối phòng ta có cái gì mà long chương phượng tư, hóa ra là vì lý do này sao? Sớm nói có phải tốt hơn không, làm hại ta cứ lo đại thúc ngài có ý đồ xấu xa nào chứ. Nhưng chuyện thu nhận đệ tử của ngài có phải trả giá quá lớn hay không? Hoảng Trú là đương kim Hòa Cung Thân Vương, có quan hệ thân thiết với Càn Long gia, quyền lực rộng lớn, ngài không sợ hắn nổi giận sẽ phát binh áp chế sao? Không đúng, không đúng, ta cảm giác có gì đó không ổn, đại thúc ngài vẫn không nói thật cho ta biết.”

“Lão phu nói thiên chân vạn xác (chính xác, chân thực).” Mộ Dung Huống nói.

“Đối với tại hạ mà nói, nói thật hay nói dối cũng không quan trọng... quan trọng là... bản thân ta có thể phân tích rõ ràng hay không.” Kim Lục Phúc suy nghĩ một lát: “Tại hạ không có hứng thú với việc đấu đá xưng bá giang hồ võ lâm, chỉ muốn sống một cuộc đời yên ổn, ôm lão bà, hài tử cạnh lò sưởi đặt gần đầu giường mà thôi, cho nên, hiện giờ ta kiên quyết từ chối ý tốt của ngài, nhưng, mấy vị còn có ơn cứu mạng ta, sau này nhất định sẽ báo đáp. Tại hạ cáo từ.”

Mộ Dung Huống nhú mày, Vu Thiên Đường lắc đầu vuốt vuốt chòm râu nói. “Đáng tiếc, thật sự là đáng tiếc.”

“Kim Tiểu Lục, ân cứu mạng người, hiện tại phải làm đồ đệ cho phu thân ta, người đồng ý hay không cũng thế cả thôi, nếu không... ta sẽ không cho phép người ra khỏi cánh cửa này.” Đột nhiên Tử Ngư nói.

“Ngư nhi, không được làm loạn.” Mộ Dung Huống khiển trách.

“Hóa ra cô cũng họ Mộ Dung, cả nhà các người thật là khó hiểu a. Nói đi, các người muốn báo đáp thế nào?” Kim Lục Phúc vừa cười vừa nói, vẫn cảm thấy chút mệt mỏi nên ngồi dựa xuống ghế, vắt chéo chân ngồi xuống, còn ung dung tự tại rót một chén trà.

“Cười ta.” Mộ Dung Tử Ngư nói, rất tự nhiên, không có một chút xấu hổ.

“Ngư nhi, cha đã nói không được làm loạn.” Dường như Mộ Dung Huống bực mình.

Kim Lục Phúc lắc đầu: “Thứ lỗi cho tại hạ khó lòng mà nghe mệnh.”

“Dù chết cũng không sao?” Mộ Dung Tử Ngư tới gần hắn, nháy mắt, thổi một hơi nhẹ.

“Cũng không nhất định như vậy, ta còn không nỡ để Ngạc nhi nhà ta phải ở góa đâu.” Hắn cười cười.

“Ôi chào, Ngạc nhi thân thiết như vậy sao, ta nhớ người vẫn gọi nàng là Tiểu Bạch Ngan cơ mà? Là không nỡ để nàng ở góa hay là cũng cảm giác cười được ta cũng không tệ a?” Mộ Dung Tử Ngư nói.

“Cười cô cũng không tệ, sau này nhà ta còn có người nấu cơm, chứ Ngạc nhi nhà ta không quan tâm mấy chuyện như vậy.” Kim Lục Phúc nói, mở miệng ra là Ngạc nhi nhà ta, cũng không sợ người khác chán ghét.

“Nàng ấy thì làm gì?” Mộ Dung Tử Ngư hỏi, cũng cười.

“Ngồi chơi, nuôi cho béo trắng mập mạp, rồi sinh cho ta một đồng tiểu oa nhi.”

Mộ Dung Huống và Vu Thiên Đường có chút khó chịu, tiểu tử này định làm trò gì vậy? Nói mấy lời này cũng không chút xấu hổ sao? Sắc mặt của Tiểu Mộ Dung cũng không khá hơn là bao, giống như lão bà hắt tái giá và cái kẻ đến sau ấy lại dám giễu võ dương oai với hấn mà hấn không thể làm gì được, đành ghen hòng, đỏ mặt tía tai.

“Ăn nói bừa bãi.” Cuối cùng Tiểu Mộ Dung cũng bớt ghen mà phun ra được bốn chữ.

“Như vậy đi, Kim Lục Phúc, cho người vài ngày suy nghĩ, thế nào?” Mộ Dung Tử Ngư hỏi.

Kim Lục Phúc nhìn hai lão già, rõ ràng vừa rồi Mộ Dung Huống còn răn dạy nữ nhi, bây giờ... hóa ra vừa rồi muốn kẻ tung người hứng, cũng tốt, để xem bọn họ định làm gì, dù sao Tiểu Bạch Ngan cũng không gặp nguy hiểm gì, khi mà nhà Tứ ca hấn luôn được coi là phòng thủ kiên cố.

“Kim tiểu huynh đệ, lão phu thật sự hy vọng người có thể suy nghĩ thoáng ra, dù sao duyên phận hiếm có.” Mộ Dung Huống nói.

“Không thể nói như vậy được. Nói xa hơn một chút, nếu một ngày nào đó lệnh ái bị Hoàng thượng hoặc Hòa Cung Thân Vương bắt đem về trong cung, trong phủ nhốt rồi ỷ mạnh cường hôn, cũng được coi là duyên phận hiếm thấy sao?” Kim Lục Phúc vừa cười vừa nói. “Không phải là giam giữ sao, chuẩn bị cho ta một phòng khách thượng hạng, sơn hào hải vị mỗi ngày đều không thể thiếu, như vậy ta có suy nghĩ lại cũng thoải mái tâm trạng a.”

“Xin lỗi Kim tiểu huynh đệ.” Mộ Dung Huống nói.

“Không sao, trên đời này không thiếu chỗ không phân biệt rõ phải trái, thế này có đáng tính toán gì chứ!” Kim Lục Phúc đứng dậy. “Nhốt ở đâu? Đi thôi. Lo lắng đề phòng cũng không ngủ ngon được, ta phải ngủ bù một giấc.”

Đợi Mộ Dung Tử Ngư dẫn hấn đi rồi, Mộ Dung Huống và Vu Thiên Đường nhìn nhau cười một tiếng, dường như nắm chắc phần thắng trên tay.

Quả nhiên phòng khách thượng hạng, cũng đủ yên tĩnh, thích hợp ngủ nướng mùa hè. Mộ Dung Tử Ngư cười hỏi hấn có hài lòng hay không, Kim Lục Phúc gật đầu nói tạm được. Đi vào trong nhìn mọi nơi, không tồi nha, mọi vật dụng đều xa hoa, nhìn Trần gia nhà Khuynh Thành tỷ tỷ là đủ hiểu, trong giang hồ cũng có không ít người có tiền nha.

“Đừng nghĩ rằng có thể trốn thoát.” Mộ Dung Tử Ngư nói. “Nước đưa cho người uống cũng có thả dược, đảm bảo người không chạy xa được...”

“Trốn cái gì chứ, Ngạc nhi nhà ta đang vui hưởng trong cung, ta ở đây hưởng thụ cũng tốt.” Kim Lục Phúc trèo lên giường nằm xuống, gối đầu lên cánh tay, gác chân, nhắm mắt lại: “Thoải mái quá! Không có việc gì thì đừng làm phiền ta, ta ngủ không đủ giấc, rất khó tính.”

Không phát hiện Mộ Dung Tử Ngư nhếch miệng cười, có chút vui mừng giống Mộ Dung Huống ...

Đương nhiên Kim Lục Phúc không ngủ được, trong lòng âm thầm thăm hỏi tổ tông nhà Mộ dung gia một lần, một mực ân cần thăm hỏi suốt từ Nam đến Bắc, đúng là hành vi vô lại (mô tác giả: lúc này người đã quên mẹ của Tiểu Bạch Ngan cũng ép buộc người rồi sao? Mỗ Tiểu Lục nói: phi, đó là mẹ vợ nha! Mỗ tác giả bị phỉ nhổ) đối với hành vi vô lại thì nên làm gì nhỉ?

Đương nhiên, hấn so với bọn họ còn vô lại hơn, khoe miệng nhếch ra tạo một độ cong hoàn mỹ, sau đó yên tâm đi gặp Chu công.

Ngủ thẳng tới khi nghe thấy tiếng chim hót, mùi hương hoa cỏ, tiếng côn trùng kêu vang, Kim Lục Phúc ngồi dậy, vận vận lưng, hoạt động gân cốt, ngủ ngon nha, nhưng mà vẫn không có khí lực. Mới vận lưng được một nửa, cửa hé ra một chút, một nữ tử mặt mũi thanh tú bước vào, thấy hắn đã tỉnh, liền đẩy cửa rộng ra, trên tay còn bê một cái khay, đặt đồ ăn thức uống, còn có một bầu rượu nhỏ, để trên bàn cẩn thận dọn ra, lại bê chậu nước tới cho Kim Lục Phúc rửa tay, cầm khăn màu tím đứng ở bên cạnh cười tươi...nếu có người từ ngoài cửa sổ nhìn vào chắc chắn sẽ tin rằng đây là một đôi vợ chồng son ân ái.

Kim Lục Phúc cũng không khách khí, nhận khăn rồi trả lại trên tay nàng, lắc lư đi tới bên cạnh bàn nhìn món ăn, tự động cầm đũa ăn cơm. Mộ Dung Tử Ngư rót rượu cho hắn, sau đó ngồi xuống bên cạnh nhìn hắn ăn, chống tay lên má, vẻ mặt vô cùng chăm chú.

“Cùng uống chứ?” Kim Lục Phúc nhàn nhã uống rượu hỏi.

“Không, ta ăn xong rồi, nhìn người ăn là được rồi. Ngon chứ?”

“Đầu bếp nhà cô so với cô còn giỏi hơn. Rượu cũng không tệ, là rượu của Vu Thiên Đường lão đầu sao?” Kim Lục Phúc nói, có lẽ lần trước uống rượu của lão cũng bị thêm một số thứ vào rồi.

“Đây là rượu ta làm, nếu người thích, sau này mỗi ngày đều làm cho người.” Mộ Dung Tử Ngư nói.

“Tốt lắm, vừa lúc đầu bếp nhà ta lớn tuổi.”

“Kim Lục Phúc, người không cần phải giả vờ ngu, người biết ý ta là gì mà. Hiện giờ người không muốn nghỉ cũng không sao, sớm muộn gì người cũng sẽ nghỉ thông suốt.. người sẽ thấy ta hơn Quý Bạch Ngạc rất nhiều, ta chính là người thích hợp cả trong phòng bếp lẫn sảnh đường.” Mộ Dung Tử Ngư nói, khẽ mỉm cười.

Đột nhiên Kim Lục Phúc ghé sát vào gần nàng, tỉ mỉ nhìn nàng, sau đó gật đầu: “Chờ ta nghỉ thông suốt, lúc đó cô cũng đã già xấu rồi.”

Mộ Dung Tử Ngư cười cười, gật đầu.

28. Chương 28: Cuộc Sống Giam Cầm Nhàn Nhã

Cuộc sống giam lỏng của Kim Lục Phúc cứ như vậy mà bắt đầu, mỗi ngày đều có Đại mỹ nhân Mộ Dung Tử Ngư tự mình đến hầu hạ hắn mặc quần áo, cơm nước, ăn cơm xong lại cởi áo ra, ngay cả rửa tay uống nước Tử Ngư cũng nhất quyết không để cho bọn nha hoàn nhúng tay, Kim Lục Phúc cảm giác giống như rơi vào trong một bình mật, nhưng bình mật mở ra càng lâu cũng sẽ nhìn thấy một đám ong mật đốt người mà thôi.

Lại nói, sau giờ Ngọ, Kim Lục Phúc lại mặc y phục theo phong độ Ngụy Tấn nhìn ra rừng cây phía sau khách phòng, nhìn thấy một bóng hình trên không trung. Lúc ấy hắn uống rượu cũng không có chút say, mở một mắt ra nhìn, mỹ nhân, nhìn nhìn lại, vui vẻ nhìn mỹ nhân.

“Người chính là Tiểu Bạch kiếm mà Mộ Dung Tử Ngư nuôi sao?” Mỹ nhân hỏi. cái từ kia... đúng là đã thương tự ái người khác mà!

“Có thể coi là như vậy.” Hắn đáp, uống một ngụm rượu, lại nhắm mắt.

“Nhìn cũng không tệ, thế nào, rất thoải mái sao?” Mỹ nhân từ trên cao nhìn xuống hỏi.

“Không tệ.” Kim Lục Phúc vì còn tỏ ra có thành ý, gật đầu.

“Vậy người dự định tới bao giờ sẽ cưới Mộ Dung Tử Ngư?” Mỹ nhân hỏi.

Kim Lục Phúc ngồi dậy khoanh tay nhìn nàng: “Thế thì có liên quan gì tới mỹ nhân nàng chứ? Làm ơn đừng nói là nàng cũng coi trọng ta, ta vô phúc hưởng thụ.”

Mỹ nhân cười tươi: “Người nghĩ mình là khối bánh trái mà các nữ tử tranh nhau cướp sao?”

“Không, ta tin rằng mình chỉ là một khúc xương.” Hấn cười híp mắt, nhìn sắc mặt mỹ nhân tái dần: “Đừng hiểu nhầm, khúc xương không chỉ để dành riêng cho con chó nhỏ cướp, vẫn là ăn vào thì vô vị mà bỏ thì tiếc a.”

Mỹ nhân hừ lạnh hai tiếng, đi vòng quanh hắn: “Miệng lưỡi trơn tru, mắt của Mộ Dung Tử Ngư đặt dưới chân sao.. Này, Mộ Dung Tử Ngư đã ủy khuất bản thân như vậy, người có địa vị cao đứng trên nhiều người lại cúi mình trước kẻ có địa vị thấp, người cũng nên nghĩ thoáng ra, theo phe bọn ta là được rồi.”

“Đau lòng quá, không ngờ mỹ nhân lại tới khuyên hôn a.” Kim Lục Phúc lầm bầm: “Giống như ta đây long chương phượng tư phong lưu tiêu sái, nếu mà thành thân sẽ khiến nữ nhân đau lòng...”

Mỹ nhân che miệng cười: “Người cũng có chút thông minh, thảo nào, ngay cả Vu Đà chủ mà Mộ Dung Tử Ngư cũng không cần.”

“Đà chủ?” Kim Lục Phúc kinh ngạc: “Ai nha, đây chính là tổn thất, trong nhà có bến thuyền lớn, chính là thiếu lão bản a, sao thế, thiếu nãi nãi cũng không làm?”

“Hừ!” Mỹ nhân liếc nhìn hắn, có lẽ cười hắn không có kiến thức, con người quê mùa. Kim Lục Phúc cũng không nói gì, trong óc thầm suy nghĩ Vu “Đà chủ” là dạng nhân vật nào, có lẽ vừa nhìn thấy không tệ, nên thuận tiện làm bà mai. Họ Vu... chẳng lẽ là nhi tử của Vu Thiên Đường lão nhân kia sao? Mấu chốt ở chỗ nào nhỉ? Còn có mỹ nhân xinh đẹp này cố ý khuyên hắn cưới Mộ Dung Tử Ngư là vì lẽ gì? Cùng phe với người bên ta... “người” là ám chỉ ai?

“Chắc là do Vu Đà chủ hơi hợm không tốt bằng ta, cũng không nói lời ngon tiếng ngọt khiến nữ nhân vui vẻ. Mộ Dung tiểu thư không thích hắn cũng là lẽ thường.” Kim Lục Phúc vừa cười vừa nói.

Mỹ nhân lại hừ một tiếng: “Một ngày nào đó ngươi sẽ thấy ngươi kém hắn nhiều đến mức nào.”

Kim Lục Phúc trong lòng cười thầm, hóa ra là tạo điều kiện ỷ nhân này khoe người bên cạnh a.

“Không tin. Ta hành tẩu trong giang hồ mười mấy năm, còn chưa từng gặp ai vĩ đại hơn ta.” Hấn nói.

“Vậy ngươi cứ chờ mà xem, dù sao mấy ngày nữa hắn cũng tới đây.”

Hấn vẫn đang chờ đó chứ. Kim Lục Phúc gật đầu, kéo dài “a” một tiếng. “Tới lúc đó đừng quên nhắc hắn tới gặp ta.”

Mỹ nhân hừ lần thứ ba.

Kim Lục Phúc lắc đầu, nữ nhân nơi này đều không ôn nhu, cứ như Tiểu Bạch Ngan nhà hắn thì tốt hơn, mặc dù có chút ngu ngốc. Không biết bây giờ Tiểu Bạch Ngan ở trong cung đang làm gì nhỉ?

Tiểu Bạch Ngan đang làm gì nhỉ? Đến xem, nhìn trong cung, a, không phải trong cung, mà là trong phủ Hòa Cung Thân Vương.

Tiểu Bạch Ngan tỉnh ngủ, ngồi dậy nhìn gian phòng tinh xảo, và mấy người nha hoàn đang đứng cúi đầu bên cạnh, nghĩ thầm, đây là... chỗ Hòa Cung Thân Vương kia sao? Đúng là có nhiều tiền nha... Nha hoàn vừa thấy nàng tỉnh dậy, một người vội vàng chạy ra ngoài, một lát sau đã trở về nói Vương gia ời, mặc dù Tiểu Bạch Ngan đã tỉnh, nhưng đầu vẫn còn hơi choáng váng, phải nhờ nha hoàn dìu mình tới sảnh đường, đến đó có hai người đang ngồi, tuổi xấp xỉ nhau, một người nhất định là Hòa Cung Thân Vương, người kia thì không quen, nhìn thấy nàng còn cười một tiếng, Quý Bạch Ngạc cảm giác hắn so với Kim Lục Phúc còn không nghiêm túc bằng, liền nhướn ánh mắt khinh thường đáp trả lại.

Cái người không nghiêm túc kia nhướn mày, sau đó lại cười.

“Đề tiện.” Quý Bạch Ngạc nói.

“Quý cô nương, không nên làm càn.” Hoàng Trú nói, nha đầu này lá gan không nhỏ.

“Kim Lục Phúc đâu?”

“Nói đến chuyện này, còn có vấn đề muốn hỏi Quý cô nương, cô biết cái người.. hai(nửa) mặt kia chứ?” Hoàng Trú hỏi. Trước khi Kim Lục Phúc mê man, có gọi như vậy, nàng kia coi như lợi hại, lời lỏng mồm chút đã cướp Tiểu Lục đi.

“Tử Ngư? Liên quan gì tới nàng ấy?” Quý Bạch Ngạc hỏi.

“Nàng cướp Kim Lục Phúc đi, người biết nàng ở đâu chứ?” Hoàng Trú hỏi.

“Nàng ta cướp Kim Lục Phúc sao?” Giọng nói của Quý Bạch Ngạc có cao hơn bình thường một chút, sau đó cười: “Dù sao vẫn còn hơn rơi vào tay các người.”

“Ừm, nàng ta cướp Kim Lục Phúc đi, nghe ngữ khí có vẻ coi trọng hẳn, không chừng cướp về thành thân, Quý cô nương, cô không lo lắng sao?” Hoàng Trú cười hỏi.

“Không vội. Lại không cần ta cho hẳn tiền cưới.”

Hai huynh đệ liếc nhìn nhau, đều tự hỏi một vấn đề: đầu óc Quý cô nương này bình thường sao?

“Người không thích Kim Lục Phúc sao?” Hoàng Trú hỏi.

“Có liên quan gì tới các người chứ?” Quý Bạch Ngạc khinh thường hỏi. Hoàng thân quốc thích cũng nhàn rồi ghê...

Hoàng Trú liếc nhìn Tứ ca Hoàng Lịch, có chút không tự nhiên.

“Có lẽ có quan hệ.” Hoàng Lịch nói. Tiểu Lục... tiểu hỗn đản này, bình thường hẳn ghen hòng bọn họ còn chưa tính, lại còn tìm con dâu giống như vậy...Hết lần này tới lần khác, nhưng là đệ phu thì không thể tính toán giống như với Tiểu Lục, không được nói nặng lời một câu.

“À, ta biết rồi, muốn dùng ta làm mồi dụ Kim Tiểu Lục ra sao? Vậy được rồi, dù sao hiện tại ta cũng chạy không thoát, coi như là có quan hệ đi.” Quý Bạch Ngạc nói.

“Ủy khuất Quý cô nương, chờ tới khi Kim Lục Phúc gặp chúng ta, sẽ cho người một lời giải thích rõ ràng.” Hoàng Lịch nói.

Quý Bạch Ngạc cười, lộ ra cặp răng khểnh, vô cùng vui vẻ nói: “Ta đoán, các người không bắt được Kim Tiểu Lục. Nếu như không còn gì khác, ta nghĩ có thể đi ra ngoài dạo chứ? Ta còn chưa từng nhìn qua đáng về vương phủ a.”

“Quý cô nương cứ tự nhiên.” Hoàng Trú nói. Đi dạo thì đi dạo, dù sao người cũng không chạy thoát được, tìm mấy viên thạch đầu mà thôi, hẳn đã sai người dọn sạch sẽ rồi.

Quý Bạch Ngạc xoay người đi ra phía ngoài cửa, đi tới cửa còn quay đầu lại nói một câu: “Hoàng thân quốc thích cũng để ý như vậy sao, thật khiến cho người ta thất vọng.”

Chỉ còn lại hai người, Hoàng Lịch “xoạt” một cái gấp quạt lại, Hoàng Trú buồn bã uống một ngụm trà.

“Tiểu tử chết tiệt này, đừng để ta tóm được, nếu không sẽ lột da hắn.” Hoàng Lịch nghiêng răng nghiêng lợi nói.

29. Chương 29: Trong Đời Thiếu Gì Nơi Để Gặp Lại Nhau.

Trong một tòa trạch viện nhỏ ở ngoại thành Giang Ninh, có một cặp lão phu phụ đang ngồi ngắm trăng.

“Khuynh Thành viết thư, nói lão Tứ chuẩn bị chỉ hôn người Hồi cho Tiểu Lục, lão Tứ lại định trêu chọc gì nhi?” Nhan lão thái thái hỏi.

“Trêu chọc gì là chuyện của bọn chúng, đã là lão thái bà (bà già) rồi còn ham hồ theo tụi nó làm gì?” Dận Chân lão đầu hỏi lại.

“Ừ thì, dù sao nhi tử cũng chưa từng thất bại. Ừm, cũng không quan tâm cái này...” nhìn Dận Chân: “Lão đầu tử, Khuynh Thành gửi thư nói Tiểu Lục còn dẫn theo một cô nương đi cùng, còn giúp cô nương nhà người ta búi tóc, hiện giờ lại còn một nữ tử người Hồi, nhìn xem, nhi tử lớn lên đã muốn trêu hoa ghẹo nguyệt, tiểu tử thối, không ngờ lại còn muốn trái ôm phải ấp hưởng tề nhân chi phúc (cuộc sống giàu sang

phú quý, nhiều thê thiếp) – đúng là thượng bất chính, hạ tắc loạn (người trên làm vậy thì kẻ dưới không nghiêm được)...” Lại bắt đầu than thở.

“Nhi tử như thế thì sao? Tại sao tính tốt thì không nói, tính xấu lại đổ tại gia là sao?” Dận Chân hỏi.

“Trêu hoa ghẹo nguyệt... không phải sao? Hừ!” Nhan lão thái bà uống một ngụm trà. “Tiểu tử chết tiệt, để xem ta trừng phạt hắn thế nào!”

“Ồ, trừng phạt nhi tử cũng là nhi tử của gia sao?” Dận Chân cười hỏi.

“Nhi tử trước tiên phải trừng phạt đã, sau đó thay đổi triệt để mới thành một nhi tử ngoan.” Nhan lão thái bà nói, nghĩ thầm muốn kéo lão đầu tử vào trong nhà, là muốn viết thư.

Viết thư tận tới lúc giờ Tý, lão đầu Dận Chân ngồi bên cạnh nhìn giống như hồi gãy chân thiếu cánh tay nhìn thư, đọc hết rồi hỏi: “Lão thái bà, định giở trò ...”

“Bất kể giở trò gì mà có thể giáo dục thì dùng tất, không phải có vị danh nhân nào từng nói, mèo đen mèo trắng gì gì bắt được chuột mới là mèo khôn.” Nhan lão thái bà cười nói, cũng không nhớ là đồng ý nào.

“Là hàng xóm của Mạnh lão phu tử à?” Dận Chân hỏi.

Nhan lão thái bà lắc đầu: “Không phải, là hàng xóm của em vợ hắn.”

Không thấy có hồi âm, mọi người vội khuyên can, xin lão thái thái yên tâm chờ nóng vội. Thời tiết trong lành, cũng không nắng, bỗng nhiên lão thái bà nhớ ra muốn đi ngắm hoa sen, đương nhiên lão đầu tử không có ý kiến gì, sai bọn ám vệ đi theo hai người ngồi xe ngựa vào thành, nhanh chóng đến bên hồ Huyền Vũ, trời đẹp người tới ngắm hoa cũng nhiều, có thể hình dung ra cảnh du khách qua lại nhiều như mắc cửi.

Hai người đi tới, lão đầu Dận Chân hơi cau mày, Nhan lão thái bà nhìn vẻ mặt hắn hỏi: “Sao vậy? Lão đầu tử, nhìn hoa nở không vừa lòng sao?”

“Không phải, dường như có người cảm thấy hứng thú với chúng ta, cứ đi theo.” Dận Chân lắc đầu.

Nhan lão thái bà xoay người lại nhìn, là một mỹ nhân nha, mặc dù không còn tuổi thanh xuân mơn mớn, nhưng phong vận vẫn còn lưu lại, có lẽ lúc còn trẻ xinh đẹp không kém Niên phi, chớp chớp mắt so sánh, mỹ nhân cũng cười lại, nụ cười chói lọi ngược phía với ánh bình minh, bên cạnh có một lão đầu tử trung niên cầm ô che.

“Chẳng lẽ là thuộc hạ trước kia sao?” Nhan lão thái bà hỏi.

“Không phải. Nếu đã từng gặp qua, gia sẽ nhớ kỹ.” Dận Chân lão đầu nói.

“Kỳ lạ thật.” Nhan lão thái bà lẩm bẩm, bọn họ cũng không phải thánh nhân, bước mỗi bước đều là lão đầu lão thái thái bình thường, tại sao lại có người đi theo chứ? Nhìn nhìn lại khuôn mặt Dận Chân được bảo đường không tệ: “Chẳng lẽ, là ngưỡng mộ người...”

“...Bao nhiêu tuổi rồi còn không nghiêm chỉnh.” Dận Chân bất mãn nói, hôm qua vừa mới ám chỉ hắn trêu hoa ghẹo nguyệt, hôm nay liền tìm chứng cứ cho hắn, lão thái thái này càng gài càng không nghiêm túc, bình đầm chưa càng lúc càng lớn hơn.

“Vậy cứ để đi theo đi, biết đâu chỉ là người qua đường thì sao.” Nhan lão thái bà mệt mỏi kéo Dận Chân đi tới đình viện nghỉ chân, cầm một cây quạt nhỏ phe phẩy gió, liếc mắt nhìn thấy mỹ nhân kia cũng theo lại đây, hai người đó ngồi xuống bên cạnh bọn họ, tới khi mỹ nhân qua đây, mở miệng hỏi: “Vị phu nhân này, hai mươi năm trước có tới Lan Quế phường ở Kinh thành hiến nghệ phải không?”

Dận Chân lão đầu và Nhan lão thái thái sững sờ một lát...không ngờ còn ngược dòng tới tận hai mươi năm trước?

Thấy vẻ mặt hai người, mỹ nhân vội nói: “Xin đừng hiểu lầm, chỉ là hai mươi năm trước đúng lúc ở kinh thành, đi tới Lan Quế phường, may mắn nghe được một khúc ca của Liễm Diễm cô nương, cũng may mắn được nghe khúc ca của vị Bạch La cô nương, du dương cảm động tâm can, như khóc như cười... cứ nhớ mãi không quên, mặc dù chỉ nhìn thấy Bạch La cô nương một lần, nhưng hôm nay nhìn thấy phu nhân, cảm giác từ khuôn mặt phu nhân tìm lại được bóng dáng ấy, chỉ hy vọng là bản thân không nhận lầm người.”

Mỹ nhân đẹp mắt, ngay cả phong thái nói chuyện cũng đẹp... lại còn dùng nhiều văn vẻ như vậy- Nhan lão thái bà nghĩ thầm.

Nghĩ nghĩ, Nhan Tử La nói: “Phu nhân nhận lầm người rồi.”

Hiện giờ còn muốn cùng lão đầu tử lén lút sống qua ngày, không thể để người khác chú ý, chuyện cũ năm xưa không đề cập tới thì tốt hơn. Khuôn mặt mỹ nhân lộ rõ vẻ thất vọng, lại nhìn Nhan lão thái bà vài lần, nói xin lỗi rồi trở về chỗ cũ ngồi. Có lẽ cảm giác nhận nhầm người không hay ho lắm, nên hai người ngồi lại một lát rồi dời đi.

Dận Chân hừ nhẹ.

“Lão đầu tử, có người khen ngợi mà vẻ mặt như thế à? Dù có ghen tị cũng không cần biểu hiện rõ ràng như vậy, nếu không... không xứng với thân phận người đầu.” Lão thái bà cười nói. Du dương uyển chuyển không tẻ, nhưng còn như khóc như cười...cũng không phải chuyện ma quái gì.

Dận Chân liếc ngang, bỗng nhiên nói: “Lão thái bà, nhìn sang bên kia đi...”

Nhan lão thái bà nhìn xem, nhướng mắt, chắc lưỡi một cái, đi ra ngoài, Dận Chân lão đầu lắc đầu đi theo. Ở dưới mái hiên, mỹ nhân kia đang đứng đối diện với hai thiếu niên công tử cứ tấm tắc khen ngợi, còn cầm tay lôi kéo: “Được, mặc dù hơi đen đi một chút nhưng tinh thần tinh ranh hơn nhiều, xem ra Tiểu Lục chăm sóc không tệ, nhất định phải để Tiểu Lục và Ngạc nhi sinh hài tử.”

“Nương ~” giọng nói Tiểu Lục run rẩy, ánh mắt trợn trừng, vẻ mặt rõ ràng là sợ hãi quá độ.

“Tiểu tử, vì sao ở trên núi thế nào cũng không chịu gọi nương, mới xa một chút đã nói ngọt như vậy rồi?” Mỹ nhân cần nhần, định kéo tay áo Quý Lão đầu bên cạnh, lại nghiêng người nhìn thấy vị phu nhân nọ đứng cách đó không xa, khuôn mặt rõ ràng là kích động.

“Nương, thật trùng hợp nha, người cũng tới ngắm hoa sen sao? Gì cơ, cả lão cha cũng đi sao?” Mỹ nhân thấy Kim Lục Phúc hi hi ha ha nói... cũng không phải là nói với mình.

“Nhi tử, trở về... đã trở về.” Tiếp tục kích động, kích động tới mức giọng nói cũng run run. “Lại đây, để nương nhìn con nào.”

Kim Lục Phúc từng bước đi qua, Đỗ mỹ nhân và phụ tử Quý gia cảm giác được vẻ hy sinh của hắn. Mỗi bước đi, lại càng thêm sững sốt.

Một lát sau ——

“Ai ui, nương a, sắp đứt tai rồi, ngài nhẹ tay chút.” Kim Lục Phúc thăm thiết kêu lên, khiến cho toàn thể Quý gia khóe miệng giật giật cổ nín.

“Tiểu tử thôi cũng còn biết đường trở về sao, có bản lĩnh thì chạy tiếp đi? Đồ bất hiếu, bao nhiêu công sức nuôi người lớn lên, sớm biết thế này lúc sinh người ra bóp chết cho rồi.” Nhan lão thái bà nắm chặt lỗ tai nhi tử mắng.

“Nương, mấy năm nay lúc nào con cũng nhớ tới nương mà, chỉ bởi vì hoàn cảnh xô đẩy... Ai ui, mẫu thân, ngài nhẹ tay giùm đi, ngài có thể nghe xong rồi véo tiếp được không?” Kim Lục Phúc nhe răng trợn mắt.

Nhan lão thái bà dừng tay nhìn Quý gia: “Xấu hổ quá, thất lễ rồi.”

Không đợi đỗ mỹ nhân nói, chỉ thấy Quý Bạch Ngạc phẫn nam trang nghi ngờ hỏi: “Kim Tiểu Lục, không phải nói nương người bó chân sao? Tại sao...”

Nhan lão thái bà ngoài cười nhưng trong không cười, trừng mắt nhìn Kim Lục Phúc: “Người mẹ bó chân của hắn sớm bị hắn làm tức chết rồi, ta không phải thân mẫu (mẹ ruột) hắn, nếu không sao hắn lại có thể bất hiếu như thế chứ?”

“Nương... đừng đùa nữa mà..” Kim Lục Phúc nói.

“Mặc dù không phải thân mẫu, người kia cũng không phải thân phụ, chẳng qua từ nhỏ đã nuôi dưỡng hắn không bị đói bị khát, không có ơn sinh nhưng có ơn dưỡng dục, vậy định báo đáp thế nào đây? Rồi nhà trốn đi nhiều năm không có chút tin tức, à, để xem, đã đến tuổi thành gia lập nghiệp, nhà cửa cũng không

để ý, thích làm sao thì tùy thôi.” Người nào đó giả giọng “Dưỡng mẫu” (mẹ nuôi) nói, giọng nói ra vẻ bất đắc dĩ và tủi thân, quay đầu nhìn Quý gia: “Nếu ta không hiểu nhầm, thì tiểu cô nương này và Tiểu Lục lưỡng tình tương duyệt sao (hai bên yêu nhau)? Cũng tốt, lão thân đỡ phải lo lắng nhọc nhằn. Ngày khác sẽ tới cửa cầu hôn.”

“Ồ, không cần cầu hôn, hai nhà ngồi ngồi xuống uống chén trà đàm đạo là được rồi, sau này chỉ cần bọn chúng nên vợ nên chồng, sống hạnh phúc bên nhau là được, không cần phô trương lãng phí như vậy.” Đỗ mỹ nhân cười nói.

“Như vậy sao được, dù thế nào cũng phải làm đúng trình tự, nếu không hấn sẽ oán trách cha nương không công bằng.” Nhan lão thái bà nói. “Vậy đi, mọi người tạm ở lại trong thành, chờ bà mỗi tới cửa cầu hôn, người thấy thế nào?”

“Vậy được, xin theo ý các vị.” Đỗ mỹ nhân cười.

“Vậy ngày khác gặp lại. Bà thông gia.” Nhan lão thái bà nói xong bước đi, Kim Lục Phúc dẫn dò Quý Bạch Ngạc mấy câu rồi vội vã đuổi theo lão nương, trong lòng trống tim đập thình thịch, rõ ràng bình thường nhưng hấn lại cảm thấy như sét đánh bên tai.

Nhìn bóng lưng bọn họ đi xa, Đỗ mỹ nhân liền kéo tay con mình hỏi chuyện, Quý Bạch Ngạc tỏ vẻ không biết, Đỗ mỹ nhân và Quý lão đầu nhìn nhau mà lắc đầu.

30. Chương 30: Thông Gia Gặp Mặt Hết Sức...

Trên xe ngựa.

“Tiểu tử nhà ngươi muốn lừa con dâu thì lừa cái gì chẳng được, lại còn dám nói chuyện bó chân ra à à? Loại thủ đoạn cấp thấp thế mà cũng lòi ra sử dụng, thiệt thòi như vậy, đúng là không phải con ruột của ta, nếu không chắc bị người đời cười chết mất, sao ta có thể sinh ra và nuôi lớn một thằng con vô lại như vậy?” Nhan lão thái bà nói.

“Phải sửa chữa.” Dận Chân lão đầu đưa ra phương án giải quyết.

“Đúng, phải sửa chữa.” Nhan lão thái bà cắn răng nói.” Chuyện sửa chữa cũng không vội... hiện giờ cưới con dâu vào cửa mới là chuyện chính sự, nếu không cô nương nhà người ta bị hấn lừa gạt khó coi như vậy, khuê danh có lẽ bị tổn hại nha, tiểu tử thôi, làm việc gì cũng không tới nơi tới chốn khiến người ta còn tưởng ta dạy người không tốt...”

“Nói có lý.” Dận Chân nhìn con, khoe miệng bỗng nhếch lên, ...không phải là cười lạnh, mà là mỉm cười, nhưng nụ cười ấy làm sống lưng con hấn lạnh toát.

Trở lại ngôi nhà bí mật kia, ăn cơm xong, lão đầu lão thái thái nhàn nhã ngồi chơi, để Kim Lục Phúc giải thích về chuyện Quý gia kỳ quái, chuyện người Hồi ở Hàng Châu, và còn một chuyện làm hấn hoảng sợ.

“Cha, nương, hết rồi, có thể, có thể... nghỉ một lát hay không?” Trên lưng đặt một bình hoa lớn quỳ phục dưới đất, một đến mức không thở ra hơi.

“Tạm dừng một lát.” Nhan lão thái bà phát thiện tâm, nhìn mặt mũi nhi tử thân sinh (con ruột) đỏ đầy mồ hôi, bĩu môi.

“Đúng là trên hoa gheo nguyệt không ít nha, trên núi, dưới chân núi, biên cương, năng lực cao như vậy, nói cho rõ ràng, ba người chỉ có thể lấy một người, không có nhiều tiền để cho con cưới vợ không ngừng như vậy đâu, còn phải ở nhà phụng dưỡng song thân nữa.” Nhan lão thái bà chỉ đạo.

“Lão nương, người yên tâm, chỉ cưới Bạch Ngạc thôi.” Kim Lục Phúc nói. Trong lòng thầm than khóc. Đúng là người tính không bằng trời tính a, hấn vốn định đi vòng tới Giang Ninh trước gặp muội muội nghe tình hình gần đây của lão cha lão nương, ai biết được là sẽ đụng phải ở ven hồ chứ.

“Yên tâm? Ha hả, tự tin vậy sao, còn chưa biết Quý cô nương có gả cho con hay không?” Nhan lão thái bà cười hắc hắc.

Lập tức Kim Lục Phúc có dự cảm không tốt, mây đen như tụ lại trên đỉnh đầu, mơ hồ nghe thấy tiếng sấm sét, dụi mắt nhìn mẫu thân cười rất gian manh.

Kế tiếp, mẫu thân bề bộn nhiều việc, chuẩn bị ngân phiếu cho người ta, chuẩn bị tới cửa cầu hôn, trên đường còn nhận được thư, lão nương vui vẻ hồi âm lại.

Rất nhanh sau đó, Kim Lục Phúc biết được vì sao lão nương hẩn lo lắng.

Ngay lúc mặt trời lan tỏa ánh nắng gay gắt, mùi hương hoa trong viện thơm nồng, những đàn bướm nhỏ bay múa, trên cây còn có hai chú chim chích lú lo không ngừng, nhìn thế nào cũng thấy một khung cảnh hài hòa, thanh bình. Nhan lão thái bà tâm tình thoải mái còn lầm bầm một khúc hát, đã phải người đi mời Quý gia tới, có lẽ cũng sắp tới rồi.

Ném bộ y phục mới cho Kim Lục Phúc, ép hắn đi thay, tiện thể trang điểm cho bản thân, kìm nén vẻ lưu manh lại, Kim Lục Phúc thay y phục, trong lòng có chút thấp thỏm. Thay xong, đi ra liền hỏi: “Lão nương, sao chuyện trọng đại như vậy lại không gọi gánh hát tới xem?”

“Gánh hát Giang Ninh không có ở đây, một lát nữa sẽ tới thôi.” Nhan lão thái bà cười nói, nhìn hắn từ đầu tới chân: “Cuối cùng cũng ra dáng người đứng đắn rồi.”

Người đứng đắn? Cứ làm như trước kia hắn chưa từng đứng đắn vậy.

Lão cha hắn bình tĩnh ngồi bên cạnh bàn đọc sách, thỉnh linh bị lão thái bà giật lấy: “Đừng xem nữa, hôm nay... không giống với mọi khi, con dâu sắp tới cửa, sao lại vẫn có thể bình thản như vậy?”

“Cũng chỉ là cười một người.” Dận Chân lão đầu nói.

“Đón dâu còn không phải chuyện đại sự sao? Hay là phải ở Dưỡng Tâm Điện nói chuyện loạn uyên ương mới quan trọng đây? Lão đầu tử, chúng ta cần thực tế một chút, hôm nay là một ngày trọng đại, sau này còn cậy nhờ dưỡng lão, ta cũng phải nịnh bợ một chút chứ, nếu không sau này không dưỡng lão, ta rất mất mặt với con rể nha.” Nhan lão thái bà nói.

“Mẫu thân, mẹ ruột, ngài tạm tha cho con đi mà, ngài xem thường con vẫn chưa đủ sao? Chuyện đã qua rồi còn cứ lôi ra treu chọe hoài, không phải con không muốn trở về, mà là do kỳ môn độn giáp thuật của Đỗ mỹ nhân quá lợi hại...” Kim Lục Phúc ai oán nói.

“Có nhạy cảm quá không vậy? Ta chỉ nói lời thật với cha con thôi, chẳng may mẹ vợ con lại cao hứng đóng cửa lại thì làm thế nào a? Ngu dốt cũng chạy không ra, chẳng lẽ lại đi cầu Tứ ca sao?” Nhan lão thái bà có chút bất mãn nói.

“Sao, nương à, có phải cảm thấy bản lĩnh của Đỗ mỹ nhân cao hơn ngài nên ngài không vui phải không?” Kim Lục Phúc cười hì hì hỏi.

Nhan lão thái bà lắc đầu: “Vui chứ...”

Ngay cả lão đầu Dận Chân cũng cảm thấy không phải nói thật.

Nha hoàn đi vào thông báo Quý lão gia, phu nhân đã tới, Nhan lão thái bà vội vàng sửa sang dung nhan rồi đi ra ngoài cửa nghênh đón, Dận Chân lão đầu vẫn như xưa bắt đầu bày ra vẻ mặt không có gì xảy ra, giống như chả liên quan tới mình.

Mời Quý gia đi vào nhà xong, ở sảnh đường, phân ra hai ghế chủ nhà, ngồi vào chỗ mình, (vốn Dận Chân lão đầu quen ngồi ghế chủ vị, nhưng bị Nhan lão thái bà dẫn dò là không thể không hạ mình), vừa ôn ào nay trở thành yên tĩnh, dường như cũng không biết mở lời thế nào. Nhan lão thái bà phá tan không khí trầm mặc hỏi thông gia ở khách điểm có thoải mái không, có quen với khí hậu Giang Nam hay không, linh tinh...sau đó quay ra khen Quý Bạch Ngạc xinh xắn, thanh tú, nhìn là biết hài tử ngoan, cũng không đề cập tới chuyện khi nào thành thân. Vẫn là do Đỗ mỹ nhân nhắc tới, nét mặt Nhan lão thái bà có chút không tự nhiên, dường như có lời khó nói.

“Phu nhân không thích Ngạc nhi sao?” Đỗ mỹ nhân trực tiếp hỏi.

“Không đâu, ai nhìn thấy lệnh ái đều rất yêu thích mà, chỉ là khuyển tử... hần... Có một số việc thật sự không biết mở miệng thế nào...” Ánh mắt Nhan lão thái bà rõ ràng là muốn nói lại thôi.

“Phu nhân đừng ngại.” Đỗ mỹ nhân cười nói.

Nhan lão thái bà chưa kịp nói gì, đã có nha hoàn đi vào bấm báo: “Chủ nhân, Thiếu phu nhân và nhị tiểu thư trở về.”

“Vào đi.” Người nào đó nói, thanh âm bình thản, nhưng nếu cẩn thận lắng nghe sẽ cảm thấy có chút mùi vị âm mưu.

Đi vào không phải là là Thiếu phu nhân và nhị tiểu thư, mà là một hài tử không cao bao nhiêu so với cánh cửa, bị nha hoàn dẫn vào, ánh mắt to nhìn khắp mọi nơi, rồi chạy về phía Kim Lục Phúc, trong miệng gọi lớn: “Phụ thân!”

Ánh mắt Đỗ mỹ nhân trợn đến mức sắp to bằng quả trứng gà. Cái người bị gọi là “phụ thân” luống cuống tay chân, nhìn hài tử... Là ai vậy? Còn Thiếu phu nhân là ai?

Đang lúc nghi hoặc, có hai vị thiếu phụ vào cửa, một người mặt mũi bị thương, một người thì cười tươi rạng rỡ. Em bé từ trong lòng Kim Lục Phúc thoát ra, chạy tới bên người thiếu phụ u sầu kia, hô “Nương...”

“Khuynh Thành tỷ tỷ? Đa Đa..? Nương... đùa a...” Kim Lục Phúc đứng nghếch mặt ở giữa. Hiện giờ không thể nào hiểu nổi.

“Đùa cái gì mà đùa? Nữu Nữu dùng để đùa à? Tiểu Lục, đừng có quá đáng như vậy.” Thiếu phụ mà hần gọi là Khuynh Thành tỷ tỷ lên tiếng, sau đó nhìn về phía Nhan lão thái bà: “Nương, nương và cha đứng ra làm chủ đi, nằng từ nhỏ đến lớn đứng ra chăm sóc hần, thế mà bây giờ... hần trở mặt.”

Nhìn Đa Đa, muội muội của hần là người trung thực nhất, Kim Lục Phúc liền đi tới bên cạnh. “Đa Đa, là ai?” Chỉ vào Khuynh Thành.

“Tẩu tử.” Đa Đa đơn giản phun ra hai chữ làm mặt Kim Lục Phúc đen lại, đúng là nhìn người không thể nhìn qua tướng mạo na, mấy năm nay muội muội của hần nhìn khác quá. Xem ra nương hần vì muốn sửa lưng hần mà phát động toàn gia nha, nhìn tình thế trước mắt, dù có trăm miệng, hần cũng không thể chối cãi.

Liếc mắt nhìn lại, ba người nhà Quý gia thì có tới hai người vẫn tròn mắt, còn một người kia... chỉ nghiêng đầu nhìn, không mặt nhăn mày nhíu.

“Đây là chuyện mà phu nhân không tiện nói sao?” Đỗ mỹ nhân hỏi.

Nhan lão thái bà gật đầu, sau đó thở dài: “Gia môn bất hạnh, khuyển tử phẩm hạnh kém, ăn uống, chơi bời, đánh bạc, rượu chè, trai gái, lừa gạt, trộm cắp... mặc dù chưa quá sa ngã nhưng cũng không xứng đáng là con rể tốt, nhìn thấy hai vị yêu thương Quý cô nương như vậy... Vì thế nhà ta tự thấy xấu hổ, chuyện hôm nay cũng chẳng tốt đẹp gì, đành chờ hai vị và Quý cô nương quyết định.”

Đỗ mỹ nhân nghĩ trong chốc lát: “Ý của phu nhân là muốn thoái thác cuộc hôn nhân này sao? Chắc là cảm giác Ngạc nhi với cao lệnh công tử ư? Nhưng, phu nhân, nếu đã nhận hần làm con rể, Ngạc nhi cũng rất thích hần thì không thể theo ý của ngài, dù sao đây cũng là con rể Quý gia đã chọn.”

“Nếu đã như vậy, chọn ngày lành tháng tốt đón vào cửa thôi, vậy còn thân phận Quý cô nương...” Nhan lão thái bà nhìn Kim Lục Phúc. “Tiểu Lục, nên thế nào nhỉ?”

Kim Lục Phúc tạm thời không nhìn nương hần, quay đầu hỏi Quý Bạch Ngạc: “Ngạc nhi, có tin không?”

“Thường xuyên lừa đảo, chuyên đào hố, có thể tin, có thể không tin.” Quý Bạch Ngạc nói.

Nhan lão thái bà cúi đầu uống trà, con dâu thật thú vị nha.

“Vậy cả đời chỉ cưới một người, có tin không?” Kim Lục Phúc hỏi.

Quý Bạch Ngạc ngẫm nghĩ một lát, vững vàng nói: “Tin.”

Trà trên tay Nhan lão thái bà sánh ra một ít, kinh ngạc nhìn Quý Bạch Ngạc, hài tử...

“Được, vậy nếu cam đoan cả đời chỉ cưới một người, thì tất cả những người khác đều không thấy vừa mắt, hiểu không? Khỏi rơi vào mưu kế của người khác.” Kim Lục Phúc lên giọng nói.

“~~ là chỉ nương sao?” Quý Bạch Ngọc hỏi.

“Không chỉ nương, còn có cha, tỷ tỷ, muội muội, còn có hai người bắt đắc dĩ khác nữa- tỷ phu và muội phu,” Hải tử ôm chầm hắt lư bị hắt xách lên ôm vào trong lòng. “Vật nhỏ bé này nếu đoán không sai, chính là con của Khuynh Thành tỷ tỷ, cũng là cháu ngoại của ta.”

“Quý cô nương, không ngại chứ? Còn nữa, tại sao lại tin Kim Lục Phúc không nói dối?”

“Hắn cũng chưa từng làm gì không tốt, cháu cũng có tổn thất gì đâu cơ chứ? Dù sao vẫn cưới hắn mà.” Quý Bạch Ngọc nói. “Ngoài ra, nếu sau này hắn dám lừa gạt, cháu cho hắn đi vòng quanh thế giới luôn.”

“Ha ha... Tiểu cô nương thật đáng yêu, tốt lắm, bài kiểm tra kết thúc ở đây. Bà thông gia, thật có lỗi, thực ra đối với việc Quý gia giam giữ nhi tử của ta có chút bất mãn, nhưng, bất mãn với bà thì ít, mà chủ yếu là với tiểu tử chết tiết này, nuôi hắn lớn lên còn chưa được hắn phụng dưỡng ngày nào, đã ngao du thiên hạ, cổ nhân nói: “phụ mẫu tại bất viễn du, du tất hữu phương” (Khi cha mẹ còn thì mình không nên đi xa nếu đi thì phải cho địa chỉ rõ ràng) tiểu tử này hầu như lỗi nào cũng phạm phải, nếu không làm khó hắn thì đầu óc không thoải mái được.” Nhan lão thái bà thẳng thắn thừa nhận.

“Ha ha, phu nhân thật thẳng thắn.” Đỗ mỹ nhân cười nói: “Đã như vậy, vậy chọn một ngày lành để bái đường thành thân thôi.”

“Được.” Nhan lão thái bà cũng gật đầu, nhìn Kim Lục Phúc, sau đó nói tiếp: “Tiểu tử này mồm miệng lươn lẹo, hay gạt người, sau này bà thông gia không cần nể mặt mũi, hắn sai quấy gì, xin cứ trừng phạt.”

“Sao có thể nói vậy, dù Tiểu Lục miệng lưỡi trơn tru, nhưng vẫn rất có tinh thần trách nhiệm. Nghe Ngọc nhi nói, gặp chuyện bất bình, hắn còn rút đao tương trợ kia mà.” Đỗ mỹ nhân khen ngợi.

“Còn có anh hùng cứu mỹ nhân a.” Nhan lão thái bà lườm nhi tử: “Sau này có thê rồi thì phải thành thật, còn dám ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, trêu mèo chọc chó thì đánh gãy chân...”

“Nương, nương cần gì phải quản nữa, nương sao phải tự mình ra tay chứ, nương không nghe thấy đệ phu nói sẽ cho hắn đi vòng quanh sao?” Khuynh Thành mỉm cười, nhìn hải tử trong lòng Kim Lục Phúc: “Nào, Nữu Nữu, gọi cậu đi con.”

“Cậu.” Hải tử ngọt ngào gọi, sau đó hỏi nương bé: “Nương, lát nữa có phải gọi Trần bá nữa hay không?”

Tiểu quý le lưỡi hỏi, rồi nhìn Quý Bạch Ngọc, sau đó cẩn thận chạy tới nắm tay: “Vợ cậu.”

Cả phòng cười ầm lên, ngay cả lão đầu nào đó cũng cười cười, sau đó thấy tiểu ngoại tôn chỉ ngón tay bé nhỏ về phía mình: “Oa, ngoại công (ông ngoại) cười...” Giọng điệu giống như chuyện ngoại công cười là một chuyện vô cùng trọng đại.

31. Chương 31: Thành Thân

Nếu xem như đã đính hôn, Nhan lão thái bà nhanh chóng làm lễ ăn hỏi. Buổi tối ngồi ở bên cạnh bàn đếm ngân phiếu, rất lâu sau, lão đầu ngồi đọc sách phía đối diện nói: “Không muốn cho thì thôi, còn đếm nữa, số ngân phiếu kia sẽ nhàu nát hết.”

“Không cho làm sao được, dù sao cũng là khuê nữ nhà người ta, không chê này nọ, còn chấp nhận nhi tử nhà mình, vốn đã đủ đáng thương, nếu còn không cho ít ngân lượng, trong lòng làm sao thấy thoải mái...” Mỗ lão thái nói, lại đếm ngân phiếu: “Hai mươi vạn... cũng không tệ, bằng với số tiền mà Khang Hi gia cho Hòa Thạc cách cách nha.”

Mỗ lão đầu nhìn: “Lão thái bà, thời Ung Chính gia, cho Hòa Thạc cách cách tận ba mươi vạn.”

“Lão đầu tử, ta chỉ bán khuê phòng, không nhìn ra sao?” Mỗ lão thái trừng mắt nhìn hần, chỉ giở phá hoại: “Ba mươi vạn thì có tác dụng gì chứ, chờ đám cưới xong xuôi, vợ chồng Tiểu Lục cũng chẳng có nghề nghề gì để kiếm sống, dù sao cũng vẫn phải giữ gia sản chứ?”

“Ha ha!” Mỗ lão đầu cười hai tiếng: “Ừ, không tệ, còn phải giữ tiền mua quan tài cho chúng ta nữa.”

“Ai nha, nhi tử cũng đã cưới vợ, sắp được bế tôn tử rồi, lão đầu tử, đến lúc đó tôn tử của ta tên là gì? Kim Quý, Kim Ngân hay Châu báu...” Nhan lão thái bà hỏi.

“Tên lót là Vĩnh.” Dận Chân lão đầu nói.

“Vĩnh Sinh.” Nhan lão thái thốt ra.

“Tự là Ngọc.” Dận Chân lão đầu chột hạ.

“Không theo chân mấy đứa nhỏ kia đâu, hướng hồ, Vĩnh tự không hay bằng Hoàng Tự, Hoàng tự lại không bằng...Dận Tự, ngẫm lại. Mặc kệ hài nhi gọi là Kim Quý hay gì gì đó, theo họ cha mẹ nó là được rồi.” Nhan lão thái nói. Mặc dù tên nghe có chút kiêng kỵ.

Mà Quý gia cũng rất kỳ quái, khuê nữ xuất giá cũng không cần tam cô lục bà làm mối, cũng không cần cái gì mà bày yến tiệc, chỉ cùng mấy người nhà Kim gia quây quần ăn bữa cơm, bái đường thành thân xong là kết thúc hôn lễ, quá trình đơn giản tới mức ngoài ý muốn của Kim Tứ lão gia, nhưng dường như hai lão thái thái rất vui vẻ, Nhan lão thái bà và Đỗ mỹ nhân nói chuyện hợp cạ, dường như quên mất luôn hai đứa con mình.

Đuổi đôi vợ chồng son đi động phòng, hai lão đầu ngồi trò chuyện với nhau, để mặc hai lão thái thái đi tới tây phòng nói chuyện.

“Mặc dù tỷ tỷ phủ nhân, nhưng nếu muối nhớ không nhầm, nhất định tỷ tỷ chính là Bạch La cô nương ở Lan Quế phường năm đó?” Đỗ mỹ nhân vẫn còn nhắc tới vấn đề khúc mắc.

Nhan lão thái cười: “Đều đã là chuyện cũ đã qua, lúc ấy tuổi trẻ cảm giác phải chơi thật thoải mái, ai ngờ còn bị nghe qua, đúng là duyên phận.”

“Ha ha, muối biết mà, còn có cả Mi cô nương đó, thật sự là phong tình vạn chủng a, nhưng sau đó nàng ta thì thế nào?” Đỗ mỹ nhân hỏi, dường như cực kỳ hâm mộ phong thái của Mi Liễm Diễm cô nương đó.

“Cũng vậy, hoàn lương.” Nhan lão thái cười nói: “Gả ột người ôn nhu như ngọc, rất nhiều năm đã không gặp lại, cũng không biết hiện giờ thế nào.”

“Cũng may có chỗ quay về, năm đó sau khi nghe được khúc ca của Mi cô nương, muối ở lại thành Bắc Kinh nửa năm, đáng tiếc, sau đó Mi cô nương rời đi, không còn được nghe qua một khúc hát hay như vậy nữa.” Đỗ mỹ nhân nói, mang theo chút tiếc nuối. Bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn Nhan lão thái, trong đôi mắt ngân ngấn lệ, Nhan lão thái thấy vậy, tóc gáy dựng đứng cả lên.

“Cũng đừng trông cậy tỷ có thể hát xướng nữa, khúc hát năm đó Mi cô nương dạy, giờ đã quên hết.” Nhan lão thái vội vàng nói. Đùa à, lớn tuổi thế này mà còn hát tình ca í a còn không lo bị lũ trẻ cười rộ ằng à, đành phải giả bộ quên luôn.

Đỗ mỹ nhân cười cười, hai người ngồi đàm luận chuyện con cái, thấy Đỗ mỹ nhân dường như rất vừa ý tới tiểu nha đầu Trần gia, nói gì mà tiểu oa nhi thông minh thích hợp học những cái gì # %& - bản lãnh, Nhan Tử La chỉ cười cười, nha đầu kia hiện tại đúng là tiểu quý, nếu còn học mấy cái bằng môn tà đạo, có lẽ không ai không chế được nó mất.

Một lúc sau, Đỗ mỹ nhân bắt đầu nói bóng gió gì đó về việc xin tiểu nha đầu về dạy kia, khẩu khí rất cấp thiết. Nhan Tử La lắc đầu, con cháu Kim gia cũng giống Trần gia, đều nuông chiều từ bé, giờ nếu cho lên núi có lẽ không chịu được. Hướng hồ nhà Trần gia cũng không nỡ. Trên mặt Đỗ mỹ nhân... tràn đầy thất vọng.

Trong tân phòng. Hai người sống vai nhau nhìn tấm màn đỏ thẫm.

“Ngủ đi, nương tử.” Người nào đó nói.

Giọng nói người nào đó đã tràn ngập cơn buồn ngủ: “Kim Tiểu Lục, cảm giác cứ lạ lạ thế nào ấy.”

“Có gì mà lạ?” Người nào đó hỏi.

“Thì... ở gần quá.” Quý Bạch Ngạc nói. Mặc dù đắp chung chăn chung giường, nhưng vẫn thấy lạ lạ.

“Hừ, lúc ở trong rừng cũng không phải chưa từng ngủ chung sao? Giờ lại còn đỏ mặt như tôm luộc nữa.” Kim Lục Phúc nói, léo kéo chăn trên người, lão nương hần mà chưa chỉnh hần xong sẽ không bỏ qua mà, không phải thực sự viên phòng nhưng lại không phân giường, hiện giờ hần có thể đoán được cảm giác của tỷ phu hần năm đó, so với đi tu còn khổ hơn.

“Nhưng đó là vì lạnh mà. Giờ không lạnh, lại còn rất nóng.” Quý Bạch Ngạc nói, trở mình, lật lật tẩm chăn.

“Ừ, thôi, đi ngủ đi, nước sôi lửa bỏng cũng phải ngủ.” Kim Lục Phúc cũng xoay lưng trở mình.

Hai người giống một đôi vợ chồng son cãi vã tức giận nhau. Tiểu vợ chồng đã ngủ, lão uyên ương vẫn còn nằm tán gẫu.

“Lão thái bà tại sao vẫn không nghiêm chỉnh vậy?” Lão đầu oán trách.

“Con dâu vào cửa cũng đã là người trong nhà, con dâu thì cũng là con, tiểu tử kia tưởng là tha con dâu về thì sẽ tha cho hần sao? Nằm mơ đi!” Lão thái bà cười gian.

“Không muốn ôm cháu?” Lão đầu hỏi.

“Không phải còn có ngoại tôn sao?” Mỗ lão thái nói: “Giang hồ có thể thay đổi, chứ gia quy không thể sửa nha.”

“Nguy biện, bậy bạ.” Dận Chân lão đầu nói, ngấm lại: “Lão thái bà, chung thân đại sự của Tiểu Lục cũng đã hoàn thành, chúng ta đi nơi nào chơi đi?”

“Vẫn còn muốn đi. Mới từ Lạc Dương chết nóng trở về. Huống hồ, còn chưa xem hết trò vui mà.” Lão thái bà cười. “Lão Tứ thế nào cũng đưa nữ tử người Hồi tới, ta cũng phải nhìn xem ai thắng ai thua đã.”

“Lão thái bà nàng sao bao nhiêu năm rồi mà vẫn như con nít vậy.” Lão đầu thở dài.

“Không tốt sao?” Lão thái thái liếc mắt một cái, tay còn véo nhẹ vào cánh tay lão đầu.

“Thấy tốt sao? Nếu lão đầu tử (ở đây chỉ Khang Hi) còn sống, chắc chắn sẽ mắng nàng không tiến bộ.”

“Nếu lão đầu tử còn sống, đó là điều may mắn.” Nhan lão thái nói, nếu lão đầu tử còn sống, hai người bọn họ sẽ thay phiên nhau làm hoàng đế. Nhưng nếu lão đầu tử còn thì sẽ có rất nhiều người quen còn, một nhóm người già a... Không biết Mi Liễm Diễm đang ở nơi nào...

Lão đầu thở khê, cầm tay lão thái thái: “Ngủ đi.”

Sáng sớm hôm sau, Kim Lục Phúc và Quý Bạch Ngạc tới kính trà, hai cặp lão uyên ương thay nhau nhận trà, ăn xong điểm tâm, vợ chồng Quý gia có việc gấp nên phải rời khỏi Giang Ninh, còn liên tục xin lỗi thông gia, không chỉ Quý Bạch Ngạc mà Nhan lão thái cũng có chút kinh ngạc, dù sao từ thiên sơn vạn thủy mang con tới Giang Nam mà bọn họ cũng không ở lại lâu.

Thấy bọn họ kinh ngạc, Đỗ mỹ nhân vội cười nói, phải về lo hôn sự cho hai đứa con trai, cho nên phải rời Giang Ninh sớm, sau khi xong việc bên kia, sẽ sớm trở lại.

Biết bọn họ là nhân vật trong giang hồ, quay đi quay lại như gió, nên Kim gia cũng không giữ lại, cả nhà cùng ra ngoài cửa lớn tiễn vợ chồng họ đi xa.

Trở vào nhà, Nhan lão thái nhìn con trai, con dâu, nở nụ cười. Con trai, con dâu vừa mới tân hôn không thể ở mãi trong nhà, phải đi ra ngoài chào thân thích mới phải, nhạc lão gia, nhạc phu nhân hiện giờ không có ở Giang Ninh, cho nên sai bọn họ tới Trần gia ở Hàng Châu chào hỏi trước.

Quý Bạch Ngạc nghe nói có thể đi Hàng Châu thì rất vui vẻ, còn thuận tiện hỏi bà bà (mẹ chồng) xem có thể ngắm mưa phùn hay không, bà bà lắc đầu, mùa mưa phùn đã qua, phải chờ năm sau, Quý Bạch Ngạc có chút thất vọng. Nhưng đi cùng Kim Tiểu Lục nói Tây Hồ rất đẹp, không có mưa phùn thì ngắm Tây Hồ là được rồi.

Kim Lục Phúc đi theo lão nương lấy bạc, bảo thê tử trở về phòng thu xếp hai bộ y phục để thay đổi, còn bản thân thì ngồi trên ghế trong sảnh đường ngهنh ngang.

“Lão nương, người lại có mưu đồ gì thế? Nương vẫn chưa hết giận sao?” Kim Lục Phúc nâng chén trà uống cạn, nhìn thân mẫu.

“Không phải chưa hết giận, mà nhìn nữ tử người Hồi từ biên cương xa xôi tìm đến, dù không có ý gì thì cũng phải rõ ràng, không thì sẽ rất rắc rối, không phải sao?” Nhan lão thái hỏi. Lúc đầu mới nghe nói nữ tử người Hồi, cứ tưởng là Hương phi, nhưng ngay sau đó nhớ ra, không đúng, Hương phi xuất hiện lúc Càn Long đã là một lão già con cái đề huề... có lẽ không phải.

“Thì có liên quan gì chứ? Đâu phải chuyện của con.” Kim Lục Phúc nhàn nhã uống trà, một lần nữa cảm khái, làm người tốt thật khổ nha.

“Người là do Tứ ca con đưa tới, lấy Tứ ca làm chỗ dựa, đem theo thánh chỉ, con dám không cam tâm tình nguyện sao? Có trách thì tự trách bản thân xuống núi không trở về nhà luôn, còn đi chỗ khác trêu chọc mèo.” Nhan lão thái cười cười.

“Thánh chỉ... Nha đầu đó còn dám đòi thánh chỉ? Thiếu bạc còn chưa trả nha.” Kim Lục Phúc than thở.

“Tự mình lo liệu đi, dù thế nào đi nữa đừng có làm cái trò hề gì liên lụy đó, nói cho rõ ràng, ta chỉ thừa nhận Bạch Ngạc là con dâu, còn lại cho dù là thần tiên cũng không coi vào mắt đâu.” Nhan lão thái nói... ghét nhất là tam thê tử tiếp. Thuận tiện lườm lão đầu một cái, bị lão đầu trợn mắt trừng lại.

“Nương, không thể nói như vậy nha, hử phụ không sinh khuyến tử, con phải truyền thống của lão cha chứ.” Kim Lục Phúc cười hì hì nói.

“Phi! Tiểu tử thôi, muốn ném vợ bỏ con sao? Vô lại.” Nhan lão thái bà hằm hằm.

Hic...

Hai cha con nhìn nhau, lão đầu nói: “Đi sớm đi, đi sớm về sớm.”

Kim Lục Phúc hoảng sợ đi ra ngoài, nhìn lão thái thái lắc đầu: “Cuối cùng không phải gia vẫn trở về đó sao?”

“Chỉ là giáo dục hài tử mà thôi... Lão đầu tử, không cần phải hẹp hòi như vậy.” Nhan lão thái cười nói.

Đương nhiên là lại bị lão đầu lạnh lùng trợn mắt nhìn.

32. Chương 32: Hành Trình Đi Hàng Châu.

Ra khỏi cửa, đi vòng vèo khắp mấy con đường rồi đi vào một thôn nhỏ, Quý Bạch Ngạc ngơ ngác nhìn xung quanh, lúa đầy đồng sinh sôi phát triển, không khỏi than thở: “Kim Tiểu Lục, nơi này thật đẹp, sao cha nương tìm được vậy?”

“Hai người bọn họ thích đi dạo, bất ngờ đi bộ tới nơi này, nhìn phong cảnh không tệ nên mua một căn nhà nhỏ.” Kim Lục Phúc nói. Hơn nữa, nhanh chóng phát triển thành một thôn làng, hàng xóm láng giềng đều là... thuộc hạ của cha hắn.

“Kim Tiểu Lục, nương là thân mẫu phải không?”

“Nếu không bị đánh tráo thì chắc là đúng rồi.” Kẻ nào đó cười nói.

“!” Bỗng nhiên dừng lại: “Không phải nương bó chân sao?”

Ôi trời... Sao gia cầm luôn chọn những lúc không nên thông minh mà thông minh nhỉ? “Vốn là vẫn bó chân, nhưng sau khi lớn tuổi, cha thấy mỗi ngày nương đều đau đớn nên đau lòng, cho nên năm mươi tuổi đã tháo ra, cho nên... mới như bây giờ.” Kim Lục Phúc cười híp mắt nói.

“Đồ lừa đảo! Ngay cả nương cũng dám lòi ra đùa giỡn.” Quý Bạch Ngạc lại lộ cặp răng khểnh.

“Nương cái gì mà nương, sau này nhắc tới nương... sau lưng lão thái thái phải gọi là bà bà, có hiểu không? Chuyện này mà đồn ra ngoài, người ta lại cười Đồ mỹ nhân dạy bảo không tốt, hơn nữa, nếu không thể dụ cho lão thái thái vui vẻ, sao có thể cho ta bạc chứ, có hiểu không?” Kim Lục Phúc ra vẻ đứng đắn hỏi.

“Không có thói quen như vậy! Kim Tiểu Lục, không những không cho... Không phụng dưỡng bà bà, lại còn muốn bà bà nuôi tiếp sao?” Quý Bạch Ngạc kinh ngạc hỏi.

“Đương nhiên, bà bà có tiền mà, đều nuôi cả nhà, ngay cả lão đầu nhi cũng không ngoại lệ.”

“Chẳng lẽ không phải chịu trách nhiệm phụng dưỡng song thân sao? Bà bà và công công (cha mẹ chồng) đều đã lớn tuổi, không biết xấu hổ mà vòi tiền bọn họ hay sao?” Nàng khinh bỉ hỏi.

“Cũng không còn cách nào khác, ngoại trừ cứ sống phóng túng ra, không sao đâu, nàng yên tâm đi, tiền trong tay bà bà đủ để nhử tử tương lai của ta cưới vợ.”

Quý Bạch Ngạc đứng lại, ngoảnh đầu nhìn Kim Lục Phúc: “Không được, phải nuôi gia đình, phụng dưỡng công công bà bà.”

Kim Lục Phúc lắc đầu: “Không được, sẽ không làm gì cả.”

Quý Bạch Ngạc mỉa mai nói: “Hình như trừ nói vài câu qua loa, dường như không làm gì cả thật nhỉ...”

Hai người tiếp tục đi tới phía trước, bỗng nhiên Quý Bạch Ngạc nói: “Nhớ ra rồi Tiểu Lục, dạy công phu a, có thể đi dạy người khác, còn có thể nướng thịt thỏ thịt chim, có thể mở tửu quán làm đầu bếp.”

Kim Lục Phúc lau trán: “Không cảm giác như thế là không biết trọng dụng nhân tài sao?”

Quý Bạch Ngạc hừ một tiếng: “Chỉ cần có khách tới là không tệ.”

Kim Lục Phúc cười cười, gia cầm cũng có điểm tốt của gia cầm. Bởi vì hắn đã xin bạc từ chỗ nương hắn, cho nên muốn đi đường Tô Châu xa hơn để tới nhà Trần gia, đến Kim Sơn Tự thuận tiện lôi chuyện cái tháp gì đó đề lên Bạch Xà, Quý Bạch Ngạc nghe xong, hỏi: “Mặc dù yêu quái có pháp thuật, nhưng mà đề nặng hơn hai mươi năm cũng không chết sao?” Lúc ấy, Kim Lục Phúc chỉ muốn biết nếu Bạch Xà nghe được có giàn dựa nước mắt hay không, rốt cuộc Tiểu Bạch Ngạc là đồng cảm hay là cảm giác pháp lực quá kém đây?

Ra khỏi Kim Sơn Tự đã qua buổi trưa, hai người còn chưa ăn cơm nên tìm một tửu quán nổi tiếng ở địa phương, đồ ăn bưng lên, Quý Bạch Ngạc nghiêm túc hỏi ăn cái gì. Kim Lục Phúc hỏi ăn có ngon không, gặt đầu, hắn cầm chén rượu nhỏ, nhìn ánh mặt trời bao phủ Tiểu Bạch Ngạc, nàng chỉ cần có ăn, sẽ cảm giác rất hạnh phúc, nhìn xem, con người đơn giản như thế tốt biết bao.

Lại thấy một bóng người đứng bên cạnh bàn, Kim Lục Phúc ngẩng đầu lên nhìn: “Đã lâu không Mộ Dung công tử, xin chào, xin chào. Sao lại đến Giang Nam vậy?”

Mộ Dung Thanh Lam không để ý tới hắn, chỉ nhìn... búi tóc trên đầu Quý Bạch Ngạc, giật mình há to miệng, đủ để nhét vừa một con cá to.

Quý Bạch Ngạc cũng không để ý hắn, mãi tới khi hắn gọi “Quý cô nương” thì mới ngẩng đầu lên nhìn, giống như chào hỏi người xa lạ “Mộ Dung công tử.”

“Hắn? Các người?” Mộ Dung Thanh Lam có chút kích động.

“Chúng ta đã thành thân.” Quý Bạch Ngạc đáp.

“Quý cô nương... tại sao?” Kích động tiếp tục hỏi.

“Không tại sao cả, Mộ Dung công tử sao vậy?” Quý Bạch Ngạc hỏi, vẻ mặt là đơn thuần - nghi hoặc. Kim Lục Phúc ngồi bên cạnh cười: “Mộ Dung công tử, đã lâu không gặp, ngồi xuống cùng uống một chén chứ?”

Mộ Dung Thanh Lam hừ lạnh xoay người rời đi, đi tới cửa còn quay đầu hung hăng trợn mắt nhìn Kim Lục Phúc. Nhìn lại bị Quý Bạch Ngạc trông thấy: “Xem ra Mộ Dung công tử đúng là chán ghét a, mỗi lần nhìn thấy đều kích động.”

Đồ dẫn Tiểu Bạch Ngạn, rõ ràng là nhìn thấy mới kích động. Nhưng nếu nghĩ mãi mà không ra thì bỏ qua đi, tránh xích mích.

Ra khỏi tửu quán, mặc dù không còn sớm, nhưng hai người vẫn đi bộ tới Bắc Cổ đình ngắm gió đêm, khi đó mặt trời đã hoàn toàn chìm xuống, sắc trời mù mịt, hai người ngồi trong đình nghe tiếng gió xuyên qua những tán cây.

“Kim Tiểu Lục, bây giờ chúng ta ở trên núi sao?”

“Ừ, ngắm phong cảnh.” Kim Tiểu Lục cười nói, không ngờ Mộ Dung Thanh Lam lại ở Giang Nam, không thể chỉ đơn giản như vậy được, theo tác phong của lão Mộ Dung mà suy đoán, việc thả hân ra là rất đáng nghi ngờ, hơn nữa bây giờ con của lão ta lại gặp hân ở đây,.. không thể không nghi ngờ Mộ Dung gia.

“Kim Tiểu Lục, chàng đang nghĩ gì thế?”

“Kim Tiểu Lục Kim Tiểu Lục, kêu nhiều như vậy làm gì, nào, gọi tướng công đi.” Kim Lục Phúc cười hì hì nói sang chuyện khác. Quý Bạch Ngạc run run hỏi: “Không cần, như vậy rất khó nghe. Ừa, tại sao muốn gọi tướng công?”

“Hừ, gọi như vậy mới ẩn chứa kỳ vọng vô hạn của thê tử đối với trượng phu nha, tướng, nhất định là chữ tướng trong Tể tướng, công, nhất định là chữ công trong công hầu, tướng công nghĩa là hy vọng trượng phu của mình tương lai có thể phong hầu bá tướng.”

“Ặc! Cái gì chứ, cái gọi là Kim Tiểu Lục mà nói, phong hầu bá tướng là chuyện xa xôi vô cùng, cái loại hy vọng này... nhất định sẽ thất vọng.” Nàng cười nói.

“Nếu như... có thể phong hầu bá tướng thì sao?”

Quý Bạch Ngạc nghiêng đầu sát vào mặt hân nhìn kỹ, nói: “Nhìn Hòa Cung Thân Vương được phong hầu bá tướng mà xem, Kim Tiểu Lục, chàng làm nhiều người ghét như vậy, không thể phong hầu bá tướng được đâu, yên tâm.”

“Tiểu Bạch Ngạn, ta hỏi thật, nàng có hy vọng vì phu công thành danh toại không?”

“Ôi dào! Nghĩ viễn cảnh xa xôi như vậy làm gì? Kim Tiểu Lục, nương muốn chàng làm người đứng đắn, ngay cả sống cũng phải dựa vào công công bà bà nuôi, thế thì công thành danh toại... mới không cần trông cậy vào đâu. Nói tiếp, có gì tốt chứ. Nương nói làm quan có tiền cũng không phải người tốt!”

“Cho nên mới đồng ý gả cho ta? Bởi vì không làm quan không có tiền sao?” Hân cười hỏi.

“Hơn nữa không cần phải bó chân.”

“Gia cầm.” Kim Lục Phúc phun hai từ đánh giá. Ai nói phải bay trên trời, chạy dưới đất mới tốt, nuôi trong nhà cũng không tệ, mặc dù tính tình không cố chấp, nhưng trên thực tế lại rất cố chấp, hơn nữa cũng không chọn tơ lụa, vàng bạc, châu báu, đỡ phải lo lắng việc tiết kiệm tiền.

Trăng treo trên đỉnh đầu, ánh sáng dịu nhẹ lan tỏa sân đình, xa xa không biết tiếng con gì đang gào khóc hai tiếng, rất dọa người. Kim Lục Phúc nhớ tới ngày trước khi còn bé, nương và tỷ tỷ của hân thường kể chuyện ma cho hân nghe, vì vậy liền kể cho người đang ngồi cạnh nghe lại.

Có người nào đó lắc lư đầu dựa vào vai hân sắp đổ.

Kim Lục Phúc nghiêng đầu nhìn: “Gia cầm vẫn chỉ là gia cầm, nghe chuyện ma mà cũng có thể ngủ được.”

“Nó cũng không dọa người.” Quý Bạch Ngạc mơ mơ màng màng đáp.

“Ừ, cũng đúng, quỷ không dọa người, chỉ có người mới dọa người.” Kim Lục Phúc cười nói, vừa rồi lên núi cố ý đi vòng vèo quanh co, quả nhiên phát hiện có quỷ, nhưng mà quỷ không chịu hiện thân mà cứ đi theo sau bọn họ, dù sao hân dương khí đầy mình, cũng không sợ quỷ.

“Kim Tiểu Lục, tiếp theo chúng ta đi đâu?”

“Hàng Châu.” Kim Lục Phúc cười nói: “Nàng đó, nhất định là A Y Nỗ Nhĩ kia tới trả tiền..., ta đi thu hoạch sổ sách xong, sau đó về nhà hiếu kính lão nương.”

“Sao vẫn thiếu tiền chứ... còn dựa vào hết ăn lại uống, ta biết rồi, chàng lại lừa ta.” Nàng nói, giọng nói khẳng định chắc chắn đúng.

“Hừ, đừng xem thường tướng công, ta làm bảo kê trên đường đến thảo nguyên, trả tiền là chuyện bình thường.”

Quý Bạch Ngạc không nói gì, Kim Lục Phúc nghiêng đầu nhìn: “Nương tử, giận sao?”

“Kim Tiểu Lục, như vậy tương lai có thể làm bảo tiêu, có thể kiếm được nhiều tiền nha.”

Kim Lục Phúc gõ gõ vào trán: “Đầu óc gia cầm.”

Đêm khuya yên tĩnh, Quý Bạch Ngạc cảm thấy buồn ngủ: “Kim Tiểu Lục, chúng ta có nên tìm cái cây nào để ngủ không?”

“Ngủ ở đây là được, sáng hôm sau còn có thể ngắm mặt trời mọc.” Kim Lục Phúc cười nói, trên cây có người trốn kia mà, cướp địa bàn của bọn chúng sao được: “Đến đây, dựa vào bả vai rắn chắc của tướng công nè.”

Mặt trời vừa hé lên, Kim Lục Phúc lay tỉnh Quý Bạch Ngạc đang ngủ say sưa: “Nương tử, mau dậy nhìn mặt trời mọc, để lát nữa sẽ không kịp mất.”

“Có cái gì mà không kịp, cũng chỉ là mặt trời lên mà thôi.” Than thở, cũng không mở mắt.

“Mau mau nhìn xem, xem xong xuống núi ăn sáng, nếu không không kịp mất.”

“Được, nhìn thì nhìn.” Cuối cùng thì Quý Bạch Ngạc cũng đứng dậy.

“Gia cầm vẫn chỉ là gia cầm.” Hắn lắc đầu.

Đi bộ xuống núi, trên đường núi, đám sương còn nồng đậm, ánh mặt trời xuyên qua rừng cây phảng phất những tia sáng mảnh, chiếu trên hai người bọn họ. Để ý động tĩnh phía sau, Kim Lục Phúc cười cười, xem ra quý muốn Như Ảnh Tùy Hình đến Hàng Châu, vậy...trước mắt không cần đuổi bọn họ, để xem cuối cùng có ý đồ gì.

33. Chương 33: Hành Cung

Đến Hàng Châu đã là tháng chín, đi tới Trần gia bá kiến Trần lão gia Trần phu nhân, Trần gia nhìn thấy nương tử của Tiểu Lục có chút kinh ngạc, nhưng cũng không biểu hiện rõ ràng. Vốn Trần gia muốn giữ họ ở lại trong phủ, nhưng Kim Lục Phúc muốn đi Tây Khê ở vài ngày.

Đến Tây Khê, Quý Bạch Ngạc tròn tròn mắt nhìn, Kim Lục Phúc cười nàng là người quê mùa, cái gì cũng chưa nhìn thấy. Nàng cũng không thèm để ý tới hắn, thưởng thức cảnh đẹp nơi đây. Biệt viện tinh xảo khéo léo khiến nàng kinh ngạc, còn có một vị phu nhân đi ra tiếp đón cũng khiến nàng cảm thấy rất thân thiết. Kim Lục Phúc gọi là Bách Hợp cô cô, sau đó lại nhìn thấy ba người khác, gọi là Ba Lỗ Đô thúc thúc, Mạnh Ân và nương tử.

“Kim Tiểu Lục, cô cô chàng thật tốt, nhưng mà nhìn không giống công công lắm.” Quý Bạch Ngạc nói.

Hic... nếu giống thì phải là công chúa mới giống.

“À, bởi vì cô cô là nhân nuôi.” Hắn đáp, kể chuyện mà có lắm chương ngại vật quá đi.

“Vậy tại sao không gọi Ba Lỗ Đô thúc thúc là cô phu?”

“Bởi vì đây là thói quen của nhà cô cô.” Lại đáp. Thái độ hiếu kỳ của trẻ nhỏ cần phải treo lên đánh ột trận mới được.

Quý Bạch Ngạc hiểu ra, nhưng vẫn cảm giác người nhà Kim Lục Phúc có gì đó là lạ, là cô cô mà lại rất cung kính với cháu.

Dẫn Quý Bạch Ngạc tới Tây Khê xong, Kim Lục Phúc cảm thấy phải đi xem xét sổ sách, đi tới hành cung gần đó, Quý Bạch Ngạc rất ngạc nhiên khi thấy canh phòng ở nơi này không chặt chẽ, Kim Lục Phúc nói bởi vì hoàng đế có quá nhiều hành cung nên không đủ người canh. Trong lòng than thở Tứ ca hẳn thật thất đức, trước kia muốn dùng Tiểu Bạch Ngạc để dụ dỗ hắn chui đầu vào lọ, bây giờ lại muốn lợi dụng cả A Y Nỗ Nhĩ. Tiểu Bạch Ngạc là thê mà hắn chọn rửa dũ phải lên núi đao xuống biển lửa cũng muốn cứu, chẳng sợ bị bắt được, nhưng mà A Y Nỗ Nhĩ chỉ là một người đi đường mà thôi, không đáng để hắn hao tổn tâm tư như vậy, vẫn là nên tìm một biện pháp cho tốt.

Bởi vậy, mặc dù thị vệ không nhiều, nhưng Kim Lục Phúc cũng quyết định không mạo hiểm xông vào cung, ai biết bên trong có lăng mộ Tần Thủy Hoàng hay cơ quan âm hiểm nào không... Đi xung quanh hành cung xong, hắn lắc lư rời đi.

“Kim Tiểu Lục, không phải tới xem xét sổ sách sao?” Quý Bạch Ngạc hỏi.

“Nương tử ngọc, không nhìn thấy người thiếu nợ ta đang nghỉ trong cung sao? Đây là nơi nào mà còn nợ tiền ta chứ, khoe khoang có hoàng đế làm chỗ dựa sao, bỏ đi, nương tử, ta cũng vẫn còn vài người nợ tiền.” Hắn cười nói.

“Cảm giác...hoàng đế không lo việc chính sự.” Nàng nói. Kim Lục Phúc ra sức gật đầu tán thành.

Nếu không cần sổ sách nữa thì đã tới Hàng Châu, không có lý gì lại không đi ngắm Tây Hồ, mà Tây Hồ thì về cơ bản đã trở thành hậu hoa viên nhà hắn, cho nên cũng không cảm thấy hứng thú lắm, chỉ cùng với Quý Bạch Ngạc lững thững đi dạo ngắm nhìn, những chỗ nào nàng thắc mắc thì giải thích một chút. Đi tới Lôi Phong Tháp, Quý Bạch Ngạc liền khẳng định Bạch Xà bị tháp đè chết.

Đi tới Đoạn Kiều, Kim Lục Phúc háng giọng kể chuyện “gian tình” của Bạch Xà và Hứa Tiên cho nàng nghe, không biết lão thiên gia có cảm thấy Kim Lục Phúc kể chuyện xưa rất cảm động hay không mà đổ mưa cho hợp hoàn cảnh, Quý Bạch Ngạc hớn hở reo vui, Kim Lục Phúc cười nói không chừng hai bọn họ là Bạch Xà và Hứa Tiên đầu thai, đáng tiếc là thiếu đạo cụ là cây dù, cũng may bên cạnh đó có một tiểu đình, hai người vội chạy tới tránh mưa. Nhìn những bọt nước lan tỏa trên mặt nước, bỗng nhiên Kim Lục Phúc lẩm bẩm câu thơ mà cả nữ nhân và hải tử đều biết:

“Thủy quang liễm diễm tình phương hảo,

Sơn sắc không mông vũ diệp kỳ.

Dục bả tây hồ bỉ tây tử,

Đạm trang nùng mật tổng tương nghi.”

(, . . .)[11]

Từ xa, một thân ảnh bạch y cầm cây dù màu xanh nhạt yếu diệu lại gần, giữa hơi nước mờ hồ nhìn thật đẹp, chỉ tiếc là che mặt nên không nhìn rõ.

“A, Tiểu Lục, nhìn xem, Bạch Xà đến kìa.” Quý Bạch Ngạc nói.

Bạch Xà kia không nhanh không chậm đi tới, dường như cũng đi về phía đình. Hai người chăm chú nhìn người kia, Quý Bạch Ngạc rất muốn nhìn mặt người đó, còn Kim Lục Phúc suy đoán không biết là người hay quỷ.

Bóng người dừng lại, cây dù cầm thấp nên không nhìn thấy mặt, lẳng lặng đứng sững một lát rồi lại chuyển động, cất bước đi lên bậc thang của đình, thu dũ lại, lộ ra gương mặt mỹ lệ.

“Tử Ngư cô nương?” Quý Bạch Ngạc kinh ngạc hỏi, khác xa hình ảnh Bạch Xà trong tưởng tượng.

“Quý cô nương, đã lâu không gặp.” Tử Ngư cười nói, cười rất là quyến rũ, có chút không hòa hợp với bộ bạch y: “Tiểu Lục, đã lâu không gặp.”

“Đã lâu không gặp.” Kim Lục Phúc cười hi hi.

Tử Ngư nhìn Quý Bạch Ngạc lại nhìn Kim Lục Phúc: “Hai người thành thân rồi sao?” Vẫn cười.

“Đúng, thành thân. Chính là phải mất rất nhiều công sức, Ngọc nhi mới đồng ý gả cho ta.” Hắc cười nói, tiện thể kéo tay Quý Bạch Ngọc.

“Chúc mừng.” Tử Ngư đáp, nhìn thật sâu vào mắt Kim Lục Phúc sau đó xoay người sang chỗ khác nhìn ra ngoài, trong đình yên tĩnh, chỉ có những giọt nước rơi tí tách từ tán dù trên tay Tử Ngư.

“Tử Ngư cô nương, sao lại tới Giang Nam vậy?” Mặc dù Quý Bạch Ngọc không thích Mộ Dung Thanh Lam, nhưng ấn tượng đối với Tử Ngư lại không tệ lắm.

“Đến ngắm Tây Hồ, tìm cổ nhân.” Tử Ngư đáp, sau đó im lặng. Quý Bạch Ngọc có chút nghi hoặc nhìn Kim Lục Phúc, hắc cười: “Nương tử, đợi lát nữa chúng ta đi Tây Hồ ăn canh cá dầm chua, ngon lắm...”

“Không thích ăn chua, đổi món khác đi”

“Được, vậy đổi ăn cá ngọt.” Ngư khí sủng nịnh.

“Thực ra, Kim Tiểu Lục, cảm giác không ngon bằng ăn cá nướng nha.” Quý Bạch Ngọc nói, món ăn nổi tiếng gì chứ... chả có mùi vị của cá gì cả.

“Được, không thành vấn đề, lát nữa ta đi xiên cá nướng ăn.” Hắc cười cười.

“Phật” cây dù màu xanh kia bung ra, thân ảnh màu trắng bước đi dưới làn mưa. Quý Bạch Ngọc nhìn theo thân ảnh nọ, lại nhìn Kim Lục Phúc: “Kim Tiểu Lục, Bạch Xà muốn Kim Sơn ngập nước sao?”

Phụt... Gia cầm cũng có lúc hài hước.

Vì vậy, Tây Hồ sau cơn mưa, bên hồ khói bếp lượn lờ, mùi cá thơm lừng.

Đi vòng qua Tây Hồ, lại đi vòng, lại đi vòng, vẫn không có ai đến chủ động trả tiền, dường như cũng không có quỹ đi theo. Ở quán trọ ven Tây Hồ vài ngày, Quý Bạch Ngọc rất thoải mái, nói cảnh đêm ở Tây Hồ không tệ. Ánh mắt Kim Lục Phúc chăm chú nhìn về hướng hành cung xa xa, không giống phong cách Tứ ca hắc, vệt béo đã đi tới đi lui trước cửa mà vẫn còn chưa chịu động thủ?

Ở một nơi nào đó trong hành cung, có một vị công tử đang uể oải ngồi uống trà. Có người tới bẩm báo.

“Ngũ gia, hôm nay Kim Lục Phúc vẫn đi dạo ở Tây Hồ. Cũng không thấy người nhà Mộ Dung gia.”

“Vẫn còn đi sao? Tiểu tử, đi chơi vui lắm. Ha ha.” Ngẫm lại, lại hỏi: “Còn bọn Hoắc Tập Chiêm thì sao?”

“Ở ngoài thành có phát hiện tung tích của bọn họ, lúc này có lẽ đã vào thành.”

“Được, tốt lắm, ta biết rồi, chuẩn bị cho kỹ, cái gì cũng không thể thiếu, cái người.. Giang Trạch Dân kia có đến Hàng Châu không?” Người nào đó hỏi. Nhớ hai lần trước theo lời Tứ ca hắc: “A Y Nỗ Nhĩ và Mộ Dung Tử Ngư thích Kim Lục Phúc, Mộ Dung Thanh Lam và Giang công tử thích Quý Bạch Ngọc,... người Hồi kia thích A Y Nỗ Nhĩ, chuyện như vậy rất náo nhiệt nha, lôi kéo tất cả mọi người cùng tới, vướng mắc này nên để Tiểu Lục từ từ xử lý.”

“Năm ngày trước đã tới rồi ạ.”

Người nào đó xấu xa cười cười. Nghĩ lại, tự nhủ: “Cũng đã tới lúc phóng tiểu dụ hoặc ra ngoài.” Lững thững đi tới đình viện nơi A Y Nỗ Nhĩ ở. A Y Nỗ Nhĩ đang chán chết, thấy hắc đến vội hỏi: “Hòa Cung Thân Vương, có phải Kim Tiểu Lục đã đến Hàng Châu không?”

“Đã đến, cùng tân phu nhân của hắc đi dạo Tây Hồ.” Hoàng Trú đáp.

“Tân phu nhân? Là ai?” A Y Nỗ Nhĩ hỏi.

“Còn có thể là ai chứ, vị cô nương họ Quý tên là Bạch Ngọc.”

“Hóa ra là như vậy. Kim Tiểu Lục đang ở đâu? Ta muốn thấy hắc.”

“Đang ở Tây Hồ. Hôm nay trời đẹp, để ta sai người bồi người đi ngắm Tây Hồ một chút, nhiều ngày ở trong hành cung vẫn chưa ra ngoài ngắm cảnh a.”

A Y Nỗ Nhĩ lắc đầu, đang muốn chạy đi, Hoàng Trú nhắc nhở nói: “Không phải vẫn thiếu tiền sao?” Từ trong tay áo xuất ra một tờ ngân phiếu và mấy nén vàng: “Cầm đi, đúng rồi, vừa nhận được mật hàm của hoàng thượng, Hoắc Tập Chiêm đang ở kinh thành thỉnh cầu Hoàng thượng trả lại Vương phi.”

A Y Nỗ Nhĩ cầm vàng trong tay nắm chặt mắt nhìn Hoàng Trú, tỏ vẻ tự mình biết phải làm gì.

[11]: Đây là bài hai trong bộ “Âm Hồ thượng sơ tình hậu vũ.” của Tố Thức đời Tống.

Dịch nghĩa:

Mặt nước sáng lóng lánh, mưa vừa tạnh trông càng đẹp

Sắc núi quanh rào, mưa lại càng làm cho trông lạ ra.

Có thể đem Tây hồ mà sánh với nàng Tây Tử

Dù trang điểm sơ sài, hay rửa sạch hết phấn son, cả hai đều diễm lệ.

Dịch thơ: (Bản dịch thơ của Nam Trân)

Uống rượu ở Tây Hồ

Lúc đầu trời tạnh, sau mưa

Dưới nắng long lanh màu nước biếc

Trong mưa huyền ảo vẻ non tươi

Tây Hồ khá sánh cùng Tây tử

Nhặt phấn nồng son thấy tuyệt vời.

34. Chương 34: Lao Ngục Tai Ương

Nếu A Y Nỗ Nhĩ đã đi dạo Tây Hồ chi bằng trực tiếp đi tìm Kim Lục Phúc luôn. Đến khi tìm thấy, là lúc Kim Lục Phúc và Quý Bạch Ngạc đang ở trên đê Tô đi tới. Nhìn thấy người đối diện, Kim Lục Phúc cười: “Nương tử, người thiếu tiền đã đến.”

Đến gần, không đợi A Y Nỗ Nhĩ nói, Kim Lục Phúc đã cười nói trước: “Ai nha, rốt cuộc cũng nhớ ra là trả trả tiền nợ, ta cứ tưởng là cô quên rồi.”

“Sẽ không quên.” A Y Nỗ Nhĩ nói, bỏ ngân khiếu và mấy nén vàng ra, không cẩn thận còn rơi cả trên mặt đất, nhặt lên nhét vào trong tay áo hắn. “Kim Tiểu Lục, có thể nhờ người một chuyện nữa không?”

Kim Lục Phúc lập tức lắc đầu: “Không thể. Hiện giờ đã thanh toán xong, Vàng cũng không cần, cầm đi rất bất tiện, coi như không tính toán.” Kéo tay Bạch Ngạc: “Ngạc nhi, đi thôi.”

Đi qua, Quý Bạch Ngạc cười nói: “Thật không thể tin được, lại có lúc Kim Tiểu Lục chê tiền người ta mang tới nhà.”

“Cũng có lúc tướng công nàng coi tiền vàng như cặn bã.” Hắn cười. A Y Nỗ Nhĩ làm gì có tiền, đều là do Tứ ca hắn đưa cho, hắn làm sao dám nhận vàng cơ chứ? Không cẩn thận lại bị Tứ ca hắn dùng lý do gì đó sai quan binh truy nã hắn thì toi.

“Có lẽ cảm thấy ngược khi lừa tiền người ta nhiều như vậy.” Quý Bạch Ngạc nói, quay đầu lại nhìn thấy A Y Nỗ Nhĩ vẫn đang nhìn về phía bọn họ: “Quyết định không chịu giúp sao?”

“Nương tử, nếu nàng ta đòi ta giúp đỡ mang nàng ta từ hành cung đào tẩu ra ngoài, ta phải làm sao?” Kim Lục Phúc hỏi.

“Không thể.” Nàng gạt đi. “Động vào người vạn tuế gia thích, sẽ dẫn tới chuyện không tốt.”

“Cho nên, ta mới từ chối đó chứ.”

Trở về quán trọ trả phòng, hai người dự định lập tức rời khỏi Hàng Châu, đây là nơi nguy hiểm. Đáng tiếc, còn chưa đi tới cổng thành đã bị binh lính vây quanh.

“Kim Tiểu Lục, chúng ta chọc tới ai sao?”

“Có người muốn hãm hại chúng ta.” Hắc cười, cũng biết Tứ ca hắc mà không trả đũa thì trong lòng không thoải mái.

“Muốn chạy sao?” Quý Bạch Ngọc hỏi, dù sao nàng cũng không sợ đánh nhau, Kim Lục Phúc rất nhiều mưu ma chước quỷ.

Chạy? Ánh mắt vài người trong đám binh lính lóe lên chút tia sáng, tuyệt đối không phải binh lính bình thường.

“Xin mời hai vị đi theo chúng ta.” Người đứng đầu nhóm binh lính nói, giọng điệu vững vàng không nhanh không chậm.

“Xin hỏi chúng ta phạm tội gì?”

“Trộm tiền trong hành cung.” Người kia nói.

“Kim Tiểu Lục, A Y Nỗ Nhĩ hại chúng ta.” Quý Bạch Ngọc ngạc nhiên nói.

Kim Lục Phúc lắc đầu, có lẽ ngay cả A Y Nỗ Nhĩ cũng không biết đã đưa cho hắn bao nhiêu ngân phiếu. “Ngạc nhi, nhớ kỹ, lát nữa nếu có cơ hội phải chạy thật nhanh, về Tây Khê, nơi đó gặp Bách Hợp cô cô sẽ bảo vệ nàng.” Hắc nhỏ giọng dặn dò.

“Như vậy không trượng nghĩa.”

“Tiểu nha đầu ngốc nghếch, đó là trở về tìm viện binh, dẫn Bách Hợp cô cô tới hành cung là được.” Hắc nói, sau đó có thể chờ lão cha hắn ra chiêu trừng phạt Tứ ca.

Hỗn chiến bắt đầu, có một vài người là cao thủ giả dạng, mặc dù không phải tới mức cát bay che lấp ánh mặt trời, nhưng ít ra cũng là người ngã, ngựa đổ, mấy người dân đi qua cũng bị lấy cánh gà bay chó sủa, rồi cũng tự biết kiềm chế bản thân không xem náo nhiệt, nhưng vẫn còn rất nhiều kẻ náo nhốn trốn phía sau cây, sau cánh cửa cửa hàng ló mắt ra nhìn, ngẫu nhiên còn có vài người lặng lẽ thảo luận vài câu.

~“Ai nha nha, đôi tiểu vợ chồng thoát nhìn không khí lực.”

“Tiểu vợ chồng đó nhìn không giống kẻ ác, tại sao lại bị quan phủ truy nã?”

“Kẻ ác cũng không phải nhìn nét mặt mà đoán được, người quen năm xxx đó có kẻ cũng như thế sao?”

“Mau nhìn mau nhìn, Tiểu nương tử chạy trốn, ai nha, tiểu tướng công bị bắt rồi...”

“Vợ chồng vốn là chim rừng, gặp đại nạn thì càng bay tán loạn, cũng không sai a...”

~Tiểu tướng công bị bắt sẽ ở đâu nhỉ? Đương nhiên là ở trong địa lao, nhưng bởi vì là “trọng phạm” cho nên được ưu đãi ở riêng một gian. Bên cạnh, các phạm nhân hô to gọi nhỏ hỏi hắn vì sao phải vào đây, Kim Lục Phúc cười híp mắt nói: “Không có gì, tại cũng không dư dả, cho nên vào cung vay tiền, ai biết được mượn nhầm người, là vị nương nương nào đó.” Đám phạm nhân đều khen ngợi hắn, Kim Tiểu Lục hào phóng vô cùng, đem xấp ngân phiếu đó chia ọi người, thấy không có chỗ ngồi còn rải ra làm bìa, đúng phong cách đại gia. Vì vậy, xấp ngân phiếu đó bị hắn ném lung tung cả, tới khi Tri phủ Hàng Châu tiến vào, còn bị một tấm ngân phiếu bay vọt vào mặt, cũng may là không dính nước, nếu không chắc hắn sẽ tưởng các phạm nhân tạo phản muốn mưu sát hắn.

Tri phủ đi tới một gian...nhìn cái người “phạm nhân” cực kỳ yên tĩnh kia, thấy phạm nhân, hắn cũng từng sờ: “...Phải...”

“Tiểu dân tham kiến đại nhân, tiểu dân oan uổng lắm, xin đại nhân trả lại sự trong sạch cho tiểu dân.” Phạm nhân giả dạng diễn xuất rất khá.

“Có oan uổng hay không còn chưa biết, bổn quan sẽ tra rõ.” Người nọ nói, lại nhìn về mấy thanh chắn nhà giam phía sau hắn, có chút yên tâm. Tri phủ rời đi, sai người thu thập chứng cứ phạm tội, sau đó dặn dò trông giữ trọng phạm.

Ra khỏi đại lao, Tri phủ hỏi thuộc hạ là tội phạm có mấy người, bắt như thế nào, nghe nói vẫn còn Tiểu nương tử chạy thoát, có chút yên tâm, lại có người chạy tới nói trong phủ có chuyện, vội vã rời đi, ra lệnh trời tối phải lục soát trong thành.

Tối muộn, trọng phạm Kim Lục Phúc bị bịt mắt dẫn vào trong mật thất.

“Tiểu Lục, sốt ruột sao? Lo lắng cho đệ phụ sao?” Hoàng Trú hỏi.

“Ngũ ca, ngài chơi trò này đến nghiện rồi hử, ...trước giam lỏng đệ phụ sau đó là đến phiên đệ đệ? Ngài thân là Vương gia mà nhàn rỗi vậy sao?” Kim Lục Phúc nói, cảm giác trước mắt sáng trưng, cười hì hì với người vô lại đang uống trà trước mặt hắn.

“Nếu có người hỗ trợ thì càng nhàn, Tiểu Lục.” Hoàng Trú liếc nhìn hắn: “Vốn cũng cho là đệ phụ có thể trở về Tây Khê tìm Bách Hợp cô cô, ai ngờ, người đi Tây Khê về báo là không thấy đệ phụ trở về, có lẽ có liên quan tới người nhà Mộ Dung.”

“Còn chưa về sao?” Kim Lục Phúc đang cười, mặt liền âm xuống vài độ.

“Hừ, nếu không phải vì con dâu của Nhan ngạch nương, đệ nghĩ ta thừa hơi nửa đêm tìm đệ tán gẫu sao?” Hoàng Trú nói: “Nhưng, Tiểu Lục, sao lại chộc tới người Mộ Dung gia? Lý do vì sao vậy?”

“Một lũ người điên, đệ muốn ra ngoài, lúc trở về sẽ tiếp tục bồi chuyện huynh.”

“Biết đi nơi nào tìm bọn chúng sao?”

“Có lẽ.”

“Có cần người giúp không?”

“Lúc nào cần sẽ báo cho huynh.” Thấy cửa sổ mở, hắn trực tiếp khinh công bay đi.

Còn lại cái...người vô lại kia bữu môi nói: “Xem ra họ Mộ Dung kia không may rồi. Nhưng nếu không hỏi, ca ca cũng sẽ không nói cho đệ biết bọn họ vẫn còn ở trong thành, cũng không nói thực ra có người đi theo bọn họ, ai nha, họ Mộ Dung kia thích náo nhiệt gì chứ, mấy người cứ ra sức gây sức ép tới Giang Nam, ngay cả đối mặt chính diện quyết đấu cũng không có, làm ta chẳng có chút hứng trí nào cả.” Đương nhiên, cái bộ dạng lão thái bà lải nhải kia của hắn cũng không bị ai nghe thấy.

Kim Lục Phúc làm gì vậy? Hơn nửa đêm đi bộ tới bên tiểu đình gần Đoạn Kiều Tây Hồ ngắm cảnh đêm. Lẽ ra hơn nửa đêm cũng sẽ không có mấy người nhàn tản giống Kim Lục Phúc, nhưng hôm nay thì khác, không biết vì sao hết lần này tới lần khác có mấy cái bóng quỷ cứ bay qua bay lại, cuối cùng đứng sau lưng Kim Lục Phúc thưởng thức mặt nước Tây Hồ.

“Ngạc nhi đâu?” Giọng nói cũng rất nhẹ.

“Sốt ruột sao? Sao không mau đến? Xem ra địa lao đối với người cũng chỉ là thùng rỗng kêu to, cha ta nói không sai, lai lịch của người không đơn giản.” Cái người giả quỷ kia, đương nhiên chỉ có thể là Mộ Dung Tử Ngư.

“Ngạc nhi đâu?” Vẫn câu nói cũ.

“Nếu không còn được gặp lại thì sao?” Tử Ngư hỏi, quay người lại, yên lặng nhìn hắn.

“Vậy thì sẽ đem toàn họ Mộ Dung chôn cùng.” Kim Lục Phúc lạnh lùng nói, đặt thanh kiếm sáng chói để ngang cổ Mộ Dung Tử Ngư. “Tất cả.”

Mộ Dung Tử Ngư xinh đẹp cười: “Cứ tưởng nội tâm Kim Tiểu Lục âm áp, hóa ra rất lạnh.”

Hàn quang không đổi.

“Đúng chứ?” Mộ Dung Tử Ngư hỏi.

“Cũng đúng mà cũng không đúng. Nói, Ngạc nhi đang ở đâu, đã biết lai lịch ta không đơn giản thì ít ra về đi. Nếu không tìm được Ngạc nhi...” Kim Lục Phúc nói. “Tốt nhất cô hãy thông minh nói cho ta biết, nếu không muốn gia tộc Mộ Dung nhà cô xảy ra chuyện gì.”

“Đương nhiên sẽ nói cho người biết, nếu không sẽ không ở đây chờ người. Nhưng, phải đồng ý với ta một điều kiện.”

Kim Lục Phúc cười lạnh: “Loại người vô tâm như cô, không có tư cách đặt điều kiện với ta.” Xoay người rời đi.

“Ta không quan tâm tới danh phận.” Mộ Dung Tử Ngư nói.

“Còn ta thì quan tâm.” Hắn đáp, xoay người biến mất dưới màn đêm Tây Hồ. Một lát sau trở về gian phòng nọ, cái kẻ vô lại kia vẫn còn đang uống trà.

“Trở về rồi, tìm thấy chưa?” Hoằng Trú hỏi.

“Có Tứ ca và Ngũ ca phái người đi, đệ ở nhà chờ tin là tốt rồi, Ngũ ca, nếu không có chuyện gì, đệ trở về nhà lao đợi.” Đứng dậy phủi bụi vốn không tồn tại trên người: “Đợi từ nhà lao ra, nhờ Khuynh Thành tỷ tỷ hái ít lá ngải giải xui mới được.”

“Tiểu tử thôi, lại lôi Khuynh Thành tỷ tỷ ra dọa bọn ta sao?” Hoằng Trú liếc mắt nhìn hắn.

“Khuynh Thành tỷ tỷ chẳng qua cũng chỉ là dân đen bình thường, làm sao dám áp đảo Ngũ ca ngài chứ, hiện tại đệ không cha không nương, không phải chỉ có thể đi nhờ nhà Khuynh Thành tỷ tỷ sao?”

“Ca ca có nên giúp đệ một chút để biểu đạt có qua có lại mới toại lòng nhau không nhỉ?”

“Vừa rồi đệ mới hù dọa Mộ Dung Tử Ngư là nếu không tìm thấy Ngạc nhi sẽ đem toàn họ Mộ Dung chôn cùng, nhưng ngài cũng biết đệ làm gì có bản lĩnh ấy, chẳng qua nói chuyện dọa người chút thôi, hiện giờ có Ngũ ca giúp đỡ, họ Mộ Dung muốn giữ lại ai cũng không thành vấn đề, còn chuyện phải làm như thế nào thì tự ngài tìm cách giải quyết đi.”

“Không cần nhiều như vậy, một người là đủ rồi.” Hoằng Trú cười nói. “Vất vả lắm mới gây sức ép đến Giang Nam, thế mà người lại chạy về phía bắc, phiền phức phiền phức.”

“Đã muốn xem náo nhiệt sao lại còn ngại phiền phức chứ? Ngài nhìn ngài xem, không phải cố ý kéo A Y Nỗ Nhĩ và Giang công tử đến Hàng Châu sao? Ngũ ca, ngài là muốn xem tình địch gặp mặt đỏ mắt nhìn nhau sao?” Kim Lục Phúc bật cười.

“Ừ, đang tiếc, người tính không bằng trời tính.” Hoằng Trú lơ đãng, đặt chén trà xuống. “Mật thám báo lại, bọn họ bí mật chạy về phương bắc.”

“Phương bắc, phương bắc.” Kim Lục Phúc suy nghĩ. “Ngũ ca có muốn đi theo xem náo nhiệt không?”

“Hiện giờ phải trở về kinh rồi, Hoắc Tập Chiêm đến thỉnh cầu “trả lại Vương phi” cho bọn họ, Tứ ca bảo ta hộ tống nàng trở về.”

“Đến đây từ khi nào?”

“Nửa tháng trước.” Hoằng Trú đáp.

Kim Lục Phúc cười hắc hắc: “Là Tứ ca cố ý sao, ừm! Tốt lắm. Nếu đi tới hướng bắc, vậy tiểu đệ đi trước, Ngũ ca huynh cũng không cần quá vội vàng, cứ từ từ đi nha.”

Sáng hôm sau, trong hành cung, A Y Nỗ Nhĩ đứng trước kiệu, không ngừng nhìn quanh, giống như đang chờ người nào đó.

“Quên nói cho người biết, đêm qua Kim Lục Phúc đã vượt ngục chạy thoát, bốn vương đã phái người truy bắt, bắt được sẽ áp giải về kinh.” Hoằng Trú nói luôn vấn đề chính, nhìn A Y Nỗ Nhĩ buồn lòng ánh mắt.

“Hòa Cung Thân Vương, vì sao các người muốn lợi dụng hãm hại Kim Lục Phúc?” A Y Nỗ Nhĩ hỏi.

“Lợi dụng? Ừm, cũng coi như là vậy. Nhưng không phải hắn đã trốn sao? Còn lo lắng gì chứ?” Hoằng Trú cười, ngồi vào trong kiệu.

A Y Nỗ Nhĩ hung hăng trừng mắt nhìn vào cổ kiệu của hắn, sau đó, tức giận đi vào kiệu của mình.

Kim Lục Phúc đi về phương bắc, nhờ có ký hiệu mà người của Hoàng Trú để lại nên dễ dàng rất nhiều, nhưng vì đối phương ngày đêm đi không nghỉ, cho nên hắn vẫn chưa đuổi kịp. Chạy theo tới khi mệt, lại tìm một quán trọ nghỉ chân, cho ngựa ăn cỏ bổ sung sức lực, cũng không nghỉ ở trong quán trọ lại có thể gặp tỷ tỷ của hắn.

“Tỷ tỷ, tỷ phu, hai người?”

“Đi kiểm tra mấy cửa hàng, thuận tiện tới kinh thành.” Khuynh Thành cười nói. “Tiểu Lục Tử, sao lại chật vật như vậy? Bị sói đuổi sao?” Mấy năm qua ba huynh đệ bọn họ đuổi bắt – chạy trốn không ngừng.

“Đừng nhắc tới nữa.” Chuyện này giống như thêm dầu vào lửa, hắn càng oán giận Ngũ ca không lo chính sự, chỉ lo bắt nạt đệ đệ.

Nghe xong hắn than vãn, Khuynh Thành cười cười: “Lão Tứ không lợi dụng được A Y Nỗ Nhĩ, bây giờ cũng không thể khai chiến với người Hồi, hắn phải nhanh chóng trở về, còn Giang Trạch Dân tới Hàng Châu cũng không có động tĩnh gì, phiền phức chỉ có Mộ Dung gia kia mà thôi, nhưng mà, nghe qua đúng là Mộ Dung tiểu thư kia có tình ý sâu đậm với đệ nha, cũng không cần danh phận, hò hét không xong, thật ngu ngốc.”

“Mộ Dung Tử Ngư kia nhất định là con rắn, bò lên, cắn ai mà không chết thì nhất định không bỏ qua, vẫn là ngưỡng mộ mà không thể gần gũi. Huống hồ, đệ đã hứa với Bạch Ngạc cả đời chỉ cưới một người, sẽ làm được.”

Khuynh Thành nhìn hắn: “Xem ra, vài năm nay bị nường dọa cũng không ít nha, ha ha. Tiểu Lục, vì sao Mộ Dung gia cứ quần quýt lấy đệ mãi không thôi vậy. Mộ Dung tiểu thư là xuất phát từ tình cảm, coi như là có lý do chính đáng, nhưng Mộ Dung Huống chỉ bởi vì muốn thu nhận đồ đệ sao? Chỉ sợ không đốn giã như vậy.”

“Đệ cũng không rõ vì sao, tỷ tỷ, tỷ thông minh như vậy, nghĩ thử xem.” Kim Lục Phúc nịnh nọt hỏi.

“Ừ, đợi nghĩ ra mới nói được. Nhưng, cũng không cần vội vàng, nếu Mộ Dung Huống đã biết lai lịch đệ không đơn giản, sẽ không dám làm gì quá đáng với Bạch Ngạc đâu, trầm tĩnh, đừng hoảng hốt.” Khuynh Thành nói: “Huống hồ, Tứ ca, Ngũ đệ cũng sẽ không thật sự ngồi yên mặc kệ đâu.”

“Không muốn thiếu nợ ân tình của Tứ ca và Ngũ ca. Hắn cười nói, nhưng có lẽ hiện giờ hình như phải nợ rồi.

“Vậy thiếu nợ con bọn họ là được rồi.” Khuynh Thành cười uống trà. “Tiểu Lục, ở kinh thành, nếu có chuyện gì thì cứ tới tìm, chúng ta sẽ ở lại kinh thành vài ngày chờ tin đệ.”

“Cũng chỉ có nường và tỷ tỷ là tốt.” Hắn ra vẻ cảm động rơi nước mắt.

“Đừng vội mừng, nường, giúp cũng là thiếu nợ của lão nhân gia.” Khuynh Thành, nhẹ nhàng cho hắn một cái gậy vào đầu.

“Không biết lúc nào nường mới buông tha cho đệ...” Kim Lục Phúc bắt đầu dĩ vãng.

35. Chương 35: “tự Chui Đầu Vào Lưới ”

Nam nam bắc bắc gây sức ép, hiện tại đã đến tháng mười, càng đi về phía bắc, trời càng lạnh, nhưng Kim Lục Phúc đi qua tuyết cũng giống như đi trên mặt cỏ, cho nên cũng không có cảm gì, mỗi ngày đều vượt qua thôn trấn đều nghỉ lại quán trọ, cũng không thể tiếp tục sống màn trời chiếu đất, râu cũng không kịp cao, nhìn bộ dạng nghèo túng, nói hắn mới hai mươi ba không ai tin, nhưng nói hắn hai mươi bảy chắc chắn có người tin. Giữa trưa, hắn lại tìm được một ký hiệu mới, cành cây kia vẫn còn mới, cũng không còn xa nữa, nghĩ lại, Kim Lục Phúc rất muốn đập chết lão Mộ Dung kia, không biết lão muốn chơi trò gì nữa.

Tiếp tục đi về phía bắc cũng là đi về phía kinh thành, Kim Lục Phúc không khỏi buồn bực, trong lòng càng nặng nề. Bỗng nhiên nhớ ra Khuynh Thành từng nói, dường như biết bọn họ sẽ đi về phía kinh thành, có

phải tỷ tỷ biết chuyện gì hay không? Chợt muốn cười, Khuynh Thành tỷ tỷ, Ngũ ca, Tứ ca đều ở đây, chắc không phải chuyện tầm thường à nha.

Đến kinh thành, hắn không tới chỗ Tứ ca hân thỉn an, cũng không tới ngô Lưu Hải trên chợ vị cô phu... bạo lực của hắn, cũng không đi tới Tô Hồ Mễ Hành của Trần gia, trước tiên hắn phải đi tìm...quán trọ để ngủ một giấc, ngủ tới khi tinh thần tỉnh táo sau đó mới vào thành mua một bộ y phục mới, cả người nhìn đều không giống tội phạm truy nã. Sau đó, hắn làm gì nhỉ?

Mới vừa sáng, các phủ các viện đều đã mở cửa, quét đất, hắt nước, bận rộn liên tục, trong thành, có một đại viện thoát nhìn rất bình thường, trước cửa đặt một cái ghế bành, có một nam tử trẻ tuổi đang nhàn nhàn ngồi vắt chéo chân, đối diện là cánh cửa lớn đen bóng. Bên trong cửa truyền tới thanh âm cộp cộp, đợi cửa mở dần ra, người mở cửa vẻ mặt sững sờ, mới sang ra đã nhìn thấy quan tài rồi.

Người kia từ từ mở mắt ra, xoa xoa bả vai: “Đi nói với Mộ Dung Huống, Kim gia ta đã đến.”

Người mở cửa vội vàng chạy đi, Kim Lục Phúc tiếp tục tư thế kia ngồi đợi, bên trong nhà lộn xộn tiếng bước chân, rồi hai hàng thanh y chỉnh tề đứng ở hai bên cửa, người phía sau long trọng lên sân khấu không phải là Mộ Dung Huống mà là con lão – Mộ Dung Thanh Lam, nhìn Kim Lục Phúc, khẩu khí không... cung kính lắm, nói: “Gia phụ hiện giờ không có ở kinh thành, ta sẽ thay gia phụ chiêu đãi Kim công tử thật tốt.”

“Được, vừa lúc Kim gia ta không có nơi nào để đi.” Kim Lục Phúc cười nói. “Ngồi lâu mệt quá, nâng vào đi thôi.”

Mộ Dung Thanh Lam cố nhẫn nại, mặc dù vẻ mặt không vui nhưng vẫn nén hận phát tay, lập tức có mấy người đi tới nâng ghế bành lên.

“Chậm đã, nương tử của ta đã ở quý phủ làm khách, nâng luôn tới phòng nương tử ta đi.”

“...Quý cô nương không có ở đây.” Mộ Dung Thanh Lam nói.

“Cũng không còn là Quý cô nương, chính là nương tử.” Ánh mắt Kim Lục Phúc nghiêng đi. “Kim gia ta không chắc mười phần sẽ đến sao? Còn nữa, nói với Mộ Dung Huống, đừng có làm khó nương tử, có âm mưu quỷ kế gì, muốn từ trên người ta lấy cái gì cũng phải mau thả người ra, không chừng Kim gia ta vui vẻ sẽ đồng ý, nếu không, đợi tới khi Kim gia ta không vui, sẽ không có tâm tình nghe hắn nói đâu.”

“Không cần làm càn, còn không nhìn đây là nơi nào sao?” Mộ Dung Thanh Lam vành mặt.

“Nơi nào? Không nhận ra đây là hang chuột.” Kim Lục Phúc cười lớn: “Mấy con chuột tinh lén lút chui trong ống quần.”

Mặt Mộ Dung Thanh Lam đen lại, đang muốn phản bác, lại nghe từ bên trong có một tiếng cười duyên: “Kimm Tiểu Lục, thật muốn vào hang chuột sao? Không sợ bị chuột tinh ăn sao?”

“Kim gia ta quanh mình chính đại, sợ gì uế vật chứ.”

Mộ Dung Tử Ngư vẫn cười: “Xin mời Kim thiếu gia, gia phụ đang chờ chiêu đãi khách quý.”

Kim Lục Phúc khoác áo choàng đứng dậy, bước chân không uể oải giống như trước kia, từng bước từng bước bình ổn, có lẽ muốn bảo trì bộ dáng nghiêm túc còn cố ý vắt tay ở phía sau. Mộ Dung Tử Ngư đứng ở trên bậc thang nhìn hắn, hắn cũng không thèm để ý đi lướt qua người nàng.

“Kim Tiểu Lục, không ngờ ngươi dám một mình tới đây.” Mộ Dung Tử Ngư nhỏ giọng nói.

“Tìm được nương tử, sẽ là hai người.” Hắn đáp, bước chân vẫn bình ổn như cũ.

“Xem ra, thực sự không lo lắng điều kiện sao?”

“Ừm, Kim gia ta bình sinh ghét nhất bị uy hiếp.” Kim Lục Phúc cười. Đi theo Mộ Dung Tử Ngư tới đây hành lang đi vài vòng, mãi đi tới một tiểu viện ư ỳnh mới dừng lại. Trên tường là những dây thường xuân héo rũ, nhìn rất tiêu điều, giờ phút này cánh cửa bán nguyệt khóa chặt, như là hoang phế đã lâu. Mộ Dung Tử Ngư tự mình mở cửa, cánh cửa kéo kẹt mở ra, Kim Lục Phúc đứng ở ngoài cửa gọi: “Ngạc nhi? Tướng công tới cứu nàng đây.”

“Không cần gọi, ở bên trong bị xích, không ra được đâu.” Mộ Dung Tử Ngư cười.

“Khốn kiếp, Mộ Dung gia các người dám trối nường tử.” Kim Lục Phúc vô tình xông vào, Mộ Dung Tử Ngư chậm rãi đóng cửa, lại không nhìn thấy Kim Lục Phúc quay đầu lại nhìn.

Cửa kéo kẹt đóng lại, còn nghe thấy tiếng khóa cửa lạch cạch. Kim Lục Phúc xông vào bên trong tòa tiểu ốc: “Ngạc nhi?”

Không có tiếng đáp lại.

Kim Lục Phúc dựa vào chỗ có cửa sổ mở phán đoán mà bay vào, lại thấy Quý Bạch Ngạc ngơ ngác ngồi ở trên giường, nhìn thấy nàng không thể tự do hành động, thử giải huyệt cho nàng, nhưng lại phát hiện không được.

“Thủ đoạn hạ lưu.” Kim Lục Phúc nhỏ giọng mắng, kéo tay Quý Bạch Ngạc kiểm tra cẩn thận. “Cung may không làm nường tử bị thương, Tiểu Bạch Ngan, tướng công tới cứu, nghe thấy thì chớp mắt xem nào, ngoan.”

Ánh mắt Quý Bạch Ngạc chớp chớp.

“Nhìn xem, nường tử càng ngày càng thông minh.” Kim Lục Phúc cười nói, thấy Quý Bạch Ngạc lại tiếp tục chớp chớp mắt, lại nói tiếp: “Nha đầu ngốc, nói cái gì cũng tin là thật, thông minh có thể ở trên người nàng sao? Đúng là ngan ngốc.”

Tìm được Quý Bạch Ngạc rồi, tâm tình hắn cũng thả lỏng. Biết sắp tới lúc Mộ Dung lão đầu tìm hắn để ngã bài rồi. Tối bữa cơm chiều, Mộ Dung Tử Ngư tự mình đưa cơm đến, mắt nhìn thấy hắn tự dứt cơm cho Quý Bạch Ngạc ăn liền khoanh tay đứng ở cửa, khuôn mặt lạnh như băng...

“Đúng là tiểu vợ chồng ân ái.” Mộ Dung Tử Ngư nói.

Kim Lục Phúc không nói, ngược lại hỏi: “Bao giờ Mộ Dung Huống tới gặp Kim gia ta?”

“Thật sự là lớn mật.” Mộ Dung Tử Ngư cười cười: “Sớm thôi.”

“Này, Mộ Dung tiểu thư, rốt cuộc cha cô muốn cái gì? Có thể... thẳng thắn nói cho ta biết không?” Kim Lục Phúc cười hì hì hỏi.

“Cũng không biết, người yên tâm đi, đừng vội nóng nảy.” Mộ Dung Tử Ngư cầm khay mang đi.

Mộ Dung Tử Ngư nói “sớm thôi” tương đối chính xác, sáng hôm sau vừa ăn xong điểm tâm, cửa lại kéo kẹt mở, có tiếng bước chân vào sân, Kim Lục Phúc đỡ Quý Bạch Ngạc nằm xuống: “Ngạc nhi, Mộ Dung lão đầu đến, ...nàng ngủ một lát đi, lát nữa tướng công sẽ trở lại.”

Quý Bạch Ngạc lại chớp chớp mắt, hắn cười: “Lo cho tướng công sao? Không cần lo lắng, tướng công chính là người thông minh nhất, trên trời dưới đất khó tìm.” Sau đó, thấy nàng hung hăng trừng mắt nhìn hắn.

Cửa phòng cũng mở, Kim Lục Phúc nghênh ngang đi ra ngoài, ngoài viện có một cái bàn nho nhỏ, Mộ Dung Huống đang ngồi đó, Kim Lục Phúc rất tự nhiên ngồi đối diện với lão: “Nói đi, điều kiện là gì?”

“Điều kiện rất đơn giản, chỉ cần lệnh đường (ý chỉ Nhan Nhan) nói cho Mộ Dung gia biết về tuyệt học ‘Dĩ bỉ chi đạo, hoàn thi bỉ thân’((tuyệt thể võ học được lưu truyền trong Mộ Dung gia, tiêu biểu là thẳng cha Mộ Dung Phục trong TLBB) đang ở đâu?” Mộ Dung Huống nói.

Kim Lục Phúc ngây ngốc nhìn, sau đó cười ha ha: “Hóa ra phái người đi theo từ Giang Bắc tới Giang Nam là muốn tìm mẫu thân ta sao? Tìm mẫu thân ta vì võ công của Mộ Dung gia sao?”

Mộ Dung Huống gật đầu.

“Ha ha ha ha... Mộ Dung Huống, thứ đó có gì tốt chứ, nói như vậy cũng tin? Không phải ta đã nói nó chỉ là sách giải trí, còn cho là thật sao, giang hồ hỗn loạn, mẫu thân ta không chỉ biết Cửu Âm, Cửu Dương chân kinh mà còn biết lang hoàn (chỗ để sách của Thiên Đế trong thần thoại) lưu giữ các tuyệt học võ công, có tin hay không?” Kim Lục Phúc cười nói.

Ánh mắt Mộ Dung Huống phóng to: “Nếu Lệnh đường có thể cho lão phu biết chỗ lang hoàn phúc địa ở đâu, sau này sẽ không gây khó khăn nữa.”

Kim Lục Phúc suy nghĩ : “Được, nhưng, muốn gặp nương ta rất khó khăn, mấy năm nay lão nhân gia thường vân du tới chỗ Đông Hải đạo nhân.”

“Đông Hải đạo nhân là ai?” Mộ Dung Huống lại trợn mắt lên.

“Đông Hải đạo nhân mà cũng không biết sao? Thế có biết Nam Hải sư phó chứ?” Kim Lục Phúc nhe răng cười.

Mộ Dung Huống lắc đầu.

“Cũng không biết à? Cũng phải, Nam Mộ Dung, Bắc Kiều Phong đã là chuyện của trăm ngàn năm trước, hôm nay Mộ Dung gia đã không còn vinh quang như xưa nữa.” Kim Lục Phúc cười nói, nheo mắt nhìn Mộ Dung Huống: “Tu vi thấp kém như vậy, muốn gặp mẫu thân ta đúng là rất khó khăn.”

“Kim Lục Phúc, nói dễ dàng như vậy, cho rằng lão phu sẽ mắc mưu sao? Cái gì mà Nam Mộ Dung Bắc Kiều Phong chứ, chỉ là dân gian thêu dệt, tổ tiên Mộ Dung gia là gốc rễ khai quốc, chính là hậu duệ hoàng tộc, sao có thể tin mấy thứ vớ vẩn kia? Muốn chứng minh, còn thỉnh lệnh đường lấy bí kíp võ công ra thì lão phu mới tin, như thế, lão phu mới có thể thả Kim tiểu huynh đệ và phu nhân.” Mộ Dung Huống đáp.

“Mộ Dung gia... nước Yến trước kia... Không đề cập tới cũng được, ngài không sợ mất thể diện dựa vào nương ta thì tùy ngài, nhưng, ngài khẳng định muốn giam giữ ta và phu nhân sao?” Kim Lục Phúc vận vẹo thất lưng, nhàn nhả hỏi.

“Kim tiểu huynh đệ đừng hiểu nhầm, chỉ là muốn chứng thực tuyệt kỹ của Mộ Dung gia là giả dối hư ảo mà thôi.” Mộ Dung Huống cười cười. “Còn ngài và phu nhân thỉnh ở lại trong tể xá làm khách, lệnh đường ở nơi nào, chỉ cần nói lão phu một tiếng, sẽ phái người đi cung thỉnh.”

“Chà... để nghĩ xem.” Kim Lục Phúc ra vẻ vất óc suy nghĩ: “Trước mắt không rõ mẫu thân đang ở đâu, thôi được rồi, người cứ gửi một phong thư tới Tô Hồ Mễ Hành của Trần gia ở Kinh thành giao cho chương quỹ , nhà họ có qua lại sâu xa với mẫu thân, nhất định sẽ tìm được.”

“Tô Hồ Mễ Hành? Kim Lục Phúc, tốt nhất đừng lừa gạt ta, nếu không sẽ khiến tất cả mọi người đều mất mặt đó.”

Kim Lục Phúc bật cười: “Mộ Dung Huống, nhìn ta ngu lắm sao? Giờ ta và Ngạc nhi đang ở trong tay người, chẳng lẽ còn có thể lấy tính mạng bản thân ra đùa giỡn sao? Nhưng, ta cũng nhắc nhở người, Mộ Dung Huống, Tô Hồ Mễ Hành thường có quan hệ mật thiết với người trong quan phủ, tốt nhất nên hành sự cẩn thận.”

Mộ Dung Huống nhìn hẩn một lát: “Lão phu tự biết phải làm gì.”

Sau đó sai người mang giấy bút cho Kim Lục Phúc viết thư, Kim Lục Phúc viết mấy dòng, đọc thật khó hiểu: “Mỹ nhân sư tỷ thấy thư như gặp mặt, lần trước từ biệt đã hơn mười ngày, tính ra giống như cách ba mươi thu. Lần này viết thư là có việc muốn nhờ, ở kinh thành vô tình gặp được một lão bằng hữu vong niên, đã chìm đắm trong võ học hơn mười năm, biết mẫu thân ta đối với bí tịch của môn phái vô cùng lưu ý, cho nên thỉnh mỹ nhân sư tỷ tìm được mẫu thân ta, lập tức tới kinh gặp gỡ, nhân sinh ngắn ngủi hơn mười năm, ngàn vàng khó cầu. Thiết nghĩ mẫu thân cũng sẽ vui vẻ cùng lão hữu gặp gỡ.” Lạch khoản cộp một cái chỗ viết tên bản thân như rồng bay phượng múa.

Đặt bút xuống nhìn Mộ Dung Huống: “Sao? Ngay cả tên người cũng không nói ra, từ hôm nay phái người quan sát Tô Hồ Mễ Hành, người tự mình lo liệu đi.”

Mộ Dung Huống đọc kỹ thư vài lần, sau đó sai người cẩn thận mang phong thư tới chỗ Tô Hồ Mễ Hành. Kim Lục Phúc đương nhiên trở về khanh khanh ta ta với nương tử hẩn, ngày dài trôi qua thích ý, thỉnh thoảng trên gương mặt Kim Lục Phúc còn lộ ra chút vui vẻ, cười, chờ mong xem kịch vui.

Lại nói tới Tô Hồ Mễ Hành, mở cửa hàng chưa bao lâu, chương quây liền phát hiện trên quây có một phong thư gửi cho sư tỷ của Kim Lục Phúc, vội vàng tự mình mang tới biệt viện.

Khuynh Thành xem xong liền cười, Trần Mục Phong đi vào hỏi nàng cười chuyện gì, nàng liền đưa thư cho hẩn xem, hẩn cau mày hỏi: “Tiểu Lục lại trêu chọc người nào?”

“Người nhà Mộ Dung, tiểu tử thối này không biết ai là không nên động, cứ gây họa linh tinh. Nhưng, sự việc vẫn cần phải cẩn thận suy nghĩ, hiện giờ cũng không thể tìm nương, vả lại nếu lão thái thái tới, lão Tứ sẽ nghi ngờ Lão đầu tử (chỉ Dận Chân) không chết, chuyện sẽ rất phiền phức, xem ra phải thay mặt lão thái thái, tự thân xuất mã rồi.” Khuyết Thành đáp.

“Chuyện này nàng không cần ra mặt, giao cho ta là được.” Trần Mục Phong nói.

“Ai nha, tướng công, vất vả lắm mới có thể tham gia náo nhiệt, chàng cũng đừng ngăn cản ta.” Nhìn Trần Mục Phong lại nói tiếp. “Tướng công, giả vờ làm... Đông Hải đạo nhân kia thì thế nào?”

Trần Mục Phong nhìn nàng, có chút buồn cười.

Trong lúc Kim Lục Phúc đang ngồi chơi với nương tử trong sân ngắm trăng, đàm đạo chuyện tình yêu, thì có một bóng người lặng lẽ nhảy vào tiểu viện.

“Nương tử, có khách tới.” Kim Lục Phúc cười nói, nhìn về phía người vừa tới. “Vu Đà Chủ cũng thích ngắm trăng sao? Tại hạ không tiếp đón chu đáo, thỉnh đà chủ khoan dung, chỉ là không biết đêm khuya các hạ tới đây là có gì muốn chỉ giáo?”

“Có người ủy thác mà thôi.” Vu Vạn Định nói. “Là tới đưa người và tôn phu nhân rời đi.”

“Rời đi?” Kim Lục Phúc đảo mắt một cái: “Cũng không nhìn ra nha, Vu đà chủ thật có tình có nghĩa, có tinh thần trọng nghĩa, không giống Mộ Dung lão thất phu kia.

Vu Vạn Định ho nhẹ: “Kim công tử không cần mĩa mai, Mộ Dung bá bá không phải như công tử nghĩ đâu. Cũng không còn sớm... mời hai vị rời đi.”

“Không được, Mộ Dung lão đầu tử còn không chịu giải huyết đạo cho nương tử ta, không thể để cả đời nàng đều như vậy. Vu Đà chủ biết cách chứ?”

“Không biết, nhưng chỉ cần chịu đi theo, tự nhiên sẽ có người giải huyết đạo cho tôn phu nhân.”

“Tự nhiên có người? Là ai?”

“Đến lúc đó tự nhiên sẽ biết.” Vu Vạn Định không chịu nói.

“Người đúng là không dứt khoát.” Kim Lục Phúc bĩu môi. “Nhưng, ta không thể đem nửa đời sau của nương tử ra làm trò đùa, dù sao từ điển võ lâm sống – mẫu thân ta sẽ đến cứu, ta yên tâm chờ là tốt rồi.”

“Kim công tử, khuyên người mau rời đi, nếu không sẽ liên lụy tới rất nhiều người... Tóm lại, người ủy thác cũng không có ý xấu với Kim công tử, xin hãy tin tưởng.” Vu Vạn Định nói.

“Người muốn ta tin thế nào? Có quan hệ mật thiết với Mộ Dung gia như vậy, lại để cho ta chạy, bảo ta tin kiểu gì? Thôi, quên đi, ta không đi đâu, cảm ơn ý tốt của Vu đà chủ.” Hắn cười nói.

Vừa dứt lời, lại thấy cánh cửa đóng âm ỉ mở ra, Mộ Dung Thanh Lam mạnh mẽ đạp gió đi tới, nhìn thấy Vu Vạn Định, vẻ mặt bất mãn nói: “Kim Lục Phúc, cha ta cho gọi.”

“Gọi? Uống rượu à?” Kim Lục Phúc nói.

“Không biết, người tự đi thì biết.” Mộ Dung Thanh Lam nói.

“Trở về nói với Mộ Dung lão đầu cho rõ ràng, hiện giờ là hấn đang nhờ vả ta, dù thế nào thì cũng phải là hấn tới gặp ta chứ?” Kim Lục Phúc cười phát tay: “Nhanh đi đi, lát nữa Kim gia ta cần phải ngủ.”

Mộ Dung Thanh Lam sầm mặt rời đi. Kim Lục Phúc nhìn Vu Vạn Định: “Phía trước và phía sau nắm bắt thời gian thật tốt.”

Vu Vạn Định khẽ lắc đầu: “Nếu Kim công tử không tin, cũng không thể nói gì, tại hạ cáo từ.”

“Đi thông thả không tiễn. Thuận tiện thay ta cảm ơn người tốt kia.”

Vu Vạn Định rời đi không bao lâu, Mộ Dung Huống đến, phía sau có rất nhiều người đi theo, giống như đang muốn khám xét nhà.

“Mộ Dung lão đầu, nhận được hồi âm rồi sao?” Kim Lục Phúc nheo mắt nhìn, len lén quét ánh mắt nhìn bốn phía.

“Đã nhận được, nhưng có vẻ như có trá, nói đi, vì sao lại chọn Đào Nhiên đình?”

“Hỏi ta, ta làm sao biết được? Sao lão không viết thư hỏi lại?” Kim Lục Phúc hỏi ngược lại, bản thân cũng buồn bực, là ai chọn Đào Nhiên đình chứ... Quan trọng là Đào Nhiên đình là ở chỗ nào...

“Nếu lệnh đường muốn lừa gạt, lão phu đành ủy khuất phu thê tiểu huynh đệ.” Mộ Dung Huống nói, giọng lạnh lùng.

“Chẳng lẽ hiện tại ở cùng nương tử là ở nhà hưởng phúc dưỡng lão sao? Được rồi, không phải muốn điểm huyết sao, đến đây đi.” Kim Lục Phúc nói.

Mộ Dung Huống liền thông thả bước chân đi tới.

36. Chương 36: Kết Thúc.

Trời tối đen như mực, đưa tay lên cũng không thể nào nhìn thấy năm ngón tay, ở một nơi nào đó trong kinh thành, gió đêm lạnh buốt, một phụ nhân đang nhìn xung quanh, giống như đang chờ đợi con môi dâng tới tận cửa.

Từ xa có một chiếc đèn lồng tránh không nhanh không chậm lắc lư, đám người tới gần chỉ nhìn thấy hai người, mặc áo khoác tuyết trắng. Thấy trước mắt nhìn thấy có nhiều người, phụ nhân liền cười hỏi: “Vợ chồng Tiểu Lục đâu?”

“Các hạ là Kim phu nhân sao?” Người cầm đầu hỏi.

Người kia khinh thường nhìn hắn: “Các người dùng thế lực uy hiếp Tiểu Lục sao?”

“Cũng không phải dùng thế lực bắt ép, cũng không phải uy hiếp, chỉ là lão phu nghe nói phu nhân rất rõ ràng chuyện trong giang hồ, bắt đắc dĩ mới đưa ra hạ sách này, thỉnh phu nhân bao dung.” Mộ Dung Huống nói.

“Hạ sách? Mộ Dung Huống, ta biết xem bói, hôm nay miễn phí bói cho ngươi một quẻ, không chỉ là hạ sách, mà còn là hạ hạ kế sách, cực kỳ hung hiểm, có lẽ gây ra họa diệt môn, nếu giờ chịu nghe lời ta trả lại Tiểu Lục, sau này không cho phép gây khó dễ cho hắn, nếu không, chỉ sợ không thể hóa giải nỗi tai ương.” Người kia nói, vẫn nhẹ cười như cũ.

“Phu nhân đang đe dọa lão phu sao?” Mộ Dung Huống vuốt vuốt chòm râu hỏi.

Người kia lắc đầu: “Xem ra Mộ Dung Huống không chịu bỏ qua, vậy nói đi, phải làm sao mới bằng lòng thả Tiểu Lục ra?”

“Dĩ dĩ chi đạo, hoàn thi dĩ thân” Mộ Dung Huống phun ra tám chữ.

“Từ thời triều đại Nam Tống, khi Cô Tô Mộ Dung Phục bị diên, toàn bộ công phu đã thất truyền, vài trăm năm nay không ai biết.” Người kia cười nói.

“Cho nên mới thỉnh giáo phu nhân.” Mộ Dung Huống đáp.

Người kia hơi trầm ngâm một lát: “Ta cũng không biết. Công phu đó cũng không phải tuyệt học quang minh chính đại gì, cho nên chưa từng lưu ý tìm kiếm. Mộ Dung Huống, hay là ngươi hỏi vấn đề khác đi.”

“Lão phu chỉ cảm thấy có hứng thú với môn công phu đó mà thôi.” Mộ Dung Huống kiên quyết nói, dường như không tin tưởng lời người kia.

“Mộ Dung lão đầu, đừng để cái tên bên ngoài của công phu đó mê hoặc, muốn tập được công phu đó phải quen thuộc công phu các môn phái khác trên giang hồ, mà từ trước tới nay đệ tử giang hồ, đa phần chỉ có

tiếng mà không có miếng, không phải là thật sự lợi hại, cho dù có quen thuộc, hay thậm chí là tinh thông cũng không thể tiến nhanh võ công được, thực ra, võ học chỉ đạo, ngoại trừ số năm tu vi và nội lực, mấu chốt chính là ở sự cần cù nỗ lực trong khổ luyện võ học, chứ không phải chèn ép người khác, hiểu chứ?”

Mộ Dung Huống gật đầu.

“Sưu tập công phu nhiều môn phái, khó khăn nhất chính là công phu Quỳnh Hoa Bảo Điển.[12]” Người kia nói tiếp. “Quỳnh Hoa Bảo Điển tuy đã có rất nhiều người từng học qua, nhưng mấy trăm năm trôi qua chỉ có một mình Minh vương Ma giáo – Đông Phương giáo chủ công đức viên mãn, so sánh với Dĩ bỉ chi đạo, hoàn thi bỉ thân không biết lợi hại hơn gấp bao nhiêu lần.”

Vừa mới dứt lời, chợt nghe thấy một tiếng cười vui mừng reo lên: “Nha đầu chỉ biết lừa gạt người, sao công nói cho hần biết, muốn luyện công phu này phải dẫn đao tị cung? (khụ khụ cái QHBD chỉ dành cho thái giám thôi ^^)”

Tất cả mọi người đều sững sờ, người mới tới xuất hiện đúng là thần không biết, quỷ không hay, chờ khi bọn họ lấy lại tinh thần, mới thấy có một bạch y đứng trước mặt bọn họ, bên cạnh là một bạch y lão đầu.

“Đồ bá mẫu?” Đối với sự xuất hiện của những người mới đến này không chỉ khiến Mộ Dung gia buồn bực mà người kia cũng vậy.

“Nhưng mà, loại người như hần tị cung cũng tốt, trong giới võ lâm bớt đi một tai họa cho nữ giới.” Đồ mỹ nhân cười, quét ánh mắt nhìn toàn thể, sau đó quy đầu hỏi bạch y lão đầu. “Lão đầu tử, đám hỗn tạp này có thể thu thập được chứ?”

“Chuyện còn con, lão đầu ta ở trên núi nhàn tản nhiều năm, hôm nay có cơ hội vận động xương cốt cũng tốt lắm.” Quý lão đầu nói.

“Ừm, tốt, thu thập đi, để cho bọn họ biết dám khi dễ hiền tế của chúng ta sẽ phải chịu tội gì.” Đồ mỹ nhân nói.

“Đồ bá mẫu, không cần bá phụ xuất thủ, người xem...” ngón tay chỉ ra xa xa, một hàng đuốc cháy rừng rực vây xung quanh. “Không ngờ tất cả đã đến, đều là người của quan phủ, xem ra, Mộ Dung lão đầu có thù oán với không ít người nha, chúng ta đi thôi.”

“A? Đi sao? Nhưng mà... nhiều năm không nhìn thấy lão đầu tử đánh nhau với người khác, vất vả lắm mới có cơ hội... Ai nha, thật đáng tiếc.” Đồ mỹ nhân tiếc hận nói.

“Ăn nói ngông cuồng! Có giỏi tỷ thí với ta!” Mộ Dung Huống hét lên, tay phát lên huy động đám đệ tử vây xung quanh, đao kiếm trong tay tỏa ánh sáng lạnh lẽo, toàn thể lưỡi đao chém vào chỗ bốn người kia, rất nhanh hắc bạch song chiến.

Đang lúc khẩn trương, vậy mà còn có người xem náo nhiệt.

“Lão đầu nhi, cố gắng lên! Giết hết bọn họ, không cần thủ hạ lưu tình.”

“Tướng công, cẩn thận.”

“Ai nha, Khuynh Thành, không nên như vậy, người ta nghe được sẽ cho rằng công phu của tướng công cháu kém cỏi, cần phải bắt sống Mộ Dung lão đầu đi dạo vòng quanh phố đi.”

“Sắc... Tướng công, tự lo liệu đi...”

Nhiều người như vậy vây hai bạch y nhân nhưng lại không thể chiếm chút thượng phong, Mộ Dung Huống và Mộ Dung Thanh Lam đứng ngoài nhìn, sắc mặt càng ngày càng kém, một lúc sau, Mộ Dung Huống thấp giọng dặn dò Mộ Dung Thanh Lam vài câu, trên mặt Mộ Dung Thanh Lam liền lộ ra nụ cười ác ý.

“Nếu hai vị không chịu gở tay chịu trói, cũng đừng trách lão phu không khách khí với bọn họ.” Mộ Dung Huống vận nội lực, mặc dù gió to nhưng vẫn có thể nghe rõ tiếng kêu đau đớn. Mà hai người bị vây giữa vòng vây lại không bị ảnh hưởng chút nào, ngược lại còn ra tay càng hung hiểm.

“Kim Lục Phúc, xin lỗi!” Mộ Dung Huống điểm huyết giữ Kim Lục Phúc cố định một chỗ, bàn tay từ từ gir lên, mục tiêu chính là đỉnh đầu Kim Lục Phúc, sau đó bàn tay lấy tốc độ cực nhanh hạ xuống...

a

~ thanh kêu thảm thiết vang lên.

Người phát ra tiếng kêu không phải là Kim Lục Phúc mà là người khác.

“Ngư nhi?” Mộ Dung Huống kinh hãi kêu lên.

Đám môn hạ của Mộ Dung gia vì biến cố bất ngờ khiến cho có chút hoảng hốt, bị Trần Mục Phong và Quý lão đầu nhanh chóng áp đảo. Hai người lại gần, thấy Kim Lục Phúc ngồi xồm bên cạnh tử y cô nương, tay của hắn bị nắm chặt.

“Mộ Dung Tử Ngư, cô bị ngu hả? Biết rõ ràng ta có thể thoát được, tội gì phải làm vậy?”

“Kim Lục Phúc, ta chết sẽ khiến người cả đời không thể quên được ta, ha ha...” Mộ Dung Tử Ngư vẫn còn cười, giọng nói yếu ớt.

“Học thuộc như kết vẫn còn quên được nữa là, sao có thể không quên chứ, đừng giả vờ ngớ ngẩn, cố gắng lên, ta sẽ trị bệnh cho cô...” Kim Lục Phúc nói.

“Ha ha... Kim Lục Phúc, người chờ xem, chờ ta chết đi sẽ hóa thành con bướm bay quanh, mỗi khi hoa nở, ở trong bụi hoa đẹp nhất, chính là ta Mộ Dung Tử Ngư, phải nhớ đấy...”

“Kiếp trước ta đã tạo nghiệt gì để bị Ngư yêu cuốn lấy chứ...” Kim Lục Phúc hỏi, giống như đã hết cách.

“Bởi vì thích... mặc dù người lẻo mép, vô lại, lưu manh, nhưng đối với Quý Bạch Ngạc rất tốt, khiến cho người ta nhìn không được, muốn ghen ghét, thật sự hâm mộ Quý Bạch Ngạc, có thể được gọi là “Ngạc nhi”, vừa hâm mộ vừa ghen tỵ...Kim Lục Phúc...” Mộ Dung Tử Ngư dùng hết sức lấy từ trong ngực áo ra một hà bao nhỏ, giơ lên trước mắt hắn. “Kim Lục Phúc cầm cái này được không?” Giọng nói kiên nhẫn chờ đợi.

“Mộ Dung Tử Ngư, không nhớ ta từng nói gì sao? Gia quy nhà ta đã nói rõ, chỉ có thể mang hà bao do nương tử làm, bằng không, không thể lấy, cũng không thể mang theo.” Kim Lục Phúc đáp.

“Kim Lục Phúc —— ”

“Hiền Tể a —— ”

Tiếng trước là của Mộ Dung Thanh Lam, tiếng sau là của Đỗ mỹ nhân, trong giọng của Đỗ mỹ nhân có chút nức nở.

“Kim Lục Phúc... mang..mang...được...không..” Thanh âm của Mộ Dung Tử Ngư càng lúc càng yếu, nhưng hà bao nọ cuối cùng cũng không đưa được tới tay Kim Lục Phúc mà rơi trên mặt đất.

Một bàn tay trắng nõn nhặt hà bao lên đưa tới trước mặt Kim Lục Phúc: “Kim Tiểu Lục...”

“Ngạc nhi, giúp Mộ Dung tiểu thư cắt đi là được rồi, thụ thụ bất thân.” Kim Lục Phúc nói, sau đó đứng dậy: “Mộ Dung Huống, là hung thủ giết người, tự tay giết con ruột của mình, không có nhân tính, không bằng cầm thú, loại người này không xứng đáng sống trên đời.”

“Ngư nhi đã chết, Kim Lục Phúc, trả lại mạng cho con ta..” Mộ Dung Huống chớp động thân hình, nhanh chóng tới gần Kim Lục Phúc.

Xung quanh tiếng gió phân phật, càn thê lương ảm đạm. Hai người đứng đối diện nhau, gió thổi qua ống tay áo hai người bọn họ, phiêu tán. Bỗng nhiên, một người gục về phía trước, một người thì vẫn lù lù bất động.

“Mộ Dung Thanh Lam, đưa cha ngươi về đi thôi, sau này đừng làm chuyện xấu, đừng tham lam đồ của người khác, nhưng... hiện tại ông ta...sau này cũng không thể tính kế hại người được nữa...” Kim Lục Phúc nói.

“Kim Lục Phúc, ta sẽ báo mối thù ngày hôm nay.” Mộ Dung Thanh Lam đỡ Mộ Dung Huống đứng dậy, hung hăng trừng Kim Lục Phúc.

“Vậy sao? Được.” Kim Lục Phúc nói, xoay người đi hai bước, rồi dừng lại. “Hôm nay ta buông tha hai cha con các ngươi là bởi vì muội muội ngươi, nếu còn quay lại trêu chọc, đừng trách ta không khách khí.”

Đám người Mộ Dung gia rời đi, chỉ còn lại vết máu dưới đất. Đối diện với nhau, Quý Bạch Ngạc đi tới bên người Kim Lục Phúc: “Kim Tiểu Lục, đi thôi, chúng ta về nhà.”

Kim Tiểu Lục kéo tay nàng: “Đúng vậy, chúng ta rời nhà đã lâu, nên trở về thôi.”

Bốn người kia lặng lẽ đi phía sau, nhìn hai người cầm tay nhau, một người lặng lẽ nói: “Đứa nhỏ nhà Mộ Dung kia thực ra cũng rất tốt, tiếc thay ột cô nương si tình...”

“Đỗ bá mẫu, ý của ngài là Tiểu Lục nên nhớ suốt cả cuộc đời?” Khuynh Thành hỏi.

“Ta cũng không có ý như vậy, chỉ là cảm thấy đứa nhỏ đó rất đáng thương...” Đỗ mỹ nhân đáp.

“Đó là số mệnh.” Khuynh Thành nói.

“Ai, là duyên phận.” Đỗ mỹ nhân cảm khái nói.

Mắt nhìn thấy đám người cầm đuốc đứng đó không xa, vài người né phía sau cây chờ bọn hấn đi ngang qua mới tiếp tục chạy đi, cũng không nghĩ tới đi vài bước lại thấy hai người đứng chắn ngang giữa đường, lúc đầu không biết còn tưởng cướp. Nhìn gần mới thấy, hóa ra là Quý Chí Lưu và Quý Hàn Võ.

Mọi người trở về Tô Hồ Mễ Hành, Quý Bạch Ngạc bởi vì bị điểm huyết quá lâu nên chưa thể hoàn toàn khôi phục, cho nên mệt mỏi đi ngủ, những người còn lại vào sảnh đường, ai ngồi chỗ người nấy. Ánh mắt huynh đệ Quý gia cứ liếc tới liếc lui nhìn Kim Lục Phúc.

“Hai vị có vấn đề gì muốn hỏi phải không?” Khuynh Thành hỏi.

“Chúng ta ở trong hoàng cung, nghe thấy một số người nói, không biết là thật hay giả, cho nên muốn hỏi một chút.” Quý Hàn Võ đáp.

Khuynh Thành cười: “Còn tưởng là có chuyện gì, hóa ra là vậy, vốn cũng không phải bí mật gì cả, ta và Tiểu Lục họ là Ái Tân Giác La, chính là, năm Khang Hi thứ năm mươi lăm, ngoại trừ công chúa được phong tước xuất giá, đến năm Khang Hi thứ năm mươi sáu, Tiểu Lục mới ra đời, không sống trong ngọc điện, hấn chính là con trai thứ sáu của Ung Chính gia, Phúc tự chính là do Khang Hi gia ban cho.”

“Vậy hấn cũng là hài tử của Ung Chính hoàng đế, vậy còn cha nương hai người... thảo nào, nhìn phụ thân hai người... cảm giác không phải người thường.” Đỗ mỹ nhân nói.

“Chuyện này chỉ có những người ở đây biết, còn những chuyện khác mọi người không cần phải biết quá nhiều, thỉnh các vị thứ lỗi.” Khuynh Thành đáp.

“Không ngờ nha, Ngạc nhi nhà chúng ta cũng coi như một phúc tấn, sau này tiểu ngoại tôn của chúng ta không phải cũng là tiểu A Ca a.” Đỗ mỹ nhân cảm thán.

Mấy người còn lại nhìn nhau, ánh mắt đều bất đắc dĩ.

Ở Đào Nhiên đình, gần một bụi cây rậm rạp, có một ngôi mộ mới, phía tường có một tấm bia dựng đứng, có hai lão lão đứng trước mộ phần.

“Lão đầu tử, vẫn còn để trống, viết một vài câu chân tình đi.” Lão thái thái nói.

“Bậy bạ! Còn dám buộc gia viết!” Lão đầu tử bất mãn: “Đi thôi, xem cũng đã xem rồi.”

“Ừ, đi thôi, sao ta lại sinh ra một nam tử như vậy, đi gây chuyện khắp nơi, còn gây họa ột linh hồn nhỏ bé nữa.” Lão thái thái quay đầu nhìn lão đầu tử. “Thật đáng thương.”

“Lão thái bà này, đầu óc linh tinh.” Lão đầu tử trợn mắt. Thân ảnh hai người rời đi...

Mấy ngày sau, lại có hai người đi tới trước mộ phần, nhìn thấy tấm bia nọ, người trẻ tuổi đứng sững. Chữ viết... thật quen thuộc.”

Trên mộ viết: “Hạo hạo nhiên, mang mang kiếp. Đoản ca chung, minh nguyệt khuyết. Ưc ước giai thành, trung hữu bích huyết. Bích diệp hữu thì tấn, huyết diệp hữu thì diệt, lữ hương hồn vô đoạn tuyệt, thị da phi da? Hóa vi hồ điệp.”

Tạm dịch:

Mênh mông sâu, mờ mịt kiếp,
Đoản ca cuối cùng, minh nguyệt khuyết.
Sầu nào nghĩa trang, trong có máu đào,
Xanh có khi tàn, máu có khi cạn.
Một mảnh hương hồn không đoạn tuyệt,
Nguyện hóa bướm bay!

“Ừa? Nhưng, viết rất chuẩn.” Quý Bạch Ngạc nói, từ trong tay lấy ra túi hà bao nọ: “Kim Tiểu Lục, thực ra vật này mang theo cũng không sao mà, coi như là bằng hữu tặng.”

“Tiểu ngan ngọc, bản thân ta sẽ không lén lút như vậy, cũng không thể để người khác hiểu lầm mình, nàng ngọc quá có phải không?” Kim Lục Phúc vỗ vỗ đầu nàng, sau đó đem hà bao chôn xuống mộ, sau đó phải phải tay dắt Quý Bạch Ngạc. “Nàng phải nhớ kĩ, nàng đã là lão bà của Kim Lục Phúc ta, có thể tự nhiên chiếm tiện nghi của ta, nhưng cũng phải có nguyên tắc, không thể chiếm tiện nghi của người khác, cũng không thể để người khác chiếm tiện nghi của mình, hiểu không?”

“Biết rồi.” Quý Bạch Ngạc đồng ý.

Hai người liền tiếp tục đi về phía trước. “Kim Tiểu Lục, sau này không được chiếm tiện nghi của ta.”

“Gi...?”

“Không được nói ta là ngan ngọc mơ hồ nữa...”

Mấy ngày sau, trước phần mộ lại xuất hiện một nam tử trẻ tuổi ngọc thụ lâm phong, khẽ thở dài, sau đó bỗng nhiên trợn to mắt, gắt gao nhìn chăm chăm vào tấm bia mộ.

Sáng sớm hôm sau, thượng thư phòng.

“Tứ ca, nhìn xem đây là cái gì?” Hoàng Trú đưa tờ giấy cho Hoàng Lịch.

Hoàng Lịch xem xong, hỏi: “Đệ tìm được thủ bút của hoàng a mã ở đâu vậy, không ngờ hoàng a mã lại có thể viết tuyệt hảo như vậy...”

“Ở trên bia mộ lấy về, cũng hiểu được đây là thủ bút của lão đầu tử sao?” Hoàng Trú hỏi. Hai huynh đệ liếc nhìn nhau một lát.

“Vậy, lão đầu tử giả chết?”

37. Chương 37: Đoạn Kết.

Nửa năm sau, trên đỉnh Hoàng Sơn.

“Cũng may có người báo cho, nếu không đã bị lão Tứ tóm được, hài tử đúng là hầu tinh, ngay cả mấy chỗ kia cũng tìm được, tìm cái gì mà tìm chứ? Đều đã chết ba bốn năm rồi.” Lão thái thái nói.

“Còn không phải tại nàng muốn ta viết văn bia sao?” Lão đầu tử trừng mắt.

“Mỗi ngày trôi qua, lén lút như vậy, không thú vị, không thú vị. Nếu không, lão đầu tử, trở về làm Thái thượng hoàng đi!” Lão thái thái nói.

Lão đầu liếc mắt nhìn: “Theo gia trở về làm Hoàng thái hậu chứ?”

...

“Bỏ đi, sống như vậy cũng rất thú vị... coi như là rèn luyện thân thể.” Lão thái thái nói.

Trong chùa trên núi, một nam tử khí vũ hiên ngang vòng vèo vài đường, đi tìm phương trượng hỏi thăm có thấy lão đầu tử khả nghi nào hay không...

[12]: Quỳnh Hoa Bảo Điển là 1 bí kíp võ công thượng thặng trong tiểu thuyết Tiểu Ngạo Giang Hồ của nhà văn Kim Dung. (Bảo Điển nghĩa là sách quý). Nguồn gốc của Quỳnh Hoa Bảo Điển được tiết lộ theo lời kể của Phương Chứng đại sư, khi bàn việc cùng Lệnh Hồ Xung và Xung Hư đạo trưởng trên đỉnh núi Hằng Sơn. Theo lời Phương Chứng, bộ sách Quỳnh Hoa Bảo Điển là tác phẩm của một thái giám trong cung. (Chính vì thế mà Quỳnh Hoa bảo điển khi luyện phải dẫn đạo tự cung). Nhân vật Đông Phương Bất Bại trở nên gần như bất bại cũng chính nhờ luyện môn này.

Lời cuối:

Vậy là phần 3 của bộ Nhất Chân Tâm đã kết thúc tại đây, Nhan Nhan và Tứ Tứ cứ tiếp tục cuộc sống ngao du, trốn tránh sự truy đuổi của lão Tứ - Càn Long. Ta đã vào baike kiểm tra lại bản raw, chính xác là bản cv ta dùng không bị thiếu chương đâu, cho nên cái đoạn cách giữa chương 28 và chương 29 chúng ta tự hiểu với nhau vậy ^^ . Chân thành cảm ơn các nàng đã đón đọc bộ này. ^^

— TOÀN VĂN HOÀN —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luc-phuc-nhan-roi>